ALICE HARRISON

Povestea lui Jody

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română

de ANCAMORĂRESCU

Capitolul 1

- De unde-l ai? întrebă Jody, cu teamă.

Rod se foi nervos.

- Ce contează de unde-l am? îţi place?

- Bineînţeles că-mi place. în vocea lui Jody nu se mai simţea teamă, ci doar dezinteres. A luat ceasul de pe pat, montat într-o piatră semipreţioasă, de culoare lila si a mângâiat cu degetul cadranul strălucitor. L-ai furat, nu-i aşa?

- De ce trebuie să te gândeşti întotdeauna la asta? se încruntă Rod.

- Pentru că de când ieşim împreună, nu te-am văzut niciodată cumpărând un lucru pe care-l poţi lua gratis. îşi ridică mâneca de la bluza de mătase şi legă ceasul la încheietură. După asta, îşi plimbă mâna încoace şi încolo pentru a vedea cum strălucesc pietricelele în lumina soarelui de după-amiază.

Rod oftă.

- Bine, l-am furat. Si care-i problema?

- Problema e că îmi promiseseşi că la următoarea spargere o să mă iei şi pe mine, izbucni Jody, şi-şi trase mâneca de la bluză. îşi luă furioasă casca de motocicletă şi o puse pe cap, fixându-şi-o cu grijă sub bărbie.

- Restul băieţilor au decis că nu e bine să luăm şi fete cu noi. A fost foarte riscant. Am atacat Sturtevant, de pe Broadway. Nu puteam risca să ne ţină cineva în urmă...

- Să vă ţină în urmă! i-o tăie ea. Lasă-mă să-ţi spun...

- Vine restul gâştii, o întrerupse Rod cu blândeţe când alte opt motoare se auziră în susul străzii. El se urcă pe al lui şi se întoarse spre fată. Haide, Jody, urcă şi nu face crize de furie!

- Unde mergem?

- La hanul lui Larry. Unde altundeva?

Jody oftă. Da, unde altundeva puteau merge? Se urcă şi nu mai zise nimic.

Scările care duceau la local erau murdare, vopsite în negru şi neluminate. Interiorul era, oarecum, opusul lor. Pereţii erau zugrăviţi în culori stridente, iar becurile colorate luminau ca prin ceaţă încăperea scăldată în fum. Tablouri ciudate erau agăţate ici şi colo şi pe o scenă improvizată, nişte tipi cu păr lung şi îmbrăcăminte neglijentă cântau o melodie cu versuri oribile.

Jody fusese pe aici de multe ori cu gaşca, aşa că apariţia ei nu şoca pe nimeni.

S-a aşezat la o masă şi l-a aşteptat pe Rod să-i aducă o cafea. Si-a desfăcut casca şi a aşezat-o pe spătarul unui scaun liber, de lângă ea. Apoi, cu bărbia în palme şi coatele pe masă,

ascultă plictisită formaţia care se chinuia să cânte.

Dintr-o dată, simţi o nevoie ciudată să izbucnească în râs. I se părea un gest atât de prostesc şi de neinspirat să bată atâta cale până aici, ca să vorbească, într-un loc în care nu se putea auzi nimic de zgomotul infernal care avea pretenţia să se numească muzică. Brusc, toate astea îi părură o pierdere de timp şi de energie.

Privi în jur. în seara asta, culorile în care erau zugrăviţi pereţii, păreau şi mai stridente, zgomotul era asurzitor, iar fumul era împrăştiat peste tot, ca o pâclă deasă. Studie feţele tuturor celor din jur. Fetele aveau machiaje stridente, care le făceau să pară nişte fantome albe, cu ochi vineţi şi păr lung şi negru. O, Doamne, şi eu arăt aşa! îşi zise fata.

Erau îmbrăcate cu aproape orice. Giace de piele, pantaloni strâmţi, fuste scurte, şorturi. întoarse privirea spre bărbaţi, care, spre deosebire de fete, erau cu toţii îmbrăcaţi la fel, cu blugi şi jachete din piele şi îşi ţineau mâinile în buzunare. înfăţişarea lor putea fi descrisă cu uşurinţă drept una neglijentă şi oarecum murdară.

Oftând, Jody se sprijini de perete şi simţi cum îi vibrează corpul de la muzică. Era atât de tare, încât o simţea zvâcnind în creier.

- Eşti tăcută în seara asta. Ce s-a întâmplat? o întrebă Rod, care se îndepărtă puţin de grup ca să vorbească cu ea. încă mai eşti supărată pe mine pentru că nu te-am luat cu noi?

- Nu, zise fata, cu sinceritate. Cu siguranţă, poliţiştii vor da de voi până la urmă şi n-am chef să fiu băgată în asta. Dacă

mai fac vreo prostie, e posibil să ajung la Borstal. Deja sunt sătulă de situaţia asta. Tăcu. începea să se sature să ţipe ca să fie auzită.

- Vrei să dansezi?

- Ce zici?

- Te-am întrebat dacă vrei să dansezi, repetă Rod, mai tare.

Jody râse.

- Unde? E mai mult loc pe mese decât pe ringul de dans.

- De obicei, nu-ţi pasă de lucrul ăsta.

- Ei bine, uite că acum îmi pasă. Nu-mi mai place să mă simt ca pe un teren de fotbal când vreau să dansez. Oh, m-am săturat! Aş vrea să fac ceva, ceva diferit. Orice!

- Ce zici dacă am pleca cu toţii cu nişte lăzi de băutură la Raumai? sugeră Don, un alt membru al grupului, care se apropiase să le asculte conversaţia.

Jody se întoarse brusc spre el.

- Raumai e un loc foarte frumos, dar eu n-am nici cea mai mică intenţie să merg cu voi acolo, pentru că ştiu că noaptea o voi petrece de una singură. De ce nu încerci să vii cu ceva original? M-am săturat să spui mereu lucruri pe care nu le gândeşti.

Don dădu nepăsător din umeri.

- Ei bine, nu mă poţi învinovăţi pentru c-am încercat, zise el şi se întoarse la grupul vesel de alături.

- Ideea lui e diferită şi originală, atâta timp cât ne priveşte doar pe noi doi, spuse Rod.

- Rod!
- Toate celelalte fete...
- Nu-mi pasă de alte fete! strigă Jody, sărind în picioare.
- Unde pleci?
- Nu ştiu, oriunde. M-am săturat de locul ăsta. Muzica e prea tare.
- Bine, locul unde vrei să te duci e diferit?
- Haide să încercăm la Flamenco.

Stii tu, cafeneaua aia nouă de pe Broadway.

Rod se întoarse spre băieţi.

- Ce ziceţi, mergem la Flamenco?
- Ei, haide, pufni Len. Trebuie să porţi costum şi cravată acolo.
- Ba nu trebuie! replică Jody. Ei bine, mergeţi, sau nu? Dacă nu vreţi, mă duc de una singură.
- Bine, să mergem. O să le aratăm celor de acolo cum ştim noi să ne distrăm.

Motoarele celor opt motociclete tulburară liniştea nopţii când porniră spre oraş.

Cafeneaua Flamenco era cu totul diferită de cea din care tocmai plecaseră. Au urcat cu toţii scările şi au intrat într-o încăpere luminată discret, părând ridicoli şi nelalocul lor în decorul tipic spaniol. Geamurile mari aveau draperii roşii, cu margini aurii. Peste tot erau măsuţe şi scaune din lemn negru, iar pereţii aveau oglinzi mari cu margini aurii şi motive spaniole.

Pentru că era trecut de zece şi jumătate, localul era plin şi

lumea de la mese privea curioasă trupa de ciudaţi care tocmai intrase pe uşă. Grupul a ocupat câteva mese apropiate de ringul de dans şi a comandat cafea. Mzica latino-americană se auzea din boxele montate în perete, dând încăperii un aer de intimitate.

Jody căscă.

-Ar fi bine să dea muzica mai tare. Altfel, cred că o să adorm.

- Eu aş dori să te răzgândeşti, bombăni Rod. înainte, spuneai că nu-ţi place prea tare.

- Ei bine, asta era înainte. Acum, ringul de dans e gol şi am chef să dansez. Len, du-te, te rog, şi spune-le să dea muzica mai tare.

Se ridică în picioare, îşi dădu jos giaca şi-i întinse o mână lui Rod.

Vii?

- Aşteaptă până muzica e dată mai tare.

- Dansez eu cu tine. Larry se ridică, dar prietena lui îl împinse din nou pe scaun.

- Eşti beat. Stai jos şi bea-ţi cafeaua, zise fata.

Jody îl privi, surprinsă. Dacă era beat într-adevăr, se ascundea destul de bine.

- Ei, atunci voi dansa de una singură, anunţă ea, începând să se mişte în ritmul muzicii. Era îmbrăcată cu un pulover alb, pe gât, pantaloni strâmţi şi cizme înalte.

Muzica se auzi mai tare, iar fata se mişca din ce în ce mai repede. Era o bună dansatoare şi întotdeauna stârnea invidie

când apărea pe ring. La următoarea melodie, puţin mai lentă, îl luă şi pe Rod la dans.

- Ai fost grozavă, zise Rod, venind spre ea. Te simţi mai bine acum?

- Nu, zise ea repede. Tot mi-ar plăcea să fac ceva...

- Diferit?

- Mai mult ceva stupid, nebunesc, care să iasă din tipare.

- De exemplu, ce?

- Nu ştiu. Oftă. Cred că mi-ar plăcea să plec din oraşul ăsta. Câteodată e atât de plictisitor aici, în Palmy, că-mi vine să ţip.

- Si atunci, de ce nu pleci? La cum te ştiu, n-o să ajungi prea departe fără mine.

Jody se enervă.

- Nu sunt proprietatea ta, Rod Bains, aşa că scoate-ţi asta din minte. Pot pleca oriunde vreau fără să-ţi cer ţie permisiunea.

Si aş face-o, dacă aş putea.

- Ce te opreşte?

- Sunt sub observaie, prostule. Ai uitat?

-Ah, da. pentru c-ai furat racheta aia.

- Si pentru că am cauzat daune proprietăţii municipale când am condus sub influenţa alcolului. încă trei luni. Expresia de pe faţa ei era una de nemulţumire. Privea fără ţintă peste umărul lui, când văzu doi bărbaţi care stăteau la o masă şi care o priveau insistent.

-Eu mi-am ispăşit pedeapsa pentru furtul acela. Dar mi-aş

fi dorit să am rude bogate să-mi achite cauţiunea, ca să fi scăpat mai repede.

- Rudele mele bogate nu mi-au mai plătit-o de data asta, zise ea, luându-şi ochii de la cei doi. Am primit doar o amendă, pentru că a fost prima mea infracţiune. Si oricum, dacă ai rude bogate, nu înseamnă că vor plăti ce strici, termină Jody supărată. După o pauză, adăugă: ştii, când te gândeşti că ăsta e al şaptelea mare oraş din Noua Zeelandă, ai impresia că poţi face şi alte lucruri în afară de mers la film şi de frecventat cafenelele, zise ea, schimbând subiectul.

- Dansuri country.

- Prostii! pufni fata. Sunt atât de înghesuite, că nici n-ai loc să te mişti. Pentru populaţia din Palmy, distracţia e văzută ca un lucru bizar. Nu degeaba se spune că sâmbătă seara mai degrabă vezi un taur pe străzile oraşului decât un om.

- Ei bine, poate că cei care se ocupă cu organizarea evenimentelor de acest fel, ţin mai mult la liniştea oraşului. Trebuie să recunoaştem că avem o localitate frumoasă şi liniştită.

Rod nu era genul de om căruia să-i pese de lucrurile astea. El se complăcea în orice situaţie, atâta timp cât se putea bucura de plimbările cu motocicleta lui, de zgomotul pe care-l făcea motorul ei, de mersul la muncă , în fiecare zi, la Freezing Works şi de întâlnirea cu gaşca în fiecare seară. Bineînţeles, îi mai plăcea şi să apară neinvitat la petrecerile de sâmbătă seara, unde obişnuia să bea toată băutura şi să facă scandal, iar duminicile să şi le petreacă în pat, într-o stare de

mahmureală totală. în general, lui Jody nu-i păsa dacă băiatul se îmbată sau nu, dar existau momente când o înfuria la culme, iar ăsta era unul din ele.

Se îndepărtă din braţele lui şi-i zise apăsat:

- Frumos! pufni ea. Când ai avut tu timp să-ţi dai seama dacă oraşul nostru e frumos sau nu? Rareori. Mi-e greaţă de felul tău de a accepta lucrurile aşa cum sunt, când pot fi îmbunătăţite. Plecă de pe ring şi se aşeză pe scaunul ei.

Rod o urmă şi se aşeză lângă ea. Vru s-o ia în braţe, dar ea se opuse.

- Ia zi-mi, îl ştii pe tipul de acolo? o întrebă Sharon King pe Jody.

- Care tip?

- Cel de acolo, din spatele tău. Sharon îi arătă cu mâna. Sunt doi bărbaţi care stau la câteva mese de noi. Cel tânăr nu şi-a luat ochii de la tine de când am intrat. Stiu asta, pentru că i-am urmărit până acum. Rod se întoarse şi privi şi el.

- Bineînţeles că nu-i ştie. Si dacă nu încetează să se mai holbeze la ea, s-ar putea să iasă de aici cu ochii vineţi.

Jody se uită şi ea şi-i spuse amuzată lui Rod:

- Pe cine încerci să păcăleşti? E de două ori cât tine.

- Si ce dacă? N-are nici o şansă cu tine, aşa că de ce să-mi fac griji? răspunse el.

- Ce vrei să spui cu asta?

- în primul rând, tu eşti a mea...

- Ba nu sunt!

- Si în al doilea rând, pare un cetăţean respectabil, ceea

ce înseamnă că n-are ce să-l atragă la tine. Probabil că nici mort n-ar dori să fie văzut în compania ta.

- Mie mi se pare că arată mai mult a fermier, zise Sharon. De fapt, amândoi par fermieri.

- Deci, nu e genul tău. Rod mai încercă o dată să pună mâna pe după gâtul ei, dar fata îl respinse din nou.

Se ridică şi ţipă la el:

- Bagă bine la cap, Rod Bains. Nu-ţi aparţin şi vei vedea dacă tipul acela respectabil va dori să fie văzut dansând cu o fată ca mine.

Se întoarse şi se îndreptă spre masa la care stăteau cei doi bărbaţi.

- Bună, îl salută ea pe cel tânăr, care de la distanţă părea mai în vârstă, dar din apropiere nu avea mai mult de douăzeci şi unu de ani. Fără să mai aştepte să fie invitată, în cazul în care nu s-ar fi întâmplat asta, îşi trase singură un scaun şi se aşeză. Numele meu e Jody Linton. Tu cum te numeşti?

Puţin surprins, băiatul răspunse:

- Brent Slade, iar acesta e fratele meu, Adam.

Cu bărbia sprijinită în mâini, fata îşi trecea privirea de la unul la altul şi observă că Adam nu era deloc surprins de gestul ei, dar o scruta cu nişte ochi care parcă spuneau:

O abordare tipică pentru o astfel de fată care încearcă să aibă o legătură cu fratele meu mai mic. Dar eu voi avea grijă ca lucrurile să nu stea aşa.

O privea cu ochi reci şi duri, iar când l-a privit şi ea, nu i-a arătat prea multă importanţă. Cu toate astea, l-a urmărit cu

privirea preţ de o clipă, apoi i-a spus lui Brent:

- Vrei să dansăm?

El era pe cale să zică da, cu ochii înflăcăraţi de bucurie, când interveni fratele lui:

- Mulţumim de întrebare, dar noi tocmai plecam.

- Dar, în mod sigur, aveţi timp pentru un dans. Jody se ridică repede, luându-l de mână pe Brent. Stia că trebuie să danseze pentru a-i face în ciudă lui Rod, şi Adam Slade nu avea cum s-o oprească. Imediat, Brent se ridică şi el, uitând parcă de existenţa fratelui său. Lucrul ăsta a făcut-o pe Jody să se simtă triumfătoare şi nu s-a putut abţine să nu-i zâmbească cu subînţeles lui Adam.

- Vii des aici? îl întrebă ea pe Brent, încercând să-l detensioneze. Era clar că nu avusese de-a face cu fete ca ea, sau, mai bine zis, cu fete. Nu ştia nici să danseze prea bine, şi, fiind conştient de lucrul ăsta, şi mai ştiind şi că Jody era o bună dansatoare, îl făcea să se simtă şi mai dezavantajat.

- Uneori. Nu venim în oraş prea des.

- Eşti fermier?

- Da. Fratele meu are o fermă în afara Pohanginei.

- Mmm. E vreo ocazie specială în seara asta?

- Adam împlineşte treizeci şi unu de ani.

Jody se uită peste umăr, spre el.

- Necăsătorit?

- Nu. Si probabil că îşi va aniversa şi cei şaizeci de ani tot burlac.

- Si tu? Ai de gând să-i calci pe urme?

- Nu ştiu. N-am de unde să ştiu aşa ceva, nu?

- De ce mă priveai?

Dintr-o dată, băiatul se îmbujoră.

- Dansezi foarte frumos.

- Oh, asta-i tot? îl provocă ea.

- Cred că eşti conştientă de farmecul tău. Chiar şi cu machiajul ăsta şi cu hainele pe care le porţi, eşti o fată frumoasă şi ştii că n-ai nevoie de mine să-ţi confirm lucrul ăsta, zise Brent cu asprime.

Lui Jody îi pieri zâmbetul de pe buze.

- Ce vrei să spui cu "hainele astea”?

- Ei bine, nu te ajută deloc să-ţi pui farmecele în evidenţă.

Fata îşi ţuguie buzele.

încercă să se elibereze din braţele lui, dar băiatul o strânse mai tare şi n-avu ce face decât să continue dansul.

- Oh, nu, nu face asta! zise el. M-ai invitat la dans, nu-ţi aminteşti? De lângă mine n-o să pleci aşa cum ai plecat de lângă tipul de acolo, pe care l-ai făcut să pară un idiot.

- Tipul ăla e, din întâmplare, prietenul meu.

- Si ce fel de a-ţi trata prietenul! Dacă ai fi fost prietena mea, nu te-aş fi lăsat să pleci de lângă mine şi să inviţi un alt băiat la dans.

- Nu-i aparţin nici lui, nici ţie, nici altcuiva. Nu sunt proprietatea nimănui! Fac ceea ce-mi place! încercă din nou să se retragă din braţele lui, dar efortul fu în zadar. Era mai mare şi mai puternic decât Rod şi şi-a dat seama că n-avea cum să-l lase singur pe ring, aşa cum făcuse cu el.

-Mai bine mi-ai da drumul, îl avertiză ea. Restul găştii mele nu te priveşte cu ochi buni. Mai ales Rod. Si lucrul ăsta era adevărat, pentru că a aruncat o privire în direcţia lor şi aceştia au văzut că băiatul nu-i dădea drumul şi începuseră să se agite.

După o clipă, l-a văzut pe Rod ridicându-se şi venind spre ei, urmat de Len, Don şi alţi câţiva băieţi.

- Haide, amice, s-a săturat de atâta dans, zise Rod, venind aproape de ei.

Fără să ia în seamă ceea ce zisese, se întoarse încet spre el, apoi îi zise lui Jody, fără s-o elibereze din braţe:

-Cine zice că s-a săturat?

-Eu spun asta. Rod încercă să-i desfacă braţele din jurul fetei. Dar Brent n-avea nici o intenţie să-i dea drumul, aşa că se întoarse cu spatele la tânăr. Brusc, Rod îi puse o mână pe umăr şi-l întoarse cu faţa la el. Jody, acum eliberată, se uita enervată la ce se întâmpla. Deci, Rod dorea să se lupte pentru ea, nu-i aşa? Să se lupte cu fermierul ăsta mai înalt şi mai puternic decât el? Cu siguranţă că avea să mai ceară ajutorul altora, dar dorinţa lui era clară.

în toată învălmăşeala asta, uitase de Adam, dar îl văzu, apărând între cei doi, mai înalt şi mai puternic decât toţi cei de faţă. Ce se va întâmpla acum, oare? se întrebă ea. Adam putea să-i transforme în carne tocată pe fiecare în parte.

îşi dădu seama că el o privea şi se simţi constrânsă să se uite în ochii lui. Chiar şi în lumina difuză din local, îi putea citi în ochi dezgustul. încet, îşi ridică bărbia şi îşi puse mâinile în

şold.

- Nu va fi nici o bătaie. Nici aici, nici în altă parte. Vocea lui Adam se auzea încet şi pătrunzător.

- Nu mi-e frică de ei, Adam. I-aş putea bate pe toţi cu o singură mână, se întoarse Brent şi se uită urât la fratele său pentru că intervenise şi acum apărea ca un prost în faţa tinerilor rebeli, care făceau glume răutăcioase la adresa lui.

- Sunt sigur de asta, Brent, zie Adam autoritar. Si continuă, dar fără să-l privească pe băiat, ci pe Jody. Dar n-am nici o intenţie să te las să te baţi pentru o fată cu asemenea purtări.

Jody încremeni. Se albi la faţă şi doar ochii negri mai exprimau ceva. Cu o mişcare uşoară, se apropie de Adam şi ridică mâna. Dar bărbatul i-o prinse exact în momentul în care mai avea câţiva centimetri până să-i zgârie faţa.

- O să plăteşti pentru asta, îi zise ea.

Adam îi suci puţin încheietura, după care o îndepărtă şi i-o eliberă.

Ea îl privi furioasă, fără să-şi frece mâna care o durea.

- Vei vedea. O să-ţi plătesc pentru asta, repetă ea.

- Haide, Brent.

Adam îi întoarse spatele.

Jody îi văzu plecând, cu faţa contorsionată de furie. Directorul localului îi rugase pe toţi să părăsească repede cafeneaua.

- Nu-ţi face griji, îi zise ea. Plecăm acum.

Apoi îşi luă furioasă jacheta şi ieşi repede pe uşă.

- Pe unde ai umblat? o voce ascuţită se auzi de la capătul

scărilor. Jody oftă şi nu zise nimic. îşi scoase casca, o puse pe măsuţa din
camera de zi, apoi îşi trecu degetele prin părul lung şi mătăsos, încercând să-l aranjeze cu degetele.

-Ai auzit ce te-am întrebat? Se auziră paşi coborând pe scară.

- Te-am auzit, Roseann. Mi-aş dori din tot sufletul să nu mă mai întrebi asta.

- Dacă ai auzit, atunci răspunde-mi. Unde-ai fost?

- Prin zonă, cu gaşca.

- Stii că n-ai voie să fii în oraş până la ora asta. Dacă te prinde poliţia...

- Nu m-a prins.

- Dar o va face. Si vei ajunge imediat în Borstal.

Jody îşi scoase jacheta de piele.

- Si de ce te tot plângi atâta? Ar fi perfect pentru tine dacă aş pleca, nu? Haide, nu te mai păcăli singură. Abia aştepţi ziua când voi pleca din casa asta.

Roseann dădu din cap negativ. Avea în jur de patruzeci de ani, dar mai era încă o femeie destul de atrăgătoare, mereu aranjată şi bine îmbrăcată, genul acela de femeie care nu era văzută niciodată fără machiaj şi fără onduleuri.

- Nu-i aşa, spuse ea. Nu e nici o fărâmă de afecţiune între noi. Perry a făcut cea mai mare greşeală când a fost de acord să vii aici. Ai reuşit să faci un circ din viaţa ta şi să-ţi baţi joc şi de mine şi de el.

-Asta înseamnă că mai bine i-ai fi lăsat să mă ia, nu-i aşa?

spuse calmă Jody mătuşii sale, care stătea pe lângă ea.

- Nu-ţi face griji, mormăi femeia. Dacă n-ar fi fost Perry să te scoată din beleaua în care intraseşi ultima oară, atunci, chiar te-ar fi luat. Eu, una, mi-aş fi dorit asta.

- Oh, sunt sigură, Roseann. Si atunci s-ar fi aflat totul despre tine

şi...

- Taci, Jody! Femeia se făcu lividă.

Fata râse.

- Nu-ţi mai face atâtea griji, zise ea cu dispreţ. Secretul tău sordid e în siguranţă la mine.

- Dacă Perry... dacă Perry nu te-ar fi găsit niciodată..., Roseann trase aer în piept, încercând să se calmeze. Stii ce-ar însemna asta pentru el şi pentru cariera lui!

- Si pentru poziţia socială, Roseann. Nu uita de asta. Imaginează-ţi ce scandal ar fi. Jody pocni din degete.

- L-ar omorî. Chiar dacă pe mine mă urăşti, gândeşte-te la unchiul tău, care are acelaşi sânge cu tine.

- Nu mai dramatiza atât! izbucni fata. Eu semăn cu tine, mătuşică dragă, nu-mi pasă de nimeni în afară de persoana mea. îşi luă jacheta pe umăr şi începu să urce scările. Se opri şi se întoarse să-şi privească mătuşa. întrebă voioasă, cu un zâmbet luminos: apropo, unde e unchiul Perry? Ca de obicei, în bar, cu băutura lângă el, sau sub bar, mort de beat? Femeia o privi cu mai multă duşmănie şi încercă să se stăpânească să sară la gâtul fetei care o privea cu dispreţ de la capătul scărilor, s-o bată până nu mai putea, s-o strângă de gât până

când... Dintr-o dată, fu întreruptă.

- Chiar ţi-ai dori să mă omori, nu-i aşa? Jody dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Atunci, familia Linton, ar ocupa prima pagină a ziarelor. Bum!

- De ce ne faci asta? Roseann încerca să facă pe nevinovata, încercare la care apelase de prea multe ori în faţa lui Jody. Cu ce te-am supărat noi? Perry e cel mai important consilier din Palmerston. Si-a dedicat toată viaţa oraşului ăstuia şi a câştigat respectul şi încrederea tuturor şi acum, din cauza ta, e posibil ca în curând să rămână fără nimic din toate astea...

- Cu excepţia băuturii, o întrerupse Jody pe un ton plictisit, ceea ce însemna că mai auzise povestea asta de multe ori.

- Dar el se va încăpăţâna şi va da pentru tine până şi ultimul bănuţ.

Jody căscă.

- Ei bine, Roseann, asta e bine de ştiut. Acum, te rog să mă scuzi, dar aş vrea să merg în camera mea.

- Jody! vocea ascuţită şi hotărâtă şi o făcu pe fată să se mai întoarcă o dată cu faţa la ea. O văzu că-i priveşte încheietura mâinii, încă roşie de la strânsoarea lui Adam. Cu toţii primim ceea ce merităm, Jody. Si tu la fel, ascultă-mă pe mine. Eşti distrugătoare ca o epidemie. Când stă în puterea ta, distrugi tot ce poţi. Dar într-o zi, te vei distruge şi pe tine.

Jody zâmbi.

- Poate că aşa se va întâmpla. Cine ştie? Si cui îi pasă? adăugă mai mult pentru sine.

în camera ei, se schimbă în pijama şi îşi trecu repede cu peria prin păr, în faţa oglinzii. Uitase ce-i spusese mătuşa ei. Asta era firea lui Roseann. Apela la astfel de ameninţări când simţea că n-o mai scoate la capăt cu ea. Credea că puţină psihologie şi câteva ameninţări dure puteau s-o facă pe Jody să fie mai umană.

Puse peria pe măsuţă şi se studie în oglindă. Parul lung şi roşcat îi cădea drept şi mătăsos pe umeri. Nu mai avea strălucirea de altădată, pentru că încetase de mult să se mai ocupe de el. Tenul, acum demachiat, era proaspăt doar din cauza mâncării sănătoase şi a climatului în care locuia. Dar nici el nu strălucea şi nu avea aspectul sănătos ca cel al celorlalte fete de vârsta ei. Ştia că de vină erau alcoolul, ţigările şi nopţile nedormite. Oricum, în ciuda a toate astea, era o fată foarte frumoasă, cu ochi mari, căprui, cu buze delicate, pe care doar rareori se vedea un zâmbet. Adam Slade o făcuse imorală.

Când îşi aminti de el, se strâmbă. Chiar şi Roseann îi spunea asta, deseori. Dar Jody nu se obosise niciodată să-i atragă atenţia femeii asupra lipsei sale de morală. Nu merita. Dar, oricum, chiar dacă ştia care-i sunt lipsurile, nimeni n-avea dreptul s-o facă o fată uşoară, pentru că niciodată nu fusese aşa şi nici n-avea de gând să fie.

De la Roseann accepta insultele astea fără să-i pese. Dar venite din partea unui bărbat pe care nu-l cunoştea şi care n-o cunoştea, în faţa prietenilor ei şi a unor străini, era de neconceput.

Se ridică de pe scaun, închise lumina şi se aşeză pe pat. Somnul
o ocolea parcă dinadins, ca să aibă timp să se gândească la răzbunarea pentru fermierul înalt, puternic şi cu ochi negri. îi zisese că va plăti pentru ce a făcut. Iar ea, când spunea un lucru, îl şi ducea la bun sfârşit.

Capitolul 2

Si aşa a început totul. Ca o obsesie de răzbunare. Dar Jody, în timp ce se chinuia să pună la cale un plan, nu avea cum să prevadă în ce fel se va sfârşi totul.

La o zi după toate astea, Brent o sună să se scuze pentru comportamentul nepotrivit al fratelui său şi, drept compensaţie, o invită în oraş. Jody, uimită de întorsătura pe care au luat-o lucrurile, a acceptat cu bucurie. Era o ocazie pe care nu trebuia s-o scape şi de care trebuia să profite la maximum. Ştiind că Adam Slade nu vrea nici în ruptul capului ca fratele său să aibă de-a face cu ea, cum se putea răzbuna mai bine pe el, decât să-l facă pe tânăr să se îndrăgostească de ea? Si astfel, Brent ar fi considerat-o chiar mai importantă decât fratele său şi ar fi fost de acord cu tot ceea ce spunea şi făcea.

Dar va merge, oare? Brent Slade nu era un neghiob, ca Rod şi ca restul prietenilor săi. Dar nu avea de ce să-şi facă griji. în ciuda felului în care se îmbrăca şi a oamenilor cu care umbla, întotdeauna stârnise atracţie în ochii băieţilor, mai ales că atitudinea ei nu putea fi înţeleasă ca un îndemn sau ca o respingere. Si cu cât se purta mai urât şi mai rece cu ei, cu atât era mai mult pe placul lor. Cu siguranţă, Brent nu făcea excepţie.

Calculele ei s-au dovedit perfecte, pentru că, două luni mai târziu, Brent o ceru de soţie şi îi propuse să plece din oraş la sfârşit de săptămână, ca să sărbătorească împreună. Dar Jody insistă ca mai întâi să-i spună lui Adam.

- Ei, domnule Slade, ce părere ai? zise ea râzând, când se aflau toţi trei în salonul casei lor din Riverview, de pe valea Pohangina. Crezi că m-aş potrivi aici? Riverview e un loc retras, dar foarte frumos, îi spuse ea lui Adam când rămaseră singuri câteva momente.

Adam primi veştile cu un calm surprinzător. Era o reacţie pe care Jody nu şi-o imaginase şi la care nici nu se aşteptase. Fata zâmbi şi, fără să-i ceară permisiunea, îşi puse votcă într-un pahar.

- Pe cine crezi că va alege? întrebă ea. Pe tine sau pe mine? Ridică paharul şi-l duse la buze.

- După cum am mai spus, eşti o ticăloasă care se foloseşte de toate farmecele ei. Dar Riverview e o fermă prosperă şi frumoasă şi cred că nu am ce să risc.

Dar Brent a ales-o pe ea, şi fata şi-a împlinit răzbunarea. Victoria era de partea ei, însă acum îşi dădea seama că nu o doreşte. Si că nu doreşte nici să se căsătorească cu Brent. Si, în afară de asta, viaţa la fermă, nu i se potrivea deloc. Ce să facă acolo? Doar gândindu-se la asta, prindea puteri să-i spună lui Brent, chiar în după-amiaza asta, că nu-l dorea ca soţ. L-ar fi putut lăsa pe Adam să se mai perpelească puţin, dar pentru ce? Pentru ea, totul era un joc. Un joc prostesc de care începea să se plictisească.

Dar îşi dădu seama prea târziu că era şi un joc periculos.

în timp ce se îndreptau spre Himatangi, una din cele cinci plaje situate la nord de Palmerston, Jody se gândea cum să-i spună lui Brent ce hotărâse. Din cauza asta, nu era deloc

atentă la condus. Doar când Brent ţipă la ea pentru că intraseră pe contrasens şi o maşină se apropia cu viteză din faţă, îşi dădu seama de ce se petrecea în jurul ei. Brent văzuse maşina şi trăgea cu putere de volan ca să evite coliziunea, dar şi ei aveau viteză şi impactul era iminent.

Jody auzi lovitura şi sticla spartă şi, peste toate, se auzi şi pe ea ţipând. Un moment se simţi una cu maşina pentru că se tot rostogolea, încă o dată şi încă o dată.

Când îşi reveni, era întinsă pe iarbă. Auzi lume vorbind şi zgomot de fier.

Se ridică şi nu-i venea să creadă că nu păţise nimic. Poate avea o coastă ruptă şi o gleznă fracturată, dar asta era tot. Se simţea puţin ameţită, dar avea să-i treacă în curând. Respiră uşurată. Dacă ea era bine, cu siguranţă era şi Brent.

Se uită spre maşina avariată şi văzu o mulţime de oameni în jurul ei. Se auzeau venind o ambulanţă şi câteva maşini de poliţie. încercă să meargă spre locul accidentului, dar fu reţinută de nişte oameni care i-au spus să rămână pe loc.

- Brent...?

- Facem tot ce putem, domnişoară. E prins sub maşină.

- E bine?

- Nu ştim încă. E în viaţă, dar e inconştient. Soferul celeilalte maşini nu are nici o rană gravă şi a fost dus la spital. Acum, poate că v-aş putea întreba câte ceva.

Dacă ne-aţi putea da numele şi adresa dumneavoastră...

- Nu, mai făcu un efort să plece de lângă ei. Trebuie să fac ceva. Trebuie să ajut în vreun fel! Oricum, cei doi bărbaţi au

forţat-o să rămână pe loc.

- Nu aveţi cum să ajutaţi dacă vă duceţi acolo. Nu e nimic de făcut. Mai mult o să-i încurcaţi pe ceilalţi.

- Trebuie să văd! insistă ea.

Bărbaţii făcură schimb de priviri.

- Ţine-o aici, Larry. O să aduc eu targa.

Doar când a ajuns la spital, Jody le-a spus numele şi adresa. Era speriată. Ştia că dacă ar fi spus asta poliţiei, ar fi recunoscut-o şi ar fi obligat-o să se lase testată pentru a vedea dacă era sub influenţa alcoolului. Ar fi descoperit că băuse nu cu mult înainte de accident. Dar acum era prea târziu pentru asta. Mai era doar o persoană de care trebuia să se teamă. Cineva care putea dovedi că băuse.

Fiind tensionată şi agitată, a refuzat să se lase consultată pentru a

i se descoperi posibile răni de pe urma accidentului. Stătu singură, pe un scaun, lângă salonul în care doctorii făceau tot ce le stătea în putinţă pentru a-i salva viaţa lui Brent Slade.

Mai era încă acolo, când uşile mari ale coridorului se deschiseră şi Adam Slade intră grăbit.

Se uită furios la ea şi întrebă:

- Unde e? Unde e fratele meu? Se forţa să rămână calm şi să vorbească liniştit. Avea faţa crispată şi părea îmbătrânit.

Jody nu zise nimic. Rămase rigidă, fără să poată vorbi şi fără să se poată mişca. El veni la ea, o luă de umeri şi o scutură.

- Doamne, câte aş vrea să-ţi fac! încercă să se elibereze,

dar în zadar. Ea îl privi în ochi şi începu să tremure.

- N-am vrut să se întâmple asta! N-am vrut! spuse ea, după o clipă.

- Domnule Slade!

îşi înfipse degetele mai tare în umerii ei, dar după un moment, se întoarse şi o lăsă în pace. Doctorul preferă să nu comenteze scena.

- Vreţi să veniţi cu mine, vă rog?

Au trecut ore întregi de când plecase Adam. La un moment dat, şi-a dat seama că au venit şi unchii ei, care ocupau scaunele din faţă, dar ea continua să-şi ţină capul în mâini şi să refuze să se uite la ei.

A aşteptat, încercând să nu se gândească la ce se va întâmpla dacă fratele mai mic al lui Adam avea să moară. Si nici nu încercă să se gândească la faptul că dacă va rămâne în viaţă, va mai avea dreptul la încă o şansă să se îndrepte. Adânc în sufletul ei, ştia că nu mai merită încă una. Dar încă mai spera.

Când Adam se întoarse din salon, simţi cum i se scurge tot sângele din creier. încercă să-şi imagineze ce simţea. Oare era şoc, oboseală, poate ură? Auzi ca prin vis vorbele lui reci:

- Brent e mort.

Atunci, fata leşină şi încercă să se agaţe de întunericul care o învălia ca să scape de povara care apăsa acum pe umerii ei, rugându-se cu disperare să nu se mai trezească niciodată.

Oricum, zilele în care încercase să obţină ceea ce-şi dorea

se sfârşiseră şi când se trezi se văzu într-un pat mare, de spital, acoperită cu un cearceaf, spălată şi dezbrăcată, probabil pentru că fusese examinată înainte.

Nu era singură în salon. Patul era înconjurat de câţiva bărbaţi, printre care şi Adam Slade şi detectivul Morgan, un bărbat care a jucat un rol deloc plăcut în viaţa ei.

- Iarăşi tu? întrebă ea involuntar.

- Da, întâlnirile noastre par să devină un obicei, nu-i aşa, domnişoară Linton? spuse el pe un ton rece.

Fata îşi luă privirea de la el şi îşi văzu unchii, care parcă nici nu erau atenţi la zbuciumul ei.

- Domnul Morgan vrea să-ţi pună câteva întrebări, zise doctorul. Nu va dura mult. Când va termina, o să-ţi dau un calmant care te va ajuta să dormi. Ai avut doar câteva zgârieturi, aşa că mâine vei putea pleca acasă.

Cu coada ochiului, Jody îl văzu pe Adam Slade cum strângea cu mâna tăblia de la pat. Bineînţeles că-l durea realitatea. Ea era sănătoasă, nu avea nimic, iar fratele lui era mort.

Stia că se abţine, ca să se poarte cum trebuie. Era acel gen de om care era în stare să ascundă ceea ce simţea doar pentru a avea o purtare exemplară faţă de cei din jur.

-Acum, domnişoară Linton, vă rog să fiţi drăguţă şi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat mai exact, continuă detectivul, cu acelaşi ton rece.

Jody începu să vorbească, privindu-l pe bărbatul de lângă ea cum lua notiţe şi întrebându-se cum avea să depăşească

unchiul ei acest moment. De celelalte probleme reuşise s-o scape cu bani şi cu influenţă. Dar era sigură că de data asta n-avea ce să mai facă. Zâmbi pentru sine. Acum, Roseann avea de ce să-şi facă griji.

- Nu e nimic de râs, izbucni detectivul. Ascultă-mă, domnişoară Linton. Se aplecă spre ea. E a treia oară când dai de bucluc. Ai furat şi ai produs pagube oraşului. Ai scăpat pe bani frumoşi, dar acum nu mai merge aşa. Chiar eu voi avea grijă să plăteşti pentru ce-ai făcut.

Jody încercă să nu-l privească.

- Mă ameninţi? Pentru că dacă e aşa, nu-ţi mai pierde timpul. A fost un accident. N-am avut cum să-l împiedic. Nu mă poţi învinui pentru un accident.

- Tu conduceai?

- Nu.

- Minţi. Chiar Brant ne-a zis asta înainte să moară. De asta tu ai scăpat şi ai fost aruncată din maşină, pentru că impactul a fost pe partea lui. A fost un gest neinspirat din partea ta să minţi.

- Bine, eu am fost şoferul.

- Acum, spune-mi ce s-a întâmplat. Si de data asta, vreau adevărul.

- Conduceam pe autostrada Pioneer.

- A cui era maşina?

- A lui Brent, bineînţeles.

- I-ai cerut să te lase să conduci?

- Da, cum aş fi putut altfel?

- Bine, te rog să-mi răspunzi doar la întrebări, fără să mai faci comentarii inutile. A vrut din prima să te lase la volan sau a ezitat puţin?

-Ar fi făcut orice l-aş fi rugat.

- Nu mai ocoli răspunsul. A ezitat sau nu?

- Nu!

Morgan oftă şi îşi netezi cămaşa cu un gest nervos.

-Domnişoară Linton, te voi întreba încă o dată şi încă o dată cum s-au petrecut lucrurile, până te vei decide să-mi spui adevărul. înainte ca Brent Slade să moară a dat o declaraţie care e diferită de ceea ce spui tu. Nu avem de ce să ne îndoim de cuvântul lui, dar de al tău, ştii bine că da. Aşa că mai dă-mi o dată răspunsul la întrebarea aia!

-Bine, bine! îl întrerupse Jody. N-a vrut să mă lase să conduc. Dar l-am convins. Face - făcea - tot ce-i ceream. Ce legătură are asta cu ce s-a întâmplat?

- O să vezi. Continuă povestea.

- Conduceam pe autostrada Pioneer, spre plaja Himatangi. Soarele era prea puternic şi a trebuit să încetinesc pentru că nu mai vedeam aproape nimic şi pentru că deja conduceam pe mijlocul străzii.

- De la ce viteză ai încetinit?

- Cam de la nouăzeci de kilometri pe oră. Nu-mi amintesc cum s-a întâmplat totul. Stiu doar că Brent a strigat la mine la un moment dat, să trag pe dreapta, pentru că venea o maşină din faţă. Am încercat să trag de volan, dar nu mai vedeam nimic, atunci Brent a tras şi el de volan şi singurul lucru pe

care mi-l amintesc e că am început să ne răsturnăm cu maşina. Am crezut că nu se mai opreşte! Simţea cum o trec fiorii când povestea despre momentele acelea. Oroarea de a nu putea face nimic în timp ce Brent era inconştient şi prins sub maşină.

Strânse cearşaful de pe pat până simţi că-i amorţesc degetele. Cât ar fi vrut s-o lase cu toţii în pace!

- Băuseşi, domnişoară Linton? continuă detectivul Morgan cu aceeaşi voce calmă.

Jody simţi că nu mai poate să respire. Oare ce să spună?

- Nu! zise într-un târziu.

- Ai consumat alcool înainte să conduci maşina lui Brent Slade?

Simţea broboane de sudoare pe tot corpul. Dacă spunea adevărul, detectivul avea suficiente dovezi ca s-o facă să plătească. Se uită la Adam, dar acesta avea o expesie impenetrabilă. Minţi cu disperare:

- Nu! Si încă îşi ţinea ochii aţintiţi spre Adam, dar acesta nu făcea nici cea mai mică mişcare.

De ce nu spunea nimic? se întreba ea. De ce nu spune că mint? Doar ştie foarte bine că am băut. Se poate răzbuna doar dacă spune câteva cuvinte.

Dar Adam rămase în continuare tăcut. în mod ciudat, chiar şi detectivul rămase tăcut. Oare în ce direcţie putea să mai investigheze? Dacă îi spunea că băuse, se termina totul şi cazul era rezolvat. Dar în situaţia asta? Ar fi putut s-o testeze, dar acum era prea târziu, iar la momentul accidentului, nu se

lăsase testată. Aşa că acum aveau nevoie de martori, poate chiar de Slade.

- încă un lucru, domnişoară Linton...

- Nu! Refuz să mai răspund la vreo întrebare! Refuz, mă auzi? Simţi că devine puţin isterică. Era plină de nervi şi nu mai ştia cum avea să se termine totul. De ce Adam nu zisese nimic? Ce însemna tăcerea lui? Era ceva ce nu putea înţelege nici în ruptul capului.

Vă rog pe toţi să ieşiţi şi să mă lăsaţi singură. Acum!

A doua zi, Jody fu externată din spital. Doctorul a asigurat-o că nu avea de ce să-şi facă griji pentru că era complet refăcută. Cu toate astea însă, Jody nu se simţea bine. O durea fiecare oscior şi muşchi şi ameţea.

Unchii ei au venit s-o ia acasă. Perry Linton n-a scos nici un cuvânt pe drum, iar fata îi era recunoscătoare pentru asta. Fireşte că aveau să vorbească, dar cu cât mai târziu, cu atât mai bine.

Ofta şi se uita pe geamul maşinii în timp ce se apropiau de centrul oraşului. Niciodată nu studiase ce era în jurul ei. Pentru ea, oraşul în care locuia era ca o prăpastie din care dorea cu disperare să iasă. Dar acum, pentru că se părea că în curând va fi forţată să facă lucrul acesta, privea locurile cu alţi ochi.

Palmerstonul de Nord, înconjurat de cele mai frumoase lanţuri muntoase - Rimutakas, Tararuas şi Ruahines - cu grădini de flori şi arbori feluriţi, era considerat unul dintre cele mai frumoase oraşe din Noua Zeelandă.

Astăzi, era o zi superbă, cu cer senin şi nori pufoşi care

păreau atât de apropiaţi de pământ, încât puteai să-i atingi. Piaţa, unde în cursul săptămânii era o forfotă de lume, acum era liniştită. Se mai auzeau doar zgomotul fântânilor arteziene şi cântecele păsărelelor. Străzile erau străjuite de arbori de diverse feluri: cireşi în floare, mesteceni, palmieri şi, din loc în loc, peluzele verzi şi netede îţi luau ochii. Totul era atât de proaspăt şi emana atâta vitalitate!

Magazinele din jur erau goale şi pustii, aşa cum era şi sufletul fetei. Era duminică. Of, cât ura duminicile! Totul era lipsit de viaţă. Mort.

Restul zilei rămase în pat. Dori să citească ziarele de seară şi fu surprinsă să constate că nu se scrisese nimic important despre accident şi ce o surprinsese cel mai mult era că singurele nume pomenite erau al ei şi al lui Brant. Unchiul ei nu apărea nicăieri. Si nu era nici o îndoială că fusese un simplu accident. Bineînţeles, se aşteptase ca unchiul Perry să fie amestecat şi în treaba asta, aşa cum se întâmplase în celelalte ocazii. Nici numele lui Adam Slade nu era menţionat în articol. Oare de ce tăcuse? Mărturia lui ar fi făcut cu siguanţă prima pagină. Totul era foarte ciudat!

Toată săptămâna următoare rămase în pat. Duminică se dădu jos şi simţea cum o doare fiecare parte din corp. Coborî în curte şi se aşeză la o măsuţă, să răsfoiască nişte reviste de-ale mătuşii sale. Din când în când, mai ridica privirea spre lacul din apropiere, unde se jucau câteva raţe sălbatice şi câteva lebede.

Pe mal erau mai multe case de oameni înstăriţi, care

ocupau funcţii înalte în oraş. Erau frumos construite şi cu bun-gust. Dintr-o dată, fetei îi pieri cheful să admire priveliştea, pentru că apăru mătuşa ei.

-Jody, vrei să vii puţin în salon, te rog?

Se ridică şi o urmă în tăcere. Asta e, gândi ea. Am avut o săptămână de pauză şi acum era timpul pentru o şedinţă în care se va hotărî ce era de făcut cu nepoata rebelă.

Când intră în salon, rămase încremenită. Adam Slade stătea lângă unchiul ei. Da, chiar Adam Slade!

Când o văzu intrând, se ridică. Simţi cum o măsoară din cap până-n picioare, cum îi cercetează îmbrăcămintea neglijentă, pielea bronzată şi părul răvăşit care-i intra în ochi.

Se întreba cu siguranţă ce naiba văzuse fratele lui la ea de dorise s-o ia de soţie.

- Aşază-te, Jody, zise unchiul ei, calm.

Făcu ce i se ceru şi cu coada ochiului urmărea fiecare mişcare a lui Adam. îi era frică de ce avea să urmeze, mai ales pentru că nu ştia cum stăteau lucrurile.

- Jody, ceea ce vreau să-ţi spun eu şi mătuşa ta, şi ceea ce avem de făcut, nu ne va face plăcere nici unuia dintre noi. Dar vei vedea că nu avem de ales.

Jody rămase tăcută şi încercă să se pregătească pentru ce va urma.

- Nu va fi nici un proces...

Slavă Domnului pentru asta! gândi Jody. Dar nici nu întrebă din ce cauză.

- Poliţia are de gând să te creadă că a fost un accident,

pentru că n-au nici o dovadă care să susţină altceva.

- Dar a fost un accident! izbucni fata.

- Se poate, dar într-un asemenea caz, în care sunt implicaţi doi adolescenţi, există întotdeauna şansa ca măcar unul din ei să fi consumat alcool înainte de accident.

Imediat, Jody se uită în ochii lui Adam şi-i văzu privirea rece şi dură.

- Ai băut înainte de accident, nu-i aşa? întrebă unchiul Perry.

- Da, fără îndoială că domnul Slade te-a informat că am băut două pahare de votcă. Dar jur că nu m-au influenţat în nici un fel. S-a întâmplat din vina soarelui. Strălucea atât de puternic încât, pentru câteva secunde n-am mai văzut nimic în faţa mea. Si tu ştii cât de greu e să conduci spre plajă, când e soarele puternic.

Unchiul Perry dădu din cap cu dezaprobare.

- Stii bine că oricine altcineva ar fi putut fi crezut, dar cu reputaţia
ta...

- Si atunci, de ce el n-a... De ce nu le-ai spus asta poliţiştilor? strigă Jody la Adam, dar acesta nu zise nimic. Mai mult ca sigur că m-ar fi închis şi te-ai fi răzbunat.

- Pentru că domnul Slade a fost atât de drăguţ să se gândească printre altele la poziţia mea în societate şi la cât de rău ne va face lucrul ăsta mie şi lui Roseann.

- Ce drăguţ din partea lui! murmură Jody.

- Nu chiar, continuă Perry Linton. După cum am spus,

"printre altele” ceea ce te include şi pe tine.

- Pe mine?

- Domnul Slade a ajuns la o înţelegere cu mine şi cu Roseann. A fost de acord să nu se ducă la poliţie cu dovada pe care o are, şi astfel a oprit să ajungă la ziare o poveste urâtă a accidentului, care mi-ar fi periclitat cariera.

Jody era neîncrezătoare. Oare ce urmărea?

- E frumos din partea lui, recunoscu ea.

- Mă îndoiesc că vei mai crede asta, Jody. în schimb...

-Ah, da, trebuia să mă aştept la asta. Ce doreşte?

- Pe tine.

Jody tăcu preţ de câteva secunde. Nu ştia dacă auzise sau nu bine.

- Pe mine?

Unchiul Perry încuviinţă.

-Dar e ridicol! Nu mă poate avea! şi se ridică repede de pe scaun.

- Oh, ba da, Jody, poate, zise Roseann. în ochii femeii se citea o mulţumire abia stăpânită. Si eu îl consolez pentru asta.

- Roseann!

- Taci, Perry, te rog! De ani de zile, o tot laşi să scape de responsabilitatea delictelor ei. Ne-a pus de atâtea ori în pericol poziţia socială şi reputaţia. I-am acceptat toate răzvrătirile de adolescentă şi nici măcar nu e fiica noastră! Nu mai trebuie s-o apărăm. Nu ne este deloc recunoscătoare pentru tot ce-am făcut pentru ea. Se întoarse spre Slade. Eu, domnule Slade, sunt foarte încântată că o vei lua de la noi. Nu ştiu dacă mai

puteam s-o suport mult.

Jody o privi consternată, palidă ca o foaie de hârtie.

- N-ai îndrăzni...!

- Serios? o provocă femeia.

- Dar slujba mea...

Mătuşa ei râse.

- Ne-am ocupat şi de asta. Se pare că nu mai au nevoie de tine la fabrică.

Disperată, Jody se întoarse spre unchiul ei. El îi făcuse întotdeauna toate poftele şi cu siguranţă că avea s-o ajute şi acum.

- Unchiule Perry, te rog...

Dar Roseann, care abia aştepta acest moment, i-o tăie repede:

- Nu te mai agita atât, dragă! E inutil să-ţi mai baţi la cap unchiul.

De data sta nu mai are cum să te ajute.

Ignorând-o pe Roseann, Jody continuă să-l implore. Dar el nu zise nimic.

- Unchiule Perry, spune ceva, se tângui ea. Nu poţi să-l laşi pe Adam Slade să mă ia aşa, pur şi simplu.

Unchiul Perry nu ştia ce să zică. Adăugă doar:

- Jody, ştii doar, slujba mea...

Fata se enervă şi sări în picioare.

- Slujba ta! pufni ea. Dar acum vorbim despre viaţa mea! Perry nu se uita la ea. De ce mă vrei? îl întrebă ea pe Adam.

- Să munceşti la ferma mea.

- Să muncesc la ferma ta? Dar nu ştiu nici să gătesc, nici să cos. Nu ştiu să fac nimic. Roseann poate să-ţi confirme asta. Nu mă pricep la nimic!

- O să înveţi, i-o tăie el. Si oricum, nu mă gândeam la treburile astea. Acum că Brent nu mai e, vreau să faci munca lui, pentru că n-am pe nimeni care să mă ajute. Probabil că la început mai mult vei încurca decât vei ajuta, dar lucrurile se vor schimba în timp. O să am grijă să munceşti de dimineaţa până seara, fără pauză. Când voi termina cu tine, vei înţelege ce înseamnă munca şi truda. N-o să mai ai timp să te gândeşti la tine sau la cum să distrugi oameni şi lucruri. Poate că o să-ţi fac un bine cu asta, dar sunt sigur că ţie nu-ţi va face plăcere.

- Asta e răzbunarea ta? Să mă condamni la muncă pe viaţă?

- Poate, zâmbi bărbatul.

- Nu mă poţi obliga să vin cu tine. Nu mă poţi forţa!

- N-aş spune asta în locul tău.

- Si dacă n-o să meargă? Ce-o să-mi faci atunci?

- Sunt multe feluri în care te-aş putea face să lucrezi, domnişoară Linton. Nu sunt un om tolerant. Nici măcar n-am o fire binevoitoare. Sunt sigur că vei coopera după ce-ţi voi aplica zece curele pe spate şi te voi ţine la un regim de apă cu pâine.

Jody râse.

- Da, pari genul de om care să se poarte ca un barbar cu o femeie.

- Cu o femeie nu, domnişoară Linton, dar cu un copil, da.

Si tu eşti unul dintre cei care merită bătaie ca să se îndrepte.

Roseann se ridică, având un zâmbet perfid pe buze. Era mai mult decât îşi putuse dori vreodată. îi zise încet lui Adam:

- Mă duc să-i fac bagajul.

- Nu mă duc! strigă Jody.

Dar, pentru prima oară în viaţa ei, Roaseann nu mai ezită. Acum, nu mai avea de ce să se teamă. Adam Slade avea să se ocupe de ea, iar treaba ei era să-i împacheteze toate lucrurile, ca să scape definitiv de fată.

- N-o să te iert niciodată pentru asta, unchiule Perry, niciodată! Pe nici unul din voi n-o să-l iert!

- Nu cred că problema e că nu-i vei ierta tu, Jody, zise Adam. Cred că mai bine te-ai întreba dacă ei te vor ierta vreodată. Te schimbi, sau mergi aşa?

- Nu mai face astfel de glume!

Perry încercă să o mustre, dar Adam îi făcu semn cu mâna.

- Las-o! Când va vedea că nu glumesc, o să mă bombăne şi mai rău. în mai puţin de două ore, toate lucrurile lui Jody fură puse în două valize mari şi fata fu dusă cu forţa în maşină, alături de Adam, care le făcea mulţumit cu mâna unchilor ei. Perry vru să-şi ia la revedere şi de la fată, dar ea nu se uită la el.

Adam nu i-a adresat nici un cuvânt pe drum. La un moment dat, fata i-a strigat:

- O să fug!

- Bine că m-ai avertizat.

Fata nu mai zise nimic şi îşi sprijini descurajată capul de geam. Treceau pe un pod şi apa se vedea limpede ca un cristal. Cerul era frumos şi senin, iar păşuni verzi mărgineau drumul.

Au mers mult printre dealuri şi pe multe scurtături. Totul era atât de viu şi de colorat.

Jody venise de multe ori prin ţinuturile astea. Mai ales când se organizau picnicuri cu şcoala. Făcuse baie în râu, alergase pe coline şi adunase flori.

Si, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată când cobora o vale adâncă, tresări când maşina urcă culmea unui deal.

- Opreşte, te rog! zise ea, simţind un gol în stomac. Dar regretă imediat.

- Nu-ţi face griji! N-am de gând să mă arunc în gol doar ca să te omor pe tine.

- Nu-mi făceam griji. Nu eşti genul care să facă o favoare lumii pentru că pur şi simplu nu-ţi trec prin minte asemenea gesturi de caritate.

El opri maşina. Ea ieşi furioasă şi se îndepărtă puţin. Aerul era proaspăt şi dulce.

Jos, se vedeau păşunile verzi, tăiate de râul Raumai care şerpuia sclipitor.

Dintr-o dată, simţi paşi în spatele ei şi-i trecu prin minte că bărbatul voia s-o omoare. Se uită la el, terifiată şi neputincioasă.

Adam rămase tăcut lângă ea preţ de câteva secunde, după care izbucni în râs:

- Da, era şi asta o idee, nu? Dacă îţi făceam vânt,n-aveam nici martori şi n-aveai nici pe nimeni căruia să-i pese de tine. Ar fi fost prea uşor şi n-am de gând să te las să scapi doar cu asta.

- Eşti... eşti nebun! reuşi Jody să articuleze.

- Doar obsedat. Obsedat să mă răzbun, aşa cum ai fost şi tu.

Capitolul 3

Pe cutia poştală de lângă poarta albă scria cu majuscule RIVERVIEW. Casa era situată la o distanţă destul de mare de strada principală. Era mare şi albă şi avea o terasă spaţioasă de unde se puteau vedea păşunile şi pomii de care se ocupa mătuşa lui Adam, Bess Slade.

Jody rămase în faţa scărilor de la intrare.

O cunoscuse pe Bess în după-amiaza accidentului, înainte să plece cu Brent, când i-a spus cu plăcere că fratele lui Adam o ceruse în căsătorie. Chiar şi atunci, Bess nu încercase să ascundă dezgustul pe care i-l provoca fata, lucru de care lui Jody nu-i păsa câtuşi de puţin. Dar acum, lucrurile stăteau altfel. Trebuia să convieţuiască aici cu ea.

Până şi unchii ei se lepădaseră de ea, fără cea mai mică fărâmă de regret şi o dăduseră pe mâna neînduplecatului Adam Slade, care o ura şi o învinuia pentru moartea fratelui său mai mic. Nu mai avea pe nimeni. Abia acum conştientiza că este o fire antisocială. Nimănui nu-i păsa dacă murea sau trăia. Existau oameni care credeau că lumea va fi un loc mai bun dacă ea n-ar exista. Chiar Adam îi spusese lucrul ăsta.

Adam veni lângă ea, cu cele două valize în mâini.

- Haide! îi zise el scurt. O să mâncăm de prânz şi apoi îţi vei aranja lucrurile. Mai bine ai profita cât poţi de după-amiaza asta, pentru că va fi singurul tău timp liber pentru multă vreme de acum încolo.

Si aşa a şi fost. în dimineaţa următoare a fost trezită de Bess la ora şase fix, cu o pocnitură de uşă şi cu lumina care

intra pe geam după ce aceasta trăsese draperiile.

Fata se întoarse pe cealaltă parte şi căscă.

- Cât e ceasul? Nici măcar n-a răsărit bine soarele.

- Nu mai e mult până răsare. E ora şase, zise femeia scurt. Haide, ridică-te şi îmbracă-te. Micul dejun o să fie pe masă în cinci minute.

- Sase? întrebă Jody, nervoasă. Ura să fie trezită din somn, mai ales dimineaţa. Si, evident, nu putea fi şi îmbrăcată în cinci minute. îşi trase pătura pe cap, mormăind: cred că glumeşti! Niciodată nu mă trezesc la şase dimineaţa. Pentru nimeni!

-Te avertizez, dacă nu te dai jos exact în minutul ăsta, Adam va...

- Oh, dispari! Si poţi să-i transmiţi lui Adam că se poate duce naibii cu munca lui cu tot.

Bess Slade se îndreptă spre uşă, dar, până să iasă, îi zise fetei:

- Dacă nu eşti jos în cinci secunde, Adam va urca şi va avea el grijă să faci ce trebuie.

Jody râse, leneşă.

- Serios?

Bess râse şi ea, dar zgomotul de paşi de pe scări o făcu pe Jody să îngheţe şi să-şi dea seama că nu era nici o glumă. Sări ca arsă din pat, dădu pătura la o parte, trase în grabă nişte pantaloni şi un tricou şi se duse spre scări.

- Te-ai spălat? o întâmpină Adam.

- Nu, eu nu mă spăl niciodată, zise ea dinadins, ca să-l

şocheze. Dar nu reuşi să facă asta.

-Am observat. însă după cum probabil ştii, vor fi multe schimbări în viaţa lui Jody Linton, de-acum încolo. Primul lucru va fi trezirea la ora şase dimineaţa şi micul dejun în cinci minute, timp în care trebuie să faci duş.

- Si dacă nu fac asta?

-Atunci, nu mai există mic dejun.

Fata pufni, dar nu vru să-i dea satisfacţia că o doare gestul lui.

- Ei, oricum, nu prea îmi era foame...

- Nici prânz, nici cină. Si dacă nu-ţi faci duş nici înainte de cină, o să fie vai şi amar de tine. îi luă pachetul de ţigări pe care fata îl scosese din buzunar şi-l aruncă în foc.

- Hei! protestă ea.

- încă o schimbare.

- Nu poţi să faci asta!

- Chiar am făcut-o.

- Ei, haide, întreci măsura.

- Crede-mă, Jody, asta nu e o joacă, Adam o privi cu ochi pătrunzători, şi pentru prima dată simţi că-i este frică. Unchiul şi mătuşa sa, detectivul Morgan, judecătorul, oamenii care au fost nevoiţi să-i suporte escapadele, niciodată n-au avut o asemenea putere asupra ei. Iar Adam Slade, o înfiorase cu o singură privirie. Dar nu va recunoaşte lucrul ăsta nici în ruptul capului. Ferindu-se de privirea lui, se duse resemnată să se spele.

Pe parcursul întregii zile, Adam i-a demonstrat că nu era o

glumă. Nu mai călărise niciodată , mai ales un cal de fermă, iar Adam îi alesese o iapă nărăvaşă, pe nume Tina, care nu părea deloc mică şi blândă.

- Nu ştiu să călăresc, protestă ea.

- O să înveţi. Vino să vezi cum îi pun şaua şi să bagi bine la cap, pentru că pe a ta ţi-o vei pune singură, mâine. Iapa nu era obişnuită să fie călărită, aşa că a fost agitată tot timpul.

- N-ai alt cal? Nu prea-mi place privirea ei.

Adam se opri, se uită la Tina şi zise simplu:

- Cred că sentimentul e reciproc. Vino aici. Astăzi te voi ajuta eu să urci. Pune piciorul pe scăriţă şi apoi încalec-o, dar să te aşezi mai aproape de faţa ei, altfel se va întoarce şi te va muşca de spate.

Ceea ce s-a şi întâmplat în mai puţin de o secundă. Mai mult de frică decât de durere, Jody scoase un ţipăt ascuţit şi reuşi să se ţină să nu cadă. Se dădu jos imediat şi se îndepărtă puţin de cal.

- Ei, haide, ce te uiţi aşa strâmb? Mai încearcă o dată! strigă la ea Adam.

Jody îi răspunse furioasă:

- Ce te mai distrezi! Nu m-aş mai urca nici să mă plăteşti. Si-i întoarse spatele, vrând să se îndrepte spre casă. Dar o mână puternică o prinse şi strângerea ei o duru mai tare decât muşcătura Tinei.

Adam îi suci încheietura şi o apropie de iapă.

- Stii că nu te voi plăti. Urcă!

- Nu vreau! Si luă poziţia de luptă, fiind mai pregătită

pentru asta decât pentru o nouă încercare pe cal.

Cu o mişcare simplă, Adam o luă de talie şi, fără nici un efort, o aşeză în şa.

- Acum, stai cum trebuie!

Speriată, luă frâul şi rămase încordată. îşi scrâşnea dinţii când îl privea. Ar fi vrut să-i arunce în faţă ce credea despre el, să-i spună cât de mult îl ura, dar ştia că dacă ar face asta, n-ar fi nici o diferenţă. Lui nu i-ar păsa deloc, iar ea n-ar avea de câştigat decât o durere în gât şi poate o răguşeală. Aşa că au mers împreună călare, fără ca vreunul din ei să mai spună ceva.

Riverview era o fermă frumoasă şi prosperă. Avea coline şi cascade şi păşuni verzi cu arbori diferiţi. La un moment dat, Jody îl întrebă pe Adam dacă şi celălalt râu era pe teritoriul lui.

- Se alimentează din Raumai, zise el, rece. E graniţa dintre ferma lui Barrie şi a mea.

Din unele părţi se vedea tot bazinul râului Raumai. Era o fermă prosperă şi nu departe de civilizaţie, pentru că Palmerstonul de Nord era doar la cincizeci de kilometri distanţă. Dar Jody nu căuta să contemple frumuseţea, ci se străduia din răsputeri să găsească un mod de scăpare.

Era sezonul în care se tundeau oile... Anul acesta începuse mai devreme. Mieii alergau nestingheriţi pe dealuri, fără nici o grijă.

Mă întreb oare cum o fi să fii miel? se întreba Jody, privindu-l pe Adam care, alături de Nig şi Lad, câinii care păzeau turma, adunau oile într-o poieniţă îngrădită.

Nu munciseră decât câteva ore şi Jody se simţea extenuată. O dureau spatele şi mâinile, iar picioarele îi tremurau. Trebuise să alerge fiecare oaie în parte, s-o aducă la Adam, s-o ţină în timp ce acesta îi tăia din coadă şi-i marca urechea şi să o ducă spre ieşirea din ţarc.

A alergat mieii de zeci de ori şi nu i s-a părut nimic mai greu ca prinderea unui animal speriat.

Si ca şi cum toate astea n-ar fi fost de-ajuns, Adam îi dădea instrucţiuni multe şi striga la ea de câte ori nu făcea ce spunea el.

- Ce faci acolo? Ţine dracului mielul ăla şi nu-i mai da drumul! îi zise el la un moment dat, când fetei îi scăpară din mâini mieii nărăvaşi de trei ori la rând.

- încerc!

-Atunci, încearcă mai mult!

în clipa aceea, Jody se dădu bătută.

- Oh, du-te dracului! strigă ea. Dacă poţi s-o faci mai bine, atunci fă-o! Se duse la gard şi-l sări.

Spre surprinderea ei, Adam o urmă, şi făcu acelaşi lucru.

- Bine, putem să lăsăm restul pentru după-amiază.

îşi îmbrăcă tricoul lăsat pe un gard şi luă o ţigară. După ce şi-o aprinse, scoase dintr-un sac două pachete cu mâncare şi-i aruncă unul. Se aşeză mai departe de ea, sprijinit cu spatele de un buştean. Nu zise nimic în timpul mesei, iar Jody îşi termină sandvişurile înfometată, privind cu dezgust la mieii care trebuia să fie tunşi şi care nu erau deloc puţini. Păreau atât de albi şi de cuminţi, dar ştia că nu erau deloc aşa!

Blăniţa lor nu era pufoasă, nu erau nici pe departe liniştiţi şi miroseau îngrozitor!

Dintr-o dată, simţi că nu mai poate face faţă încă unui astfel de
tur.

Până şi slujba pe care o avea la fabrica de hârtie era mai bună ca asta. Da, chiar dacă era plictisitoare, o prefera pe aceea. Voia să fie liberă! Trebuia să fie!

- Vrei să bei ceva? vocea lui Adam îi întrerupse gândurile.

Se uită în sus la el şi văzu că ţine în mână o sticlă în care presupuse că era cafea sau ceai. Dădu din cap că vrea, se ridică şi luă sticla din mâna lui.

- Cât ai de gând să mă ţii aici? întrebă ea.

- Atâta timp cât voi avea nevoie de tine! zise el nepăsător.

- Aş vrea să ştiu acum. N-aş suporta să stau aici multă vreme. Aş înnebuni.

El nu-i răspunse.

- Uite ce e, am doar nouăsprezece ani. Nu-mi permit să-mi irosesc cei mai buni ani din viaţă...

- Brent abia împlinise douăzeci şi unu, o întrerupse Adam cu o voce tăioasă. Acum e mort. Nici măcar nu şi-a trăit cei mai buni ani din viaţă, şi să fii sigură că ai lui valorează mai mult decât ai tăi! Se ridică în picioare şi puse sticla goală în locul din care o luase.

- O să fac orice îmi stă în putere ca să scap! se tângui ea, panicată.

- Nici nu-mi bat capul cu asta. N-o să ajungi departe!

- Nu mă poţi ţine aici! Nu poţi!

Nici la asta nu-i răspunse, dar o îndrumă spre ţarcul cu miei.

- Trebuie să terminăm până apune soarele.

Jody îl înjură şi-l puse pe el să termine treaba, dar bărbatul era nepăsător.

- Ei bine, de tine depinde dacă vom ajunge sau nu acasă înainte de înserare. Din partea mea, puţin îmi pasă.

Din nou, vru să ţipe la el, dar de data sta, se control'. Oricum, pe el nu-l atingeau vorbele ei. Dar nu avu ce face, aşa că îl urmă în ţarc, furioasă.

Au terminat cu puţin înainte ca soarele să apună. Pe drum, fata simţea că o doare tot corpul şi i s-a părut o veşnicie până când au ajuns acasă. în faţa porţilor albe, Adam descălecă şi le deschise. Dintr-o dată, lui Jody îi veni o idee care i se părea prea bună ca să fie adevărată. în timp ce bărbatul îşi ducea calul în grajd, ea putea să se furişeze şi să plece. Ce idee minunată! Dar parcă era prea frumos ca să fie adevărat.

Se întoarse uşor şi se uită în jur.

Porţile erau deschise, iar Adam era în grajd. Nu mai era nimeni altcineva în curte. Dădu pinteni calului şi porni în galop, străbătând mai întâi curtea, apoi păşunea şi ajunse la şoseaua principală.

- Haide, fetiţo! Haide! îi strigă ea iepei, uitând pentru o clipă de frica pe care i-o inspira.

Dar în câteva secunde, Jody auzi şi galopul calului lui Adam. Se uită repede în spate şi inima începu să-i zvâcnească

de încordare. Nu era prea departe de ea. Disperată, o îndemnă pe Tina să alerge din ce în ce mai repede.

-Jody, opreşte! Jody, prostuţo! Ai grijă, o să...

Dar Adam nu-şi termină restul frazei că se şi auziră frânele unei maşini, în timp ce fata era pur şi simplu aruncată din şa. Simţea vibrând în urechi zgomotul frânelor. Se întâmplase totul atât e repede!

Rămase aşa, pe spate, privind cerul şi copacii. Se forţă să meargă la Tina, care avea o privire dureroasă şi speriată. Iapa încerca să se ridice , dar în zadar. în cele din urmă, se lăsă pe spate, conştientă de neputinţa ei.

- Oh, la naiba, Adam! îmi pare rău. Jody descoperi că şoferul era domnul Barrie. Privi iapa. Dar n-am avut timp să frânez. Era inevitabil să n-o lovesc.

- N-a fost vina ta, Jim, zise Adam, apropiindu-se şi el. Apoi, către fată: du-te în casă!

- îmi pare rău, zise ea. Nu mi-am dat seama că eram deja pe stradă. Erau prea mulţi copaci care-mi stăteau în cale, apoi a apărut maşina...

- Du-te în casă! repetă el.

Fata o mai privi o dată pe Tina, apoi plecă încet spre casă.

- Sper că ştii ce faci cu fata asta, Adam, l-a auzit ea pe Jim Barrie.

- în momentul ăsta, e una din cele mai neînsemnate griji ale mele. După un timp, apăru şi Adam în casă.

- Cum se simte Tina?

- E moartă.

- Moartă? Jody păli. Dar, de ce?

- îşi rupsese piciorul în două părţi şi a trebuit s-o împuşc.

- îmi pare rău, Adam, Bess îi puse o mână pe umăr. A fost un cal bun, nu-i aşa?

- Cel mai bun şi cel mai tânăr, zise el trecându-şi o mână prin păr.

- Aşază-te şi mănâncă. Cu siguranţă, eşti înfometat.

- Stiu doar că sunt foarte obosit. îi zâmbi puţin femeii, apoi reveni imediat la gândurile lui.

în timpul cinei, Jody nu mâncă nimic. Mai mult se jucă nervoasă cu ce avea în farfurie. încă nu-i venea să creadă că iapa atât de plină de viaţă şi puternică, pe care o călărise toată ziua, acum era moartă şi îngropată.

Ca şi Brent, Tina îi aparţinea lui Adam, iar ea o ucisese. Nu degeaba îi zisese Roseann că tot ce venea în contact cu ea nu avea un sfârşit bun. Pentru prima dată de la accident, înţelese că e responsabilă pentru moartea lui Brent. Din cauza ei, băiatul murise. îl omorâse cum o omorâse şi pe Tina. N-o făcuse intenţionat, dar o făcuse, şi acum doar asta conta.

în nopţile următoare, lui Jody îi fu imposibil să adoarmă. Când reuşea uneori să aţipească, avea coşmaruri şi se trezea transpirată şi cu inima bătându-i nebuneşte.

în zilele următoare, urmă instrucţiunile lui Adam fără nici o împotrivire, gândindu-se că muncind mai mult, va reuşi să doarmă mai profund noaptea.

într-o duminică, stând pe scările terasei, odihnindu-se în soarele de după-amiază, auzi o maşină apropiindu-se. Se

ridică în picioare şi se uită să vadă cine venise. Adam ieşi din casă, ca să-şi primească oaspetele. Jody o recunoscu imediat. Brent i-o prezentase pe Shona Barrie, una dintre cele mai apropiate prietene ale lui.

Shona ieşise din maşină şi aştepta ca Adam să ajungă la ea.

Era o blondă îmbrăcată într-un costum roşu. Nu avea o faţă frumoasă, dar faptul că zâmbea tot timpul, te făcea să o îndrăgeşti.

Jody privi ironic cum fata îi întinse mâna bărbatului şi cum îi zâmbea provocator. îşi aminti de remarca lui Bess când Brent le anunţase logodna.

- Biata Shona, o să fie distrusă. Ea şi Brent au crescut împreună şi au fost tot timpul nedespărţiţi. îl adora. întotdeauna ne-am spus că într-o zi pe ea o va lua de soţie. Si acum, asta! Nu pot să înţeleg. Brent, cum ai putut să...?

Shona îndrăgostită de Brent? Cu siguranţă, acum îi trecuse. Oricine şi-ar fi putut da seama

că ea pe Adam îl dorea, nu pe Brent. îl descoperise pe bărbatul mai în vârstă, care călătorise peste tot, care cunoştea o mulţime de lucruri. Era cu siguranţă mai atractiv un asemenea om pentru o fată fără personalitate, cum era Shona.

Jody simţi durere în inimă când văzu că ridurile de pe faţa lui Adam, care apăruseră de şase săptămâni de la moartea lui Brent, se estompaseră dintr-o dată. Era foarte bucuros s-o vadă.Poate că şi el îi răspundea la sentimente.

Gândul acesta o surprinse neplăcut pe Jody, dar nu-şi dădea seama de ce. Poate pentru că nu se gândise niciodată că Adam s-ar putea îndrăgosti. Ieri ar fi râs dacă i-ar fi trecut gândul ăsta prin cap, dar azi se întreba de ce. Era un bărbat tânăr, atrăgător, de treizeci şi unu de ani.

Se trezi privindu-i insistent pe cei doi, care acum îşi zâmbeau, probabil de bucurie că se revăd. Shona îşi trecu mâna pe sub braţul lui Adam şi porniră împreună spre casă.

Când se apropiară de Jody, le păli strălucirea de pe feţe. Adam se uita la ea cu aceiaşi ochi impenetrabili, iar fata se dovedea destul de iritată că a trebuit s-o întâlnească, pentru că prezenţa ei o distrăgea de la conversaţiile cu bărbatul la care visa.

- Haide, Adam, abia aştept să văd noul ponei. Te-ai gândit cum o să-l cheme?

Plecară mai departe, fără să-i adreseze nici un cuvânt, iar Jody dădu vina pe soare pentru ochii umezi şi pe căldura de afară pentru broboanele de sudoare care-i picurau pe ceafă.

în seara aceea, îşi pregăti o pereche de blugi şi un tricou curat, cu care să se îmbrace pentru cină. Se dezbrăcă de cele murdare şi ezită un moment. îşi scoase o rochie din sertar. De când venise la Riverview nu purtase niciodată o rochie, şi asta nu pentru că n-ar fi avut destule haine de bună calitate de unde să aleagă. Rochia pe care o alesese avea o croială simplă şi era dintr-o mătase verde. îşi scoase dintr-o cutie şi o pereche de pantofi feminini, care nu semănau deloc cu cizmele butucănoase pe care se obişnuise să le poarte de

ceva timp. înainte să se îmbrace, făcu un duş şi îşi perie părul, care acum îşi pierduse nuanţele roşcate şi revenise la culoarea naturală, de şaten deschis.

Când fu gata şi se privi în oglindă, fu încântată de imaginea reflectată. Era slăbuţă şi drăguţă şi părul îi strălucea intens, mai mult datorită faptului că nu mai fumase şi nu mai băuse de mult timp.

- Cina e gata!

Când o auzi pe Bess, Jody avu un moment de ezitare şi se întrebă pentru ce erau toate astea. Se gândea că mai bine s-ar schimba în hainele ei obişnuite.

-Jody! Bess o strigă din nou.

- Oh, ce naiba! îşi zise ea şi se îndreptă spre scări.

Avea de gând să se poarte ca şi cum era îmbrăcată în hainele ei obişnuite, să se aşeze la masă şi să nu vorbească decât dacă era întrebată. Dar dintr-un motiv pe care nu-l cunoştea nici ea, privirea îi fugi imediat spre Adam. Stătea exact lângă barul unde punea nişte băuturi şi în momentul în care mătuşa lui scoase un ţipăt de uimire, îşi ridică şi el ochii spre ea. Dar fata îşi dădu seama din ochii lui că-i era indiferent ce şi-ar fi pus pe ea.

Shona, pe de altă parte, păru surprinsă. Dar nu zise nimic, doar îl privi întrebător pe Adam. Deşi Jody fusese profund rănită de primirea care i se făcuse şi ştiind că nu merita altceva, se hotărî să nu se dea bătută şi să continue cu ce-şi pusese în minte.

-Aperitiv? Minunat! Pot primi şi eu un lichior, Adam? Si în

caz că avea să refuze, se întoarse repede spre Bess. Ce avem la cină?

- Pui la cuptor, răspunse femeia repede.

- Mmm, sună grozav! Eşti o bucătăreasă minunată, mătuşă Bess. Trebuie să-mi împărtăşeşti şi mie din secretele tale, o provocă Jody.

- De ce trebuie să înveţi să găteşti când doamna Slade şi Adam sunt aici pentru tine? întrebă Shona.

- Fiecare femeie trebuie să ştie să gătească. Soţului ei nu i-ar plăcea deloc dacă n-ar şti.

- N-aş fi crezut că eşti aşa gospodină.

- Ai fi surprinsă să afli ce gen sunt, nu-i aşa, Adam? Jody se îndreptă spre bărbat să-i ia băutura din mână. îi străluceau ochii când îl privea. O să te perpelesc la foc mic în seara asta, şi Doamne cât de mult o meriţi! îşi zise ea.

- Cred că n-ar surprinde-o deloc. Ştie de ce anume eşti în stare, răspunse el cu răceală.

- Ce ştie? Ce i-ai spus despre mine? Cât de bine dansez? se întoarse spre Shona. Ţi-a spus cât de bine dansez?

- Cina e gata. Mai bine am servi-o până nu se răceşte, adăugă Bess repede, văzând-o pe Shona, care-i privea pe toţi cu incertitudine şi dispreţ.

- Bună idee. Jody îşi termină băutura şi se aşeză la masă. îmi place viaţa de la fermă, continuă ea. La început, nu mi-a plăcut, nu-i aşa, Adam? Dar acum... Ei bine, cred că va trebui să mă mărit cu un fermier, râse ea. Shona, să ştii că eşti norocoasă că ai trăit la fermă toată viaţa. E atât de frumos

aici, cu văile astea şi dealurile, şi copacii! Aveţi chiar şi un râu al vostru, tu şi Adam. Pun pariu că-n lunile călduroase de vară înoţi acolo. E un loc frumos, mai ales noaptea, nu-i aşa, Adam? Cu luna care străluceşte printre copaci şi care transformă totul într-un argintiu frumos. Vocea îi deveni visătoare. A fost feeric. Parcă eram vrăjită. îţi aminteşti? Râse în direcţia lui Adam şi începu să tremure puţin. El o privea cu ochii aceia care o înfiorau. Ştia la fel de bine ca şi ea ce-i trecea prin minte Shonei în momentele acelea.

îşi amintise de noaptea în care plecase să se plimbe. Nu putea să doarmă, aşa că luase un cal şi mersese până la râu. Adam o auzise plecând şi aşteptase până se întorsese. îşi aminti că-i zisese că nu ştia ce o înspăimântase.

Atmosfera feerică de la râu sau el ieşind din tufişurile de pe terasă şi venind spre ea, în miezul nopţii.

Jody îi văzu ameninţarea din ochi, dar nu se mai putea opri.

-îţi place Jupiter? o întrebă ea pe Shona, când se duseră cu toţii în salon ca să-şi bea cafeaua. Mintea îi lucrase repede. Avea o bănuială vagă că Adam adusese poneiul special pentru fată. Probabil că deja i-l dăruise, dar nu ştia cu siguranţă cine îi pusese numele. El nu fusese de acord cu numele acela, dar ce mai conta acum?

-Jupiter? întrebă Shona, încurcată.

Jody ridică din sprâncene.

-Mmmm, noul ponei. Credeam că Adam ţi l-a arătat.

-Ah, da, mi l-a arătat, zise Shona, palidă.

- Nu-i aşa că e o frumuseţe?

- Da, da, aşa e.

Dar nu cred că a fost şi botezat.

Deci, Adam îi spusese că poneiul încă n-avea nume! Poate chiar îi sugerase să-i găsească ea un nume. Avea să iasă mai bine de cum sperase.

-Ah, da, lui Adam i-a plăcut numele pe care i l-am pus eu. Poate chiar o să mă lase să-l păstrez...

- Vă rog să mă scuzaţi..., o întrerupse Shona, ridicându-se în picioare şi punând la repezeală ceaşca pe masă.

Ieşi în fugă, iar Adam, spre durerea lui Jody, o urmă mediat.

- Ei bine, zise Bess într-un sfârşit, acum eşti satisfăcută?

- Satisfăcută?

- Oh, nu face pe nevinovata cu mine! Dar nu înţeleg de ce ai făcut-o? De ce?

- Pentru că e o fată stupidă şi proastă, o snoabă. E cochetă şi lăudăroasă şi mă înfurie atitudinea ei! zise Jody repede, gesticulând nervos şi evitând s-o privească în ochi pe Bess.

- Ei bine, să ştii că n-o să ai nimic de câştigat în viaţă dacă o să continui să răneşti toţi oamenii care te enervează. Ăsta e singurul motiv?

- Nu! Jody sări în picioare. Vreau să plec de aici şi el nu-mi dă drumul. N-are nici un drept să mă ţină aici. Stiu că din vina mea i-a murit fratele, dar dacă o să mă ţină aici, asta n-o să-l aducă pe Brent înapoi. Vreau să plec. Dacă nu mă lasă, o să-l fac să regrete că m-a adus aici. Si o să-i fac viaţa un coşmar!

- Deja ai făcut asta! îi aminti Bess, calm.

Un moment, Jody ezită, neputând găsi un răspuns.

- Eşti o persoană distrugătoare, continuă Bess. Si nu-i distrugi doar pe ceilalţi, ci te distrugi şi pe tine. Eşti egoistă şi rea.

- Stiu, ştiu, râse ea. Mi s-au mai spus lucrurile astea. Fiica Satanei, obişnuia Roseann să mă strige. Si poate că are dreptate. Părinţii mei n-au fost niciodată buni. Iar când au murit, ea a refuzat să mă ia cu ea. Mereu spunea că-i păsa de reputaţia unchiului Perry, dar eu ştiu mai bine cum stăteau lucrurile. Nu voia să se afle de aventurile pe care le avusese. De asta dorea să scape de mine. Pentru că ştia ca dacă voi deschide gura, s-a zis cu reputaţia ei şi cu cariera unchiului.

Un moment, se aşternu tăcerea. Jody curăţa o portocală pe care o luase dintr-o tăviţă cu fructe.

- Deci, asta e, zise Bess, într-un sfârşit. Te doare mândria. Nu faptul că trebuie să stai aici. De fapt, cred că ce i-ai spus mai devreme Shonei era adevărat. Chiar îţi place viaţa de la ţară. Si pentru că azi ai văzut cât de drăguţă era Shona, ţi-ai

amintit că şi tu eşti fată. Si ţi-ai dorit să fii admirată şi complimentată, aşa cum Adam o admirase şi o complimentase pe Shona.

- Nu-i adevărat! sări Jody. îl urăsc pe Adam! Nu mi-aş dori nici în ruptul capului să-mi facă vreun compliment.

- Niciodată nu ţi s-a acordat multă atenţie, nu-i aşa, Jody? Ţi-ai dorit dintotdeauna lucrul ăsta şi pentru că nu l-ai avut, te-ai comportat mereu aşa cum ai făcut-o în seara asta.

Fata aruncă portocala pe masă şi se grăbi să iasă pe uşa pe care ieşise mai devreme şi Shona, dar dădu nas în nas cu Adam. El o prinse de mână şi mai mult o târî decât o împinse în salon, unde o aşeză pe un fotoliu.

- Dă-mi drumul! ţipă ea furioasă.

- Ei bine, asta chiar a fost o demonstraţie! începu el, alb de furie. Dar crede-mă, va fi ultima şi până ce o să termin, o să-ţi doreşti să nu fi făcut-o nici pe prima. Din nefericire pentru tine, Shona a înţeles ce urmăreai.

Fata râse dispreţuitor.

- Da, sunt sigură de asta. Şi atunci, de ce nu are încredere în tine?

- Pentru că e încă prea tânără ca să-şi dea seama că nu poţi merge prea departe.

- Asta înseamnă că va trebui s-o aduci cu picioarele pe pământ. Dar dacă te-ar iubi mai mult, cu siguranţă, n-ar fi pus la inimă tot ce i-am spus eu. Te-ar fi crezut pe tine şi nu ce i-am spus eu, fata care ţi-a ucis fratele. Privirea lui începea s-o sperie, dar continuă: lasă-mă să plec. Lasă-mă! O să fac mai

mult decât am făcut în seara asta!

- Adam! vocea lui Bess era ascuţită. Minte ca să ascundă adevăratul motiv pentru care face toate astea.

- Ba nu mint, doamnă Slade! zise Jody cu vehemenţă.

- Trimite-o la culcare, Adam.

Adam îşi îndreptă mâna spre uşă.

O secundă, Jody rămase nemişcată. Dar imediat, plecă furioasă din cameră, trântind toate uşile în urma ei. Bess ştia că era supărată mai mult pe ea, pentru ceea ce avea să-i spună lui Adam.

Capitolul 4

Cu o zi înainte de venirea echipei care tundea oile, Bess se îmbolnăvi şi medicul îi recomandă câteva zile la pat.

Lui Jody îi părea rău că femeia nu se simţea bine, dar se înfurie la culme când Adam îi zise că ea trebuia să se ocupe de treburile din gospodărie până ce aceasta se simţea mai bine.

- Cred că ai înnebunit! se plânse ea. Probabil că voi sparge tot ce voi lua în mână.

- Probabil nu. Cu siguranţă, aşa va fi, o întrerupse Adam cu răceală.

- Nu ştiu nici să spăl şi nici să calc. Si nici să gătesc! se tângui.

- Atunci, vei avea multe lucruri de învăţat într-un timp scurt. Echipa va veni mâine şi aş dori să fie casa curată şi ordonată, rufele călcate, cele patru camere ale băieţilor aerisite şi cu paturile făcute, găinile hrănite, grajdul curăţat. Apropo, pe astea nu le-ai făcut azi.

- N-am avut timp! strigă fata.

- Atunci, va trebui să-ţi faci mâine timp!

Nu mai pot aştepta încă o zi, iar mâine seară trebuie să pregăteşti cina pentru opt persoane. Ah, şi în ziua următoare trebuie să te trezeşti la cinci dimineaţa. Pentru micul dejun, bineînţeles, explică el, văzându-o nedumerită.

- Eşti... eşti nebun!

- Oare mâine trebuie să stau toată ziua după fundul tău, să-ţi verific fiecare mişcare? întrebă el.

- Dar...dar..., încercă ea să zică ceva, dar nu se putea

aduna, pentru că voia să spună prea multe deodată.

- Du-te la culcare, îi arătă el cu mâna spre uşă, semn că a terminat discuţia, evident plictisit de subiect. Luă ziarul de seară în mână.

- De ce acum? E abia nouă şi jumătate.

- Ştiu. Nu-i putea vedea faţa din cauza ziarului. Trebuie să fii trează mâine dimineaţă, la cinci jumate, ca să-mi pregăteşti micul dejun. Doar pentru o persoană. Poţi s-o începi uşor.

Toate astea erau prea mult pentru ea.

- Să dea naiba dacă o să fac ceea ce-mi spui tu!

Adam lăsă jos ziarul şi o privi calm.

- O să am grijă că aşa vei face, îi promise el şi fata îşi dădu seama că se va ţine negreşit de cuvânt.

Era şase şi jumătate în seara următoare când Jody termină de făcut ultimul pat în camera de oaspeţi. Făcuse tot ce i se ceruse şi nu stătuse un moment. Acum îşi îndreptă spatele şi îşi şterse fruntea de praf, în timp ce privea dacă totul era în regulă în încăpere.

- Ia uite ce avem aici! o voce groasă o făcu să se întoarcă. Tu eşti bonusul pe care-l primim?

Un tânăr din echipă stătea în pragul uşii, privind-o din cap până-n picioare. Era robust şi frumuşel şi avea un ten frumos bronzat.

- Mă tem că nu, zâmbi Jody. Eu doar am făcut curăţenie şi am desfăcut paturile. Sper că totul e aşa cum trebuie.

- Dacă nu e aşa, o să te anunţ personal.

Izbucni în râs.

- Te rog s-o faci.

- Hei, dar unde pleci? întrebă bărbatul, când vru să iasă.

- înapoi în casă. Am multe de făcut.

- Nu mai poate să aştepte?

- Oh, nu, dădu ea convingător din cap.

- Nici măcar un minut?

- Nici unul, zise ea şi plecă.

- Atunci, ne vedem la cină? strigă după ea.

- Da, ne vedem atunci, îi zise peste umăr.

După o secundă, auzi un zgomot de paşi în urma ei.

- Hei, întrebă el, cum te numeşti?

- Jody.

- Jody, repetă el. îşi scoase pălăria şi-i luă mâna. Mă bucur să te cunosc, Jody. Ne vedem la cină.

Jody râse.

- Ne vedem la cină. Cina! Oh Doamne!

O încurcă dacă nu-i iese cum trebuie.

Se duse repede în bucătăie, unde mirosul de arsură îi spunea că nu se va mânca nici o friptură în seara aceea.

- Jody! Jody! se auzi vocea lui Bess din celălalt capăt al casei.

- Da? Jody îşi ţinu respiraţia şi îşi feri ochii când deschise cuptorul, ca să scoată ce mai rămăsese din carne, cartofi şi dovleac, după ce se chinuise atât de mult să urmeze instrucţiunile lui Bess.

- Miroase a ars? o auzi pe Bess întrebând.

Jody se uita decepţionată la tava în care nu mai rămăsese

nimic. Oh, Doamne! Ce mai zi!

Prima năzbâtie o făcuse în timpul micului dejun de dimineaţă, când scăpase pe podea o cană cu grăsime încinsă. îi luase mai mult de o oră să cureţe totul. Se întâmplase pentru că era pe jumătate adormită. Şi nici nu era de mirare, ţinând cont de oră. De ce trebuia oare să se trezească atât de devreme?

Dar pe măsură ce ziua creştea, puterile ei scădeau. Deja mătuşa Bess o certase pentru că făcuse fărâme bibeloul ei preferat. Dar acum, lui Jody îi era gândul la reacţia lui Adam când va afla că aproape toate hainele lui fuseseră arse când încercase să le calce, iar printre ele se număra şi cămaşa lui favorită. Se îndoia că va fi la fel de calm ca mătuşa lui.

Şi mai era şi tarta cu frişcă. Nici Bess nu ştia de asta. De unde să ştie ea că trebuia să aibă experienţă înainte să facă aşa ceva? Le arsese pe toate şi acum golea conţinutul tăvilor în pungi de plastic. Ce Dumnezeu o să facă pentru cină? Oftă. Şi acum, asta!

Chiar atunci, intră Adam. O văzu în mijlocul bucătăriei pline de fum, în blugi şi tricou, şi cu o coadă făcută la spate.

Ţinea în mâini o tigaie şi o privea derutată. Era gata să izbucnească în plâns.

-Am ars cina, zise ea resemnată, începând să deschidă geamurile ca să scoată fumul.

- M-am gândit eu. Se apropie şi control' resturile de mâncare. Oftă. Mai bine ai pune tigaia jos, înainte s-o scapi.

Tăcu puţin, după care zise:

- Ei bine, ai putea s-o termini şi pe-aia. A mai rămas ceva ce n-ai scăpat, stricat sau spart de când ai împrăştiat pe jos uleiul încins azi-dimineaţă? Ea îi spuse tot, iar el se înfurie la culme.

- Oh, Doamne! Chiar nu ştii să faci nimic? izbucni el, în cele din urmă. Distrugi orice atingi. Si nu doar lucruri, ci şi animale şi oameni. Ce se întâmplă cu tine?

Dintr-o dată, lui Jody îi sări ţandăra.

- O spui de parcă o fac intenţionat! Vorbele lui o răneau mai mult decât voia să recunoască. Oricum, fusese o vreme când nu i-a păsat deloc de părerea lui.

- Serios? Ei bine, doar tu ştii dacă o faci intenţionat sau nu. Eu pot doar să-mi dau cu părerea, zise el.

- Atunci, îţi pot spune că nu presupui cum trebuie. Si că toate astea se întâmplă doar din vina ta!

- Din vina mea?

- Da! Dacă nu mi-ai fi dat atâtea de făcut, poate că m-aş fi putut descurca fără să stric nimic.

- E un foarte mare "poate", zise el cu răceală. Si prea multe de făcut? Shona ar fi făcut tot ce ai făcut tu azi şi poate şi mai mult de atât, fără să se plângă şi fără să strice nimic.

- Ei bine, eu nu sunt Shona! strigă Jody. Şi dacă tot o supraestimezi atât, mai bine ai chema-o să vă gătească cina în seara asta şi să stea până Bess se însănătoşeşte. Sunt sigură că i-ar plăcea la nebunie ideea. Şi nu doar din punctul ăsta de vedere. Ieşi din bucătărie, ignorându-i strigătele cu care o chema înapoi.

Ajunse în dormitorul ei şi trânti uşa, după care se aruncă pe pat. Strânse cearceaful în pumni. Nu va plânge! N-o va face! Se ridică dintr-o dată, pentru că Adam deschise uşa şi rămase în prag.

- Pleacă din camera mea! strigă ea.

- Nu sunt în ea, zise el, dar o să fiu dacă n-o să cobori imediat în bucătărie.

Ea dădu îndărătnică din cap şi el se apropie de pat.

- Dacă pui mâna pe mine, o să te acuz de hărţuire, îl ameninţă ea cu mai mult curaj decât simţea.

- O mână? repetă el. Ba o să-ţi dau o bătaie de n-o s-o uiţi aşa repede. După ce o să termin cu tine, n-o să te mai poţi aşeza o săptămână.

- N-ai îndrăzni!

- Oh, serios? Adam izbucni în râs şi când îşi roti privirea prin cameră, se opri brusc. Fata îi urmări privirea şi văzu că se uita la poza lui Brent, pe care o ţinea lângă oglindă.

- De unde ai asta? întrebă el furios.

- Mi-a dat-o Brent.

- Şi dacă ţii poza lui Brent lângă pat te ajută să dormi mai uşor? zise el, în batjocură.

Ea ezită să spună ceva un moment, apoi adăugă încet:

- Te urăsc! Te urăsc cum n-am urât niciodată pe nimeni.

După părerea mea, fratelui tău îi e mai bine mort decât în viaţă, avându-te pe tine ca frate. Nu cred că ţi-a păsat prea mult de el. Aveai nevoie doar de cineva care să te ajute să conduci ferma asta veche. Acum că începuse, nu mai putea da

înapoi. Voia să-l rănească şi ăsta era cel mai bun moment. Cred că Brent se temea puţin de tine şi cred că aveai mereu grijă să simtă asta, ca să-l controlezi şi ca să te respecte. Cred că ceea ce te-a deranjat cel mai mult a fost că pe mine m-a iubit şi pe tine niciodată nu te-a considerat apropiat... Se opri.

- Continuă, zise Adam cu o voce ca de oţel.

- Cred că înainte să moară, pentru că mă iubea şi pentru că ştia că dacă se va căsători cu mine avea să plece de la Riverview, zilele pe care le-am petrecut împreună au fost cele mai frumoase din viaţa lui.

Adam nu zise nimic. Pălise, dar nu făcea nici o mişcare. Doar stătea în picioare. Si pentru că nu reacţionase aşa cum prevăzuse ea, o speriase. Nu ştia ce să mai facă. Dacă nu era adevărat, de ce nu râdea de presupunerile ei?

- O să fac o salată pentru cină, zise ea repede, ieşind din cameră şi zicându-şi că ceea ce simţea acum nu era nici milă, nici regret. îl rănise profund şi cu toate astea, nu simţea că e în stare să sară în sus de bucurie, dar nici n-ar fi regretat ceea ce făcuse. îi spusese doar adevărul. Nu făcuse nici un alt rău, îşi zise ea în timp ce tăia varza pentru salată.

Uitase cu totul de băiatul căruia îi promisese că avea s-o vadă la cină. Dar dacă şi-ar fi amintit acest detaliu, cu siguranţă ar fi rămas singură în bucătărie, să mănânce. Nu avea deloc chef să facă conversaţie, spre deosebire de bărbat. Se numea Roger Davis şi se aşezase de partea opusă a mesei, zâmbindu-i şi făcându-i cu ochiul de fiecare dată când se întâmpla să-l privească. Se încruntă la el de câteva ori, dar

până la urmă îi zâmbi şi ea.

Când ceilalţi intrară în salon pentru a servi cafeaua, Jody rămase să strângă vasele.

- îţi dau o mână de ajutor şi mai târziu poate mergem să ne plimbăm puţin.

Fata oftă şi era pe punctul de a refuza, când Adam intră în sufragerie şi-i văzu pe cei doi stând împreună.

- Ce faci aici, Davis? Cafeaua e în salon.

- Roger s-a oferit să mă ajute cu vasele, zise fata. Şi mai târziu, adăugă ea, vom face o plimbare.

Ochii lui Adam căpătară o strălucire ciudată. Dar, spre surprinderea fetei, dădu aprobator din cap şi ieşi pe uşă.

- Ce aranjament există între tine şi familia Slade? o întrebă Roger în timp ce se plimbau.

- Eu... lucrez pentru ei.

- Cred că nu te distrezi deloc, făcând asta. Şi tipul ăla, oh, Doamne, cred că dacă zâmbeşte i se crapă faţa. De ce nu renunţi?

încet, un plan lua contur în mintea lui Jody. De ce nu se gândise la asta înainte? Dacă n-ar fi avut atâtea de făcut mai devreme, cu siguranţă i-ar fi trecut prin cap. Dar se încruntă. Poate că nu era prea frumos să facă aşa ceva.

-De fapt, mă gândesc să fac asta, dar e un soi de aranjament între el şi ai mei. Sunt mai mult sau mai puţin forţată să rămân aici.

- Dar tu nu vrei, nu?

- Nu.

- Nu poţi pleca în vreun fel?

- Crede-mă, am încercat, dar n-am prea avut sorţi de izbândă. E destul de greu, pentru că am fost sub observaţia poliţiei în ultimele şase săptămâni şi orice lucru pe care-l fac trebuie raportat. Dar acum am scăpat de perioada asta şi mă gândesc cu disperare cum să plec.

- Poate... te-aş putea ajuta...

- Oh, oare... ai vrea? se întoarse Jody spre el, extrem de entuziasmată.

- Ei bine, n-am maşină, dar dacă reuşesc să pun mâna pe camion, o să te duc până în oraş.

- Oh, ar fi grozav! Ştii când ai putea să-l foloseşti?

- Va trebui să vorbesc cu Bob, cel care deţine camionul. Uite ce e, hai să mai vorbim poimâine. Cred că până atunci se va aranja totul.

- Asta înseamnă vineri. La ce oră?

- Cred că asta depinde de tine. Când crezi că ai putea ieşi fără să fii văzută?

- Se gândi puţin.

- Mai bine după cină.

- La miezul nopţii? râse Roger.

- De ce nu? Cred că e singurul moment din zi când nu sunt urmărită. Pentru tine e bine?

- Sigur, încuviinţă Roger.

- Acum, te rog să ai grijă cu Adam, pentru că el e foarte viclean. Nu-i da de înţeles că am fi mai mult decât simple cunoştinţe.

- Bine. Până vineri noaptea o să fim simple cunoştinţe care-şi zâmbesc în timpul mesei.

Jody râse.

- Mulţumesc, Roger.

Nu i-ar fi trecut prin minte că o asemenea zi îngrozitoare s-ar putea termina în felul ăsta.

***

Când veni ziua de vineri, fata nu-şi mai încăpea în piele de emoţie şi bucurie. Liberă! în curând va fi liberă! Nu-i păsa unde va pleca sau ce va face, atâta timp cât va fi departe de locul ăsta, foarte departe!

Toată ziua s-a gândit la ce avea să facă în momentul când va fi liberă. Plănuise şi visase la asta, de când vorbise cu Roger. Avea de gând să meargă în sud, să înceapă o nouă viaţă, departe de toţi şi de toate. Să uite, dacă va putea, că Adam Slade a existat vreodată în viaţa ei.

La cină, a fost puţin tulburată de faptul că Roger era absent. Dar nici nu îndrăzni să întrebe unde era. Probabil că se pregăteşte pentru noaptea asta, îşi zise. Nimic nu poate să meargă prost. Nu trebuie să meargă prost. Nu acum, când a găsit o cale de scăpare.

Neliniştită şi nerăbdătoare, aştepta în camera ei, îmbrăcată de plecare, lângă o valiză în care-şi luase câteva haine, bani, bijuterii şi puţină mâncare.

La douăsprezece şi cinci minute, deschise fereastra şi ieşi pe geam, după care sări pe terasă. Inima îi bătea nebuneşte şi spera ca toţi ai casei să fie în pat, inclusiv Adam, care avea

obiceiul să stea afară, pe întuneric, să mai fumeze.

Oh, Doamne, fă ca Roger să nu întârzie mult! îşi zise ea.

Se duse lângă camioneta muncitorilor şi aşteptă acolo.

După câteva minute, care i s-au părut că nu se mai sfârşesc, văzu o umbră. Un bărbat se apropia de ea.

- Roger! şopti ea tensionată. Roger, tu eşti?

Dar vocea care-i răspunse, cu siguranţă nu era a lui.

- Ah, nu, scuze, dar Roger n-a putut să vină. M-a trimis pe mine, în schimb.

O secundă, a crezut că va leşina de frică. Harry Lawson! Singurul membru din echipă pe care nu-l plăcea, şi în care nici nu avea încredere. Iar el ştia treaba asta. De multe ori îl observase privind-o cu nesaţ, lucru care, venit din partea unui om ca el, o dezgusta.

- Unde... unde e Roger? întrebă ea, încercând să ascundă tremurul nervos care-i străpungea corpul.

- Ti-am mai zis, n-a putut să vină. M-a rugat pe mine să te duc în oraş, aşa că, iată-mă. întotdeauna sunt bucuros să fac favoruri doamnelor recunoscătoare.

Brusc, se apropie de ea, dar fata îşi abţinu un ţipăt.

- Nu te apropia de mine, Harry Lawson. Altfel o să ţip şi-o să trezesc toată casa, zise ea dându-se înapoi un pas.

El râse puţin, apoi o prinse de umeri şi o împinse cu spatele de maşină.

- Ba n-o să faci asta, dulceaţă. Nu-i stă bine unei fete ca tine. Şi în plus, mă vor crede pe mine. Ştiu totul despre tine şi despre tânărul Slade. Am citit în ziare. Ştiu de câte eşti în

stare. în plus, sunt sigur c-ai face orice ca să pleci de aici.

-Aşa e. O să-ţi dau ce vrei. Am mulţi bani...

- Nu eşti deloc naivă, aşa că nu te mai preface.

Stii că nu vreau bani. Te urmăresc de ceva timp. Eşti o bucată bună.

îi simţi respiraţia fierbinte pe obraz şi începu să se zbată.

- Nu, nu! Brută! Dă-mi drumul! Pot pleca de aici şi fără ajutorul tău!

Harry Lawson râse cu poftă.

- Ai înţeles greşit, dulceaţo! Singurul loc unde vei merge dacă nu te supui, e la Adam Slade, de mână cu mine.

- Eşti un porc! Un netrebnic...

- Dacă te zbaţi atât n-o să ajungi nicăieri, aşa că nu-ţi mai pierde timpul, îi zise el.

îşi simţi capul presat de capota maşinii, iar gura lui peste a ei o făcea să nu se mai poată mişca. Disperată, îl lovi cu picioarele şi încercă să se elibereze, dar era prea puternic şi prea mare pentru ea. în cele din urmă obosi să se mai zbată şi era gata să cedeze. Apoi, dintr-o dată, nu o mai presa nimeni şi putea să respire din nou.

- Fă-ţi bagajul şi şterge-o! Acum!

Adam! Bucurie şi uşurare. N-ar fi crezut vreodată că va exista un moment când se va bucura că-i aude vocea.

- Nu e drept ce faci, protestă Harry. Ce rău am făcut dacă am sărutat o fată doritoare?

- Nu-mi spune mie că o fată iese aici să te întâlnească pentru un sărut! zbieră Adam.

- Ei, cred că nu, dar nu poţi să mă învinuieşti că...

- Pleci, sau ai nevoie de un şut?

- Bine, bine, dacă aşa vrei, o să plec. Lawson se întoarse spre Jody. La revedere, păpuşă. Poate ne mai vedem, nu?

Păcat de seara asta, dar asta e.

Fata se simţi luată de braţ şi dusă cu forţa în casă. Pe drum, încercă să se apere în faţa lui Adam:

- De ce spunea asta?De ce a zis că am aranjat eu să ne vedem acolo? Nu e adevărat, Adam, îţi jur că nu e aşa!

Dar Adam nu-i răspunse. O băgă în casă, apoi îi spuse:

- O să discutăm asta în biroul meu, ca să n-o deranjăm pe Bess.

-Jur că n-am aranjat să mă întâlnesc cu Harry Lawson acolo. îl urăsc. Mă dezgustă. Trebuie să mă crezi, se plânse ea.

-Atunci, ce făceai lângă maşină?

-îl aşteptam pe Roger.

- Şi asta nu e la fel de rău?

- Nu, nu, nu înţelegi. Eu... l-am rugat pe Roger să mă ducă în oraş. I-am spus că vreau să plec de aici. El a fost de acord să mă ajute, aşa că am stabilit să ne întâlnim la maşină, azi, la miezul nopţii. Doar că în locul lui Roger a apărut Harry Lawson, care a zis că Roger nu poate veni şi că l-a trimis pe el.

- N-a făcut aşa. L-am prins pe Davis şi l-am gonit joi, după cină.

- Dar, de ce? se plânse ea.

- Am simţit că puneţi ceva la cale şi mi-am dat seama că trebuie să opresc de la început totul. Nu puteam să te

urmăresc în fiecare secundă ca să văd ce vrei să faci, aşa că l-am plătit şi i-am dat liber restul săptămânii.

- Deci, crezi că Roger i-a dat lui Harry Lawson un mesaj pentru mine? Adam nu zise nimic. După ce o privi o secundă, fata întrebă:

- Nu mă crezi, nu-i aşa? Crezi că am aranjat întâlnirea asta şi că Harry trebuia să mă ducă în oraş şi nu Roger.

- N-am văzut nici o împotivire din partea ta.

- Asta pentru că ai ajuns prea târziu. Era prea mare şi prea puternic pentru mine. Mi-a zis că dacă nu mă supun, mă va duce la tine şi va scorni o poveste care să mă pună într-o lumină proastă în faţa ta, iar pe el să-l facă un fel de erou. Brusc, izbucni în plâns. Nu puteam să-l suport! Nu puteam să mă mişc şi nu puteam să respir. Parcă mă sufocam. A fost oribil! îşi acoperi faţa cu mâinile şi plânse în hohote. Când se opri, într-un final, simţi că i se pune un pahar în mână.

- După ce bei asta, du-te direct în pat.

- Mulţumesc, şopti ea. După ce luă câteva înghiţituri, privi lichidul auriu. Mi-a zis că ştie fete ca mine. Toţi cred că sunt uşoară. Roseann, unchiul Perry, magistratul, doamna Slade, tu, toată lumea. Dar nu e adevărat! Nu e adevărat! îl privi cu sinceritate.

O privi şi el, uimit de confesiunile pe care le auzea.

- Stiu că obişnuiam înainte să mă port ca una de teapă joasă, dar acum, de ce se întâmplă asta? Părul a revenit la culoarea naturală, nu mă machiez şi sunt mereu îmbrăcată cu haine curate şi decente. De ce bărbaţii nu mă respectă

niciodată? Din cauza reputaţiei mele?

Adam o studie tăcut preţ de câteva clipe. Era o fată draguţă. Poate că asta văzuse Brent dincolo de fard şi haine vulgare. Cu păr lung şi strălucitor, ochi mari căprui şi gură frumos conturată, care ascundea dinţi albi ca nişte perle.

- Eşti o fată atrăgătoare, zise el în cele din urmă. Asta şi poate că şi reputaţia pe care o ai l-ar face pe un bărbat să încerce, lucru care nu s-ar întâmpla niciodată unei fete ca...

- Shona? adăugă fata.

- Da, ca Shona, dacă vrei.

îşi termină băutura şi-i dădu înapoi paharul. Se ridică şi zise:

- în cazul ăsta, nu te acuz că nu mă crezi. Nu semăn deloc cu Shona, nu-i aşa? Nici măcar nu mă apropii puţin de una ca ea.

El nu-i răspunse la întrebare, doar zise:

- în mod surprinzător, chiar te cred.

- Mulţumesc, zise, zâmbind. Asta îşi dorea, nu? Să o creadă? Atunci, de ce simţea că avea ceva pe inimă? Se întoarse să plece, dar ezită. Nu cred că asta înseamnă ceva pentru tine, dar îmi pare rău pentru ce ţi-am spus alaltăieri seară, despre Brent. Nu era adevărat. Nici un cuvânt din ce-am zis atunci nu era adevărat. De câte ori eram împreună cu el, vorbea mereu doar despre tine, fratele minunat care nu făcea niciodată nimic greşit. Cred că ăsta era încă un motiv pentru care te-am displăcut atât de mult. Din cauza geloziei.

- Cum ai fi putut fi geloasă? Nici măcar nu erai îndrăgostită

de el, zise Adam.

- E adevărat, dar uneori vreau să atrag atenţia tuturor şi aş face orice ca să obţin asta. Nici Brent nu mă iubea. Era doar mândru că a cucerit o fată cu reputaţia mea, iar eu ştiam lucrul ăsta dar nu l-aş fi recunoscut niciodată. îmi zicea că mă iubeşte şi alungam din minte gândul că aş putea împărţi cu tine iubirea lui. Dar eu voiam totul. Voiam să primesc tot şi să nu dau nimic în schimb, nimic valoros. Chiar dacă mi-a spus că va renunţa la Riverview pentru mine, când avea să vină vremea să facă asta, n-ar fi fost în stare. Eu voiam doar să mă răzbun pe tine pentru ce-mi spuseseşi în noaptea aceea la Flamenco şi aveam de gând să-l folosesc pe Brent ca să te rănesc.

- Ce ţi-am zis atunci? întrebă Adam, încruntându-se.

- Că sunt o fată uşoară care nu ştie cum să se poarte în societate. Dar să ştii că nu e aşa, zise cu privirea în jos.

- îmi pare rău, Jody, zise bărbatul în cele din urmă. Se pare că şi eu am o parte mare din vină pentru moartea lui Brent.

- Nu, dădu ea vehement din cap. Eu trebuia să fiu pedepsită, dar îmi pare rău că au avut de suferit şi alţii.

- Crezi că există pedeapsă mai mare ca aceea de a te ţine aici? Poate că aşa ai crezut la început, dar acum , nu crezi că ţi-am făcut şi un bine?

- încerci să-mi spui că pentru ca să devin un om mai bun, Brent a trebuit să plătească cu viaţa?

-Jody, Brent... Oh, nu contează, du-te la culcare.

- Ce aveai de gând să spui?

- Altă dată. Se uită la ceas. E unu şi jumătate şi mâine trebuie să te trezeşti devreme, ca s-o ajuţi pe Bess în bucătărie. încă nu e complet refăcută.

Jody încuvinţă din cap şi îşi luă bagajul într-o mână.

- Noapte bună, Adam.

- Noapte bună. Ah, şi pe viitor ai grijă pe cine mai rogi să te ducă în oraş.

Capitolul 5

Deci, asta fusese tot. Planurile şi visele de care era atât de sigură se risipiseră ca un fum. Acum se găsea în acelaşi loc ca la început, poate doar înţelegând mai bine relaţia dintre ea şi Adam. Dar cât avea să dureze asta? Până la următoarea lor ceartă?

Oricum, n-avea timp să-şi facă griji. Adam avea control asupra situaţiei. O ţinea ocupată din clipa în care se trezea dimineaţa şi până seara când urca în camera ei, la culcare. Devenise ocupaţia ei permanentă să aibă grijă de cai şi de grajduri. îşi depăşise frica pentru astfel de animale şi acum chiar încerca să găsească un moment liber ca să plece să călărească.

Mai erau şi grădinile, de care Bess nu se putea ocupa singură, aşa că avea nevoie de ajutor în permanenţă. Dar Jody nu ştia încă dacă şi munca asta îi plăcea la fel de mult ca cea care ţinea de cai.

într-o după-amiază, când termină munca din grădină, fata luă un cal şi dădu o fugă la râu, ca să facă o baie. Când ajunse acasă, se înserase şi cina era pregătită, dar Adam nu ajunsese.

- Sunt îngrijorată, zise Bess, nervoasă.

- De ce? De obicei se întoarce aşa târziu.

- Da, ştiu, dar niciodată nu face asta când ia tractorul. Stie că întotdeauna îmi fac griji dacă-l ştiu pe drumurile alea periculoase, aşa că mereu îmi spune la ce oră revine şi o respectă întotdeauna. Azi mi-a spus că o să se întoarcă pe la

şase, iar acum e trecut de şapte şi jumătate.

- Poate că s-a luat cu treaba şi nu s-a uitat la ceas, sugeră fata.

Bess dădu din cap negativ.

- Pe unde s-a dus? întrebă Jody.

- S-a dus pe dealuri să caute o piesă de maşină care i-a căzut într-o vale. Si tu ştii cât de periculoase sunt drumurile pe acolo!

- Te gândeşti la toate accidentele de tractor despre care ai citit prin ziare, nu? Uite ce e, dacă te face să te simţi mai bine, o să merg după el, să văd cum stă treaba. Dar sunt sigură că-ţi faci griji degeaba.

Fata se rugă să nu se înnopteze aşa de repede. Nu credea că Adam se accidentase, dar nu-i surâdea deloc ideea de a se întoarce acasă pe întuneric. Urmări dârele de tractor imprimate în noroi. Când ajunse în sfârşit pe dealuri, văzu locul unde se pierdeau urmele şi crezu că tractorul coborâse într-una din văi. Descălecă şi coborî dealul. încremeni când văzu maşina răsturnată şi nici urmă de Adam. încercă să scruteze împrejurimile, dar nimic. La un moment dat, văzu ceva. Adam era pe jumătate prins sub tractor. Alergă spre el şi îşi dădu seama că era în viaţă şi conştient.

- Cine e? Jody?

- Da, Adam, eu sunt. Bess se îngrijorase când a văzut că n-ai ajuns la timp, spuse fata, încercând să rămână calmă. Te doare ceva?

- Nu, nu simt nimic. Doar rece.

îşi scoase puloverul, neţinând seama de faptul că pe dedesubt nu avea altceva în afară de un sutien. Tot ce dorea era să găsească ajutor, cât de repede posibil. între timp însă trebuia să-l ajute cu ce avea la îndemână. împături bluza şi i-o aşeză sub cap.

- Mă duc după ajutor. Dar nu reuşi să plece, pentru că el îi prinse mâna.

- De ce să-ţi baţi capul? Nu te poate opri nimeni dacă fugi acum. Nu-ţi pasă deloc de mine. De fapt, am fost sigur că te vei bucura să mă vezi într-o astfel de poziţie. De ce să nu profiţi de şansa asta ca să scapi?

Jody se uită la el, un om puternic şi impunător, complet neajutorat. Depindea de ea şi era un sentiment nou să ştie că e în mâinile ei şansa lui de supravieţuire. Zâmbi.

- Pune-mi mai târziu întrebarea asta, şi poate că atunci o să-ţi spun şi de ce.

Parcă a trecut o veşnicie până ce un fermier din vecinătate a venit şi l-a ajutat pe Adam să scape de sub maşină şi să-l ducă acasă. Jody încerca din răsputeri s-o convingă pe Bess că totul va fi bine, dar nu ştia dacă nu cumva încerca să se convingă pe ea de lucrul ăsta. Din fericire, doctorul fusese chemat şi era deja acasă când l-au adus pe Adam. După ce l-a examinat şi i-a bandajat rănile, se întoarse spre Jody.

- Tu eşti Jody? întrebă el şi după ce fata dădu afirmativ din cap, zise: crezi că te poţi duce în oraş în seara asta, ca să iei medicamentele? şi-i întinse o reţetă.

- Da, sigur.

- Mi s-a spus că mai bine merge un vecin după ele, dar domnul Slade a insistat s-o faci tu. A zis că o să găseşti cheile de la maşină în biroul lui.

- Nu e nimic serios, nu, doctore? întrebă Bess neliniştită.

- Nu. E doar şocul. A stat sub greutatea aia destul de mult timp. O să simtă puţin disconfort în seara asta, dar i-am prescris un sedativ care-l va ajuta să adoarmă. I-am mai dat nişte unguente cu care să-şi masese porţiunile rănite, iar după câteva zile de odihnă, va fi ca nou. Cred că-i trebuie mai mult decât un tractor ca să-l doboare.

Jody conduse cu grijă spre oraş. Se uita din când în când la bordul maşinii. Văzu că are rezervorul plin şi un motor puternic. în mod involuntar, începu să gândească. Putea să ajungă departe. Ce ocazie minunată, chiar sub nasul ei! Adam nu însemna nimic pentru ea şi, în plus, doctorul spusese că se va face bine. Dar în acel moment, mai mult ca sigur că avea dureri şi se chinuia să adoarmă. Dacă nu se întorcea cu medicamentele, ştia că Bess n-avea s-o ierte niciodată.

Si ce-i păsa ei? Le-ar fi plătit cu vârf şi îndesat pentru că au forţat-o să lucreze trei luni la fermă. Nu trebuia să procedeze aşa. Nu trebuia să se poarte ca şi cum el ar fi fost judecătorul şi s-o condamne la muncă silnică pentru Dumnezeu ştie cât timp de acum încolo! Putea să ajungă la Hawkes Bay până dimineaţa. îşi putea găsi acolo ceva de lucru şi după ce strângea bani, putea merge în sud, ca să înceapă o nouă viaţă.

Şi atunci, ce mai aştepţi? se trezi întrebându-se. Du-te acum, cât mai ai ocazia!

Dar n-o făcu. Se duse la farmacie, luă medicamentele şi conduse spre fermă. îşi dădu imediat seama că Adam ştia, trebuia să ştie că era posibil să nu se mai întoarcă şi atunci special îi spusese doctorului s-o trimită pe ea în oraş, şi nu pe unul din vecini. Dar de ce? Ca s-o testeze? Dacă aşa era, riscase să piardă o maşină bună şi să petreacă o noapte fără calmante. Sau poate credea că nu era nici un risc? Oare era atât de sigur pe ea? Ştia că avea să se întoarcă? Jody făcu o grimasă. Dacă era aşa, ştia mai multe decât ea.

Evident, Bess nu fusese sigură. Jody putea jura că femeia n-a stat o clipă liniştită de la plecarea ei, de teamă că nu se va întoarce.

Salutul ei era unul de uşurare:

- Te-ai întors!

- Da, aşa că acum te poţi relaxa.

- O să am grijă de asta. Mulţumesc, Jody.

- Pentru nimic, replică fata, cu seninătate. Am mers cât de repede am putut. Dar ştia că nu pentru asta îi mulţumea femeia. O să i le duc eu. Luă pastilele şi paharul cu apă din mâna lui Bess. îmi dai voie?

Bess ezită.

- Bine, du-te, dar să ştii că Shona e cu el.

- Da? Trebuia să-mi închipui. Dar nu pentru mult, îşi zise ea.

Deschizând uşa de la dormitorul lui Adam, o văzu pe

Shona stând
lângă el, aproape de pat. Mâinile le erau împreunate şi capetele apropiate.

Dintr-un motiv pe care Jody nu şi-l putea explica, simţi un junghi în inimă.

- îmi cer scuze de întrerupere, dar vizitatorul tău trebuie să plece, zise ea, uitându-se la Adam.

Shona se ridică şi o privi cu răutate.

- Cu ce drept spui tu când vizitatorii trebuie să vină şi să plece? întrebă ea, ridicând din sprâncene.

- Cu dreptul ăsta! zise fata ridicând paharul cu apă şi medicamentele.

- Oh! Shona dădu uimită din cap. Se uită la Adam. Ce norocos eşti, Adam, că ai o asistentă care să aibă grijă de tine! zise ea cu ironie.

- Da, aşa e, adăugă Jody. Si acum, că ai luat la cunoştinţă faptul ăsta, poţi ţine seama de ce a zis asistenta şi să pleci?

Shona se îmbujoră, pentru că nu se aşteptase la un asemenea tratament.

- Adam..., strigă ea apoi adăugă repede: ei bine, poate chiar ar fi indicat să plec, acum. Probabil că eşti extenuat. O să vin mâine să te văd.

Se apleacă să-l sărute, dar Jody o preveni:

- Să nu faci asta! Nu pot permite ca pacientul să contacteze un virus în starea în care se găseşte.

Shona se ridică, enervată şi iritată. îi mai aruncă lui Jody o privire acră, îi spuse lui Adam noapte bună, apoi îşi luă geanta

şi plecă.

După scena asta, Jody nu putea să-l privească pe Adam în ochi. Când o făcu însă, rămase surprinsă de zâmbetul lui.

- Shona n-ar trebui să te lase s-o împungi atât, zise el.

- O merită, dacă nu ştie să se apere!

-Oh, va învăţa să facă asta, nu-ţi face griji! Doar că nu e obişnuită cu felul ăsta de tratament.

A avut o viaţă foarte protejată. Acordă-i puţin timp şi probabil că-ţi va da exact ceea ce meriţi.

-Mă îndoiesc. E genul de fată care n-a avut de-a face în viaţă decât cu lucruri frumoase. Niciodată nu va fi nevoită să se amestece în treburi neplăcute.

-Aşa cum a trebuit să faci tu?

- Eu n-am ieşit niciodată din ele. M-am născut sub auspicii sumbre şi aşa mi-am continuat toată viaţa. N-am cunoscut niciodată partea frumoasă a lucrurilor, zise ea cu amărăciune.

- Dar când Brent a murit? Nu crezi că asta a pus o umbră în viaţa Shonei?

Jody răspunse fără să ezite:

- Ea a pierdut un prieten. Bineînţeles că moartea lui o afectează, dar nu simte ceea ce simţi tu.

-A fost îndrăgostită de Brent, de când erau copii.

- Nu fi bleg, de tine e îndrăgostită.

- De mine?

- E tipul de fată care trăieşte pentru a se căsători şi cu siguranţă o va face cu primul care-i va ieşi în cale. A trăit atât de mult înconjuartă de oameni care s-o răsfeţe, încât nu poate

face faţă realităţii de una singură. Are nevoie de siguranţă şi devotament, de cineva pe care să se poată baza oricând şi care să fie mereu gata să o protejeze. Asta e ceea ce crede ea despre dragoste. E genul neajutoratei care are nevoie de cineva de care să depindă.

- Iar tu eşti exact opusul?

- Aşa ar trebui. N-am avut părinţi de care să depind, pe care să mă bazez sau care să mă ajute.

Niciodată n-am avut siguranţă, aşa că n-are cum să-mi fie dor de ceva ce n-am avut niciodată.

- Dar unchiul şi mătuşa ta?

- Mătuşa mă urăşte.

- Cu siguranţă din cauza ta, nu?

Jody dădu vehement din cap.

- Nu m-a dorit niciodată, dar unchiul Perry e fratele tatălui meu şi a considerat că trebuie să mă ia la el după moartea părinţilor. Poate că ţinea puţin la mine, dar n-am cum să ştiu sigur asta. Roseann era o femeie dominatoare şi făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să-l întoarcă împotriva mea, dar asta n-a putut s-o facă niciodată, numai Dumnezeu ştie de ce. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă s-o ajut.

- Trebuie să fi existat vreun motiv din cauza căruia să se poarte aşa cu tine.

- Nu-mi spune că Bess nu ţi-a povestit!

- Bess nu mi-a spus nimic despre familia ta.

- Nu-mi vine să cred.

- Ăsta e adevărul, o asigură el.

Jody îl crezu în cele din urmă, şi-i explică:

- Roseann este o femeie imorală şi eu am descoperit lucrul ăsta. De aceea, încerca să-l instige pe unchiul Perry împotriva mea, pentru că dacă doream, puteam să-i dovedesc asta. Stia că doar trebuia să spun unchiului un cuvânt din tot ce ştiam şi Dumnezeu ştie ce s-ar fi putut întâmpla. Dar n-am făcut-o niciodată. Bietul meu unchi avea deja destule de tras de pe urma mea. Dar pentru că ştia că oricând puteam să vorbesc, Roseann intrase în panică. Trebuia să scape într-un fel de mine, şi acum a reuşit. Nu mai sunt un pericol pentru nici unul din ei şi nici pentru poziţiile lor sociale... Brusc, se opri. îmi pare rău, vorbesc prea mult. Mai bine ai lua pastilele astea şi apoi voi pleca să te las să dormi, altfel voi avea de-a face cu doamna Slade.

Când se întoarse să-i dea medicamentele, el o prinse de încheietura mâinii.

- De ce te-ai întors? Ai avut de două ori şansa să pleci. De ce n-ai profitat?

- Erai foarte sigur de mine, nu-i aşa?

- Ba nu eram deloc. De obicei nu pun preţ pe noroc, dar în seara asta am făcut-o.

- Mă testai.

- Cred că da.

- Eram pe punctul de a nu mă întoarce. Aşa că aproape îţi pierdeai şansa. Aveam de gând să mă duc la Hawkes Bay şi să-mi găsesc ceva de muncă acolo.

- Si de ce n-ai făcut-o?

- Pentru că aveai nevoie de mine, îi răspunse ea, cu simplitate. De aceea n-am plecat lăsându-te prins sub tractor. Aveai nevoie de mine, nu-i aşa?

- Da. Cu siguranţă, aveam nevoie de cineva.

- Nimeni n-a mai avut nevoie de mine înainte. Nimeni. Până şi doamna Slade a trebuit să se bazeze pe mine, pentru că avea nevoie de ajutorul meu.

Adam îi eliberă încheietura şi fata stinse lumina.

- E atât de important pentru tine ca cineva să aibă nevoie de ajutorul tău? o întrebă el până să iasă.

Jody tăcu o clipă.

- Da, cred că da. Toată viaţa am căutat ceva. Nu ştiu ce, doar ceva. în seara asta, am găsit ceea ce căutam. Am nevoie să fiu de folos. Vreau ca oamenii să aibă nevoie de ajutorul meu.

- Cu toţii avem nevoie de cineva, Jody.

- Da, dacă n-ar fi aşa, de ce-am mai trăi?

- Mă bucur că tu ţi-ai găsit un scop.

- Aşa e. Noapte bună, Adam, zise ea cu blândeţe.

în zilele următoare, Jody se simţi din ce în ce mai bine. De-acum, viaţa avea pentru ea un nou sens şi era foarte încântată că l-a descoperit. Era fericită şi veselă şi chiar simţea puţină simpatie din partea lui Adam şi Bess. Chiar spera ca într-o zi s-o poată ierta pentru răul pe care li-l pricinuise.

Vineri, când Adam avu voie să se ridice din pat, o rugă pe Jody să-l ducă până în oraş.

- Trebuie să fac provizii, îi spuse el.

- Sigur, mi-ar face plăcere. Jody se înveseli, pentru că îi plăcea să meargă cu maşina. Era perioada sărbătorilor de iarnă, iar oraşul avea să fie plin cu decoraţii şi podoabe.

îmbrăcă un costumaş verde pal şi o geantă asortată. Părul şi-l prinse într-o coadă simplă şi nu se machie deloc, pentru că era foarte cald. Pe tot parcursul drumului, Adam o privi cum conducea cu foarte mare atenţie.

- Nu-mi vine să cred că tu eşti fata care a venit a Riverview cu câteva luni în urmă. Eşti complet schimbată!

- E un compliment? râse Jody, fără să ascundă plăcerea pe care i-o făceau vorbele lui.

- Cred că da. Schimbă imediat subiectul. Peste o săptămână e ziua mătuşii Bess, aşa că vom organiza o petrecere pentru ea.

- Vom?

- Da, Shona s-a oferit să mă ajute să trimită invitaţiile şi să mai aranjeze câte ceva.

Jody fu dezamăgită.

- Dar nu puteam eu să te ajut?

- Ba da, o vei face şi tu. Sunt multe lucruri care trebuie aranjate. Si în plus, hambarul trebuie curăţat.

- Da, sună grozav, zise ea fără să zâmbească.

- Speram că vei alege tu decoraţiunile şi cadoul pentru Bess, în timp ce eu mă ocup de afaceri. Si poţi să-ţi mai cumperi şi o rochie pe care s-o porţi la petrecere.

Imediat, Jody se înveseli.

- Da, sigur că mi-ar plăcea!

- Bun, o să stabilim un loc unde să ne întâlnim disearǎ, să luăm cina.

A fost lăsată singură toată după-amiaza, dar nici nu i-a trecut prin minte că ar putea scăpa. I-a făcut plăcere să aleagă decoraţiile pentru petrecere, cadoul pentru Bess şi o rochie pentru ea. Mai târziu, când s-au întâlnit şi s-au dus să mănânce la un restaurant chinezesc, i-a arătat tot ce luase.

- E ideal, zise Adam când văzu cadoul pentru Bess.

Si tu, ce ţi-ai luat?

- E în maşină, dar nu ţi-o arăt. O s-o vezi atunci. Mai bine le-aş duce şi pe astea la maşină, ca să nu le murdăresc. Ieşi din resturant şi se îndreptă spre maşină.

- Bună, Jody! se auzi o voce cunoscută.

Când privi în jurul ei, încremeni. Lângă maşină, erau toţi băieţii din fosta ei gaşcă, pe motociclete, inclusiv Rod Bains.

- Bună, Rod, zise ea.

- Nu ne-am văzut de mult timp, nu? întrebă el, jucându-se cu un lanţ.

- Da, aşa e, răspunse ea, încercând să găsească un pretext ca să intre mai repede în local.

- Te-am văzut intrând în restaurantul ăsta. Nu mi-a venit să cred că erai tu. Se dădu jos de pe motocicletă şi se apropie de ea.

Fata se îndepărtă de el, până simţi că se lipeşte de maşina lui Adam. Văzându-i reacţia, Rod le aruncă o privire celor din gaşcă, înainte să se apropie de ea.

- Care-i problema, iubito? Doar nu te temi de mine, nu?

Tu, căreia nu i-a fost niciodată frică de nimeni şi de nimic! O luă de încheieturi. Ea încercă să se elibereze, dar băiatul i le suci până aproape îi dădură lacrimile de durere. Râse. Hei, nu te mai preface atât! Sunt eu, Rod Bains, nu-ţi mai aminteşti?

- Dă-mi drumul, Rod. Te rog, îi zise ea, calm.

- Vreau un sărut, doar de dragul vremurilor bune. Tot mai eşti fata mea.

- Nu sunt fata ta, Rod. Niciodată n-am fost. Acum, te rog să-mi dai drumul.

- Oh, acum chiar m-ai rănit! râse el dispreţuitor. încă vreau să mai fii fata mea. Nu m-am supărat pe tine pentru că m-ai aruncat ca să te cuplezi cu fermierul acela manierat şi stilat. Dar acum, el e mort, nu? îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Dar tu eşti tot a mea, iar mie nu-mi pasă dacă acum eşti curată şi îmbrăcată frumos. Apoi începu s-o sărute.

îi simţi mirosul de bere şi hainele murdare şi simţi cum i se face rău. Se zbătu să se elibereze, în timp ce lacrimi de furie îi curgeau pe obraji. La fel simţise şi cu Harry Lawson! Oh, Doamne, dacă Adam ar fi fost aici, dacă ar fi venit după ea!

Dintr-o dată, Rod nu mai era pe ea, ci la picioarele ei.

- Duceţi-l acasă! le zise Adam restului de băieţi. Si încă un lucru. Dacă se mai atinge cineva de Jody, va căpăta cu siguranţă mai mult de atât. Aţi înţeles? Acum, valea!

După ce plecară, Adam se apropie de fata sprijinită de maşină, care-şi ştergea obrajii de lacrimi.

- Oh, dacă n-ai fi venit, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat! spuse ea, alergând spre el, iar lui i se păru firesc s-o prindă în braţe.

Râse de reacţia ei.

- Credeam că eşti genul care n-are nevoie de protecţie. Haide, o să te duc acasă.

- Nu, e în regulă, pot conduce şi singură.

- Ba nu-i aşa. Acum, hai în maşină. O să mâncăm acasă ceva.

- Da, când vom ajunge acasă, zise ea oftând şi aşezându-se pe scaunul din faţă. Se simţea în siguranţă alături de Adam, şi-i plăcea sentimentul ăsta.

- îi ştiai pe tipii ăia?

- Da, erau nişte băieţi din fosta mea gaşcă.

- Si cel care nu te lăsa în pace nu era cel cu care dansai la Flamenco?

- Ba da. Nu ştiu cum de-l puteam lăsa atunci să mă sărute. Acum mi s-a părut respingător.

- Atunci, probabil că nu te gândeai la asta.

- Stiu. Cât mi-ar fi plăcut ca atunci să ştiu câte ştiu acum! Nimeni n-ar fi rănit şi Brent poate că n-ar fi mort.

- Brent tot ar fi mort, iar tu ai fi încurcată, deprimată şi neliniştită din cauză că nu ţi-ai găsit ţinta în viaţă. Si n-ai fi avut nimic din ce ai câştigat acum.

- Oh, ba da, Brent ar mai fi fost în viaţă.

- Jody...

- Da?

- Lasă.

- E a două oară când faci asta.

- Ce fac?

- încerci să-mi spui ceva, apoi te răzgândeşti.

Adam nu-i răspunse, iar fata, dezamăgită şi încurcată, nu mai scoase nici un cuvânt.

Capitolul 6

Veni şi marea zi. Grădina arăta minunat. Felinare colorate dădeau aspect de basm aranjamentului din hârtie creponată care fusese aşezat pe mese, printre bolurile cu punci şi platourile cu aperitive reci şi friptură. Tot ce mai lipsea, erau invitaţii, care nu întârziară să apară.

Jody muncise mult pentru pregătirile din ziua aceea şi acum era mândră de ceea ce făcuse. Totul mersese ca pe roate. Nu ştia de ce, dar îşi dorea să fie un mare prilej de bucurie pentru Bess. Doar după ce toată lumea mâncase, Jody s-a simţit uşurată şi s-a dus să se schimbe de hainele pe care şi le pusese pentru a ajuta la servit. Dar, între timp, cei optzeci sau chiar o sută de oameni se distrau de minune şi Jody văzu că Bess, îmbujorată şi zâmbitoare, era încântată peste măsură de atenţia care i se acorda.

Tânăra, acum îmbrăcată cu noua rochie şi cu un machiaj aplicat discret pe trăsăturile ei delicate, coborî să se alăture celorlalţi. Dar, ajunsă în sufragerie, se opri. Adam o aştepta.

- Ei bine, înţeleg că asta e noua ta rochie! îţi vine de minune!

- îţi place? întrebă ea, făcând o piruetă. Era o rochiţă din bumbac alb, cu două volănaşe şi cu breteluţe.

- Sigur că da. E perfectă!

- Mulţumesc. Dar ce e cu tine aici? Am crezut că eşti deja pe ring. Apoi adăugă: doar nu mă verificai?

Adam zâmbi şi dădu din cap în semn că nu.

- Mă asiguram că te-ai dus să te schimbi. Mătuşa Bess era

îngrijorată că încă mai lucrezi, aşa că i-am promis că voi avea grijă să te bucuri de petrecere.

- înţeleg.

- Ăsta e adevărul! zise el. Vrei să bei ceva înainte să ieşim? Aş vrea să fac un toast.

Jody îl privi, surprinsă.

- Bine, beau în cinstea a ce vrei tu.

Bărbatul turnă în două pahare şi îi dădu şi ei unul.

- Vreau să bem în cinstea ta, Jody, să reuşeşti în tot ce îţi propui după ce vei pleca de la fermă, să găseşti pe cineva care să-ţi fie pe plac, care să te iubească şi să aibă nevoie de tine şi alături de care să ai parte de fericirea după care tânjeşti. Luă o înghiţitură din pahar, fără s-o slăbească din ochi.

- Eu... nu înţeleg, spuse ea în cele din urmă. Vrei să spui că...

- Eşti liberă să pleci, Jody, oricând doreşti.

Dar Jody încă se mai holba la el, nedumerită.

- Dar nu înţeleg, repeta ea, mai mult pentru sine decât pentru bărbatul din faţa ei. îi spusese că putea pleca oricând doreşte. Era liberă - asta o înţelegea. Ce nu înţelegea, era de ce se simţea dintr-o dată atât de tristă. De ce nu simţea nevoia că trebuie să ţopăie de bucurie?

-Jody, de ce ai făcut faţa asta?

- Ce faţă?

- Ca şi cum te-aş fi condamnat la moarte.

Spre groaza ei, ochii i se umplură de lacrimi şi puse

repede paharul pe masă, grăbindu-se să iasă din cameră.

-Jody, ce s-a întâmplat? strigă Adam după ea, urmând-o până în curtea din spate. Se întoarse şi îşi puse şi el paharul lângă al ei, mormăind: femeile!

Furioasă pe ea, Jody îşi şterse repede lacrimile care riscau să-i strice machiajul.

Ajunse aproape de invitaţi şi văzu că nimeni nu mai dansa. în schimb, Jim Barrie le atrăgea tuturor atenţia că avea ceva important de spus. Jody îşi dădu imediat seama că era ameţit de băutură după felul în care gesticula şi vorbea. Dar chiar şi aşa, se trezi şi ea că-l priveşte atentă.

-Aşa că toată lumea e invitată să-şi umple paharele, pentru că aş vrea să bem în cinstea logodnei fiicei mele cu vecinul şi prietenul meu cel mai bun, Adam Slade. Astăzi, vreau să bem în cinstea lor! Dar... unde e Adam?

Lumea scoase chiote de bucurie şi ciocni paharele. Formaţia începu să cânte şi invitaţii fură poftiţi la dans, în timp ce Jody, înmărmurită, privea totul fără să vadă de fapt nimic.

Deci, ăsta era motivul pentru care Adam o lăsa să plece. N-ar mai fi fost loc şi pentru ea, după ce avea să se însoare cu Shona. Dar de ce n-a venit să-i spună asta de la început? Stia prea bine de ce nu era dorită. închise ochii şi se întoarse să plece, dar se trezi că se izbeşte de Adam, care cu siguranţă stătea de ceva timp în spatele ei.

Repede, se dădu înapoi şi-l privi. Apoi, venindu-şi în fire, zise cu dispreţ:

- Ia te uită, chiar e o noapte a toasturilor. Mai bine ai intra

şi ţi-ai face datoria. Ah, şi nu uita să bei şi în cinstea mătuşii tale. Până la urmă, asta e noaptea ei, nu? Merse pe lângă el, şi înainte să-l depăşească, se opri. Ah, aproape uitasem. Felicitări pentru logodnă, zise ea, luându-i mâna. Si asta este de la Brent, mai adăugă, scuturând-o. Iar asta e de la mine. îi puse o mână după gât şi-l trase puţin spre ea, după care îl sărută pe buze cu pasiune şi delicateţe, încet, ca să simtă tot ceea ce dorea ea să simtă şi ca toţi curioşii care îi priveau să aibă parte de un spectacol pe cinste.

Vechea Jody, pe care o crezuse dispărută pentru totdeauna, se întorsese şi era gata de atac.

După ce-l eliberă, fugi până în casă.

Acum, n-are decât să explice cum o şti mai bine, se gândi fata. N-are decât să se însoare cu preţioasa lui Shona. O să-i arăt că nu-mi pasă! Of, dar pentru el nu însemn nimc!

Luă un cal din grajd şi fugi cu el pe câmp. Nu se opri decât după câteva ore, când se gândi să se întoarcă. Era aproape dimineaţă, toată lumea plecase şi nici o lumină nu mai era aprinsă. Lui Jody îi părea bine că nu era nimeni care s-o vadă. Descălecă şi duse în grajd calul care abia mai putea merge.

- îmi pare rău, Mecca!

- Chiar ar trebui!

Jody se întoarse şi-l văzu pe Adam cum se apropia furios de ea.

- Ar trebui să fii biciuită pentru că ai călărit iapa asta până la extenuare! Ce voiai să faci? S-o omori? zise el smulgându-i frâul din mână.

- îmi... pare rău. Am crezut... Pur şi simplu, nu m-am gândit.

- Niciodată n-o faci, nu-i aşa, Jody? zise el, cu răutate. Mai întâi acţionezi, şi apoi regreţi. Am crezut că ai mai învăţat şi tu ceva, dar eşti la fel de aiurită ca la început. Am eu grijă de Mecca. Du-te în casă şi aşteaptă-mă. Vreau să vorbesc cu tine.

Când Adam se întoarse, o jumătate de oră mai târziu, o găsi pe fată în faţa barului, punându-şi o băutură.

- Câte pahare ai băut până acum? întrebă el.

Se întoarse spre el, ridicându-l pe cel din mână.

- Trei, zise ea cu blândeţe. Ai ceva de obiectat că-mi sărbătoresc plecarea? Ridică paharul şi-l lipi de buze, dar înainte să poată lua o înghiţitură, Adam îi dădu peste mână şi-l aruncă pe podea.

- Nu, n-am nimic de obiectat, strigă el, dacă ar fi fost un motiv mai bun pentru care să bei trei! Dar cred că într-un fel încercai să ameliorezi vina pe care o simţeai pentru ce i-ai făcut calului.

- Si ce i-am făcut calului? Pot să fac faţă la orice.

- Mă îndoiesc că mai poţi gândi după trei pahare. Ce s-a întâmplat de e atât de speriat?

- Speriat? repetă ea.

- Da, mi-a luat o grămadă de timp ca să-l liniştesc. Trebuie să-l fi speriat ceva.

- Nu l-a speriat nimic! zise ea scurt. Doar că devenise agitat, şi voia să se întoarcă la grajd.

Adam ţipă la ea:

- Chiar n-ai învăţat nimic? N-ai învăţat nimic de când ai venit aici? Când vei pleca de aici, o să fii persoana bună în care doreai să te transformi, aşa cum mi-ai spus într-una din nopţile trecute, sau o să fii vechea Jody?

- Da, probabil. Sunt ceea ce sunt şi nimeni nu poate schimba asta! în noaptea în care am vorbit cu tine, am crezut că am reuşit să mă schimb, dar acum îmi dau seama că nu e deloc aşa. Nimeni nu se poate schimba aşa, dintr-o dată. Si în plus, cred că nici nu mai vreau. Dacă oamenii nu mă acceptă aşa cum sunt, atunci, ghinionul lor.

- Ba nu, e ghinionul tău! o corectă Adam.

- Ei, atunci asta e grija mea, nu crezi?

- Nu trebuie să ţipi!

- Nu ţip! Tu ţipi la mine!

Adam oftă şi-i întoarse spatele.

- Du-te la culcare!

-Asta e tot ce doreai să vorbeşti cu mine?

- Putem discuta mâine detaliile plecării tale.

Fata făcu ceea ce i se spusese şi se duse în camera ei.

Dar nu adormi imediat, ci mai stătu un timp, privind în întuneric şi gândindu-se la noaptea ciudată care tocmai se sfârşise. Se foi în aşternuturi şi, într-un târziu, reuşi să adoarmă.

Apoi, fu trezită de ceasul deşteptător. Se uită somnoroasă la oră: patru jumătate! De ce Dumnezeu uitase să anuleze alarma?

Dar după câteva secunde auzi din nou zgomotul care o

trezise. Nu era ceasul. Parcă era un tunet îndepărtat, dar chiar şi somnoroasă, îşi dădea seama că nu era tunet. Parcă venea din pământ, dar nu era sigură. încă o dată se mai auzi zgomotul şi bănuiala îi fu confirmată.

Cutremur! strigă ea, sărind din pat.

La început au fost trepidaţii scurte care au făcut pereţii casei să vibreze puţin. Apoi, toate lucrurile mici din cameră începură să se deplaseze care încotro.

- Oh, Doamne, nu e de mirare că Mecca era atât de speriată!

Fata ieşi repede din camera ei şi se grăbi spre grajduri. Dar dădu
nas în nas cu Adam, care mergea şi el tot într-acolo.

-Jody!

- Nu mă poţi opri. Trebuie s-o liniştesc pe Mecca. Sigur e foarte speriată!

-Jody! Nu te duce în grajd!

Dar Jody fu mai sprintenă şi reuşi să iasă afară. însă nu făcu mulţi paşi, pentru că o pală de vânt o izbi de zid ş simţi cum o mână o prinde şi o trage în casă.

- Acum, îi zise el, ţinând-o strâns de umeri, nu te mişti de aici, m-ai auzit? Măcar o dată fă ce ţi se spune şi nu mai comenta.

- Dar Mecca...

-Voiam să mă duc eu să văd ce face. Chiar nu gândeşti că nu poţi face nimic? Nici n-ai linişti-o pe ea, şi ai risca să-ţi pice şi o bucată de acoperiş în cap. Nu gândeşti chiar deloc?

După ce plecă Adam, Jody se aşeză pe podea, cu picioarele încrucişate. După cutremur, începură vânturile care făceau ravagii prin zonele astea. în Palmerstone nu se manifestau atât de violent, dar pe câmp deschis erau întotdeauna mai puternice.

Oare unde se dusese Adam? se întrebă ea pentru a douăzecea oară, încercând să nu se mai gândească la copacii care se curbau până aproape de sol şi la vântul care vuia prin ferestre.

Biata Mecca! Poate că dacă n-ar fi obosit-o atâta noaptea trecută, nu i-ar fi trebuit aşa mult timp s-o calmeze acum! Dar de ce o făcuse? A! Acum îşi amintea. Din cauză că era supărată pentru că aflase de logodna dintre el şi Shona. îşi aminti şi de ce-i spusese când ajunsese acasă. O să se bucure când o să scape de mine! gândi ea. N-am fost decât o... Ei bine, era oricum doar vina lui, îşi spuse ea, încruntându-se.

Dar unde era acum? îşi îngustă ochii să vadă dacă poate zări ceva în praful care juca în aerul de afară, dar nimic. Dintr-o dată, simţi un junghi în inimă. Poate că Mecca era prea nervoasă până şi pentru el. Poate l-a lovit şi... acum zăcea pe podea. Cu gândurile astea, ieşi din casă şi fugi spre grajd, fără să-i pese de nimic. Si se opri doar când se izbi de ceva cald şi tare - piepul dezgolit al lui Adam. Nu mai avusese timp să-şi tragă tricoul pe el.

- Oh Adam, zise ea, uşurată că-l vede.

- Parcă ţi-am spus să rămâi unde te-am lăsat! îi îndepărtă mâinile pe care i le pusese în jurul gâtului.

- Da, dar ai stat atât de mult. Eram sigură că s-a întâmplat ceva cu tine, că Mecca a...

- Mecca e bine acum, îi zise el, cu voce blândă.

- M-am gândit că poate te-a rănit. Si spre groaza ei, începu să tremure.

Adam, confundându-i reacţia cu frica, încercă să o potolească cum ştia mai bine:

- Cutremurul a fost unul mare, dar vântul n-a prea făcut ravagii. Deja s-a mai potolit.

- Nu mi-e frică! protestă Jody.

- Haide, o să te duc eu în casă, şi vru s-o ia în braţe.

- Pot să merg! zise ea, împingându-l.

- Eşti obosită, spuse el.

Dar şi el era, îşi dădu ea seama. Era obosit, plictisit şi totuşi atât de indulgent.

- Oh, nu-mi mai spune cum sunt, strigă ea. Si nu mai îmi vorbi ca şi cum aş fi Mecca, pe care încerci să o calmezi. Simţea că era pe cale să izbucnească în plâns, aşa că se grăbi să se ducă în casă.

- Jody!

- Oh, du-te naibii! strigă ea, în timp ce alerga.

Adam oftă şi dădu din umeri, dorind cu disperare să-şi fi luat şi ţigările cu el. Apoi, veni ceva la care se aşteptase - replica violentă a cutremurului.

Pământul se mişcă puţin, iar Jody, care se îndrepta furioasă spre casă, se sperie şi căzu într-o băltoacă. După ce totul se linişti, îl văzu pe Adam râzând cu poftă de fata plină

de noroi care încerca să se ridice. Ea îşi dădu cu demnitate părul de pe faţă şi, deşi ştia că situaţia ar fi fost amuzantă pentru oricine, simţea că explodează de furie. Cu siguranţă, arăta ca o creatură care nu aparţine lumii ăsteia, şi sigur că în altă ocazie ar fi râs şi ea, dar nu acum, când Adam se amuza atât pe seama ei.

- Ei, n-ai putut evita balta, nu-i aşa? Trebuia să se întâmple şi una ca asta.

Dar fata era atât de furioasă că, încercând să iasă din nămol, căzu din nou, iar Adam izbucni din nou în râs.

- Eşti un insensibil. De ce nu mi-ai spus că ai săpat aici?

- De ce aş fi făcut-o? zise el, printre hohote.

Nu ştiam că aveai de gând să faci o baie.

- Puteai măcar să mă avertizezi.

- Să te avertizez? De când rebela Jody Linton ia seama la avertismente? De când te ştiu, ai făcut exact pe dos ce ţi-am spus. Si dacă nici trei luni sub îngrijirea mea nu te-au schimbat, atunci nu ştiu dacă mai ai vreo şansă.

- Oh, am luat-o de la capăt cu povestea bietei Jody care nu-şi găseşte locul nicăieri pe lumea asta. Sunt un caz pierdut, nu-i aşa?

- Ba o să fii bine. Tot ce-ţi trebuie, e o mână fermă.

- O mână iubitoare care să mă îndrume, zise ea, dispreţuitoare.

- Nu, o mână fermă. Mi-e milă de bietul băiat care o să aibă ghinionul să se îndrăgostească de tine. Nu cred că va reuşi să ţină pasul cu tine sau să te ţină sub control foarte

mult timp.

- Deci, zise Jody, vrând să profite de situaţie, spui că-mi trebuie un bărbat care să mă ţină din scurt şi să-mi arate ce trebuie să fac şi să spun ca totul să fie bine.

-Aşa e.

- Ei bine, tu ai reuşit să faci asta cu brio până acum.

El se gândi puţin, apoi dădu afirmativ din cap.

- Aşa e. Si din doi paşi o ajunse şi o ridică din apă. Dar n-o eliberă, ci o luă în braţe şi o strânse la piept.

Luată prin surprindere şi speriindu-se puţin, începu să tremure.

-Adam, zise ea, ia mâna de pe...

Dar protestul ei rămase nespus, iar bărbatul îi prinse capul în mâini şi o sărută pe buze. La început simţi că nu mai are control asupra corpului, dar începu, puţin câte puţin, să simtă plăcerea sărutului şi fiorul dulce care-i străbătea şira spinării.

Si, ca de obicei, acţionă fără să gândească. îl înconjură şi ea cu braţele şi-i răspunse la sărut, întrebând în şoaptă:

- De ce?

- îmi eşti datoare.

- îţi sunt datoare cu asta? repetă ea, uimită.

Apoi înţelese totul şi încremeni. îl îndepărtă de lângă ea. Era încă întuneric, aşa că nu reuşea să-i vadă bine trăsăturile feţei. Dar un lucru era sigur. Avea de gând s-o umilească, aşa cum făcuse şi ea cu o seară în urmă în faţa logodnicei şi a prietenilor săi. Ei bine, reuşise, gândi ea, întorcându-i spatele. Dacă nici acum nu-şi dădea seama ce simţea pentru el, atunci,

n-o va face niciodată. Oare cum putuse să uite de Shona Barrie? Dacă-şi amintea de ea, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

- Schimbă-te de hainele astea ude şi nu te mai trezi devreme dimineaţă. Poţi dormi cât doreşti.. Aşa voi face şi eu.

- Da, mâine dimineaţă, gândi Jody, ultima petrecută la Riverview!

Capitolul 1

- Nu trebuie să pleci imediat, zise Adam. De fapt, poţi rămâne cât vrei.

- Stii prea bine că nu-mi doresc să rămân. Vreau să plec acum, spuse fata, cu hotărâre.

Era două şi jumătate după-amiază, şi deşi fata se chinuise să nu doarmă până târziu, nu reuşise să se trezească înainte de ora unsprezece. Nimic din ceea ce se întâmplase în acea dimineaţă nu o ajuta să ia decizia corectă. Bess îi spusese că Adam a fost plecat la ferma lui Barrie şi că a stat acolo pentru prânz, iar acum era relaxat şi calm. Femea îi tot făcea cu ochiul şi-i zâmbea, cu toate că fata nu înţelegea de ce. în plus, mai avea şi o durere de cap pe care nu mai reuşea s-o calmeze.

Jody abia de-şi mai putea controla nerăbdarea. A făcut zeci de ture pe terasă, înainte ca Adam să apară. Iar acum, era în faţa ei, spunându-i calm că putea rămâne la fermă cât dorea. Până la urmă, după tot ce se întâmplase între ei, acum îi venea greu să mai dea înapoi.

Cu mâinile în buzunare şi neştiind cum să reacţioneze, lovea uşor cu piciorul una din uşile terasei. Nu reuşea să-lprivească în ochi şi nu înţelegea de ce se purta astfel. Oftă.

- Ei, poate că o să pleci mâine, sau poimâine, după ce reuşesc să aflu dacă există cumva în Palmerstone vreo locuinţă de închiriat şi vreun post vacant.

- Nu! strigă fata. Aseară ai spus că pot pleca oricând. Mi-am făcut bagajul şi vreau să plec acum, azi. Si nu te deranja

să-mi cauţi de lucru. Am eu grijă de asta. Iar în ceea ce priveşte cazarea, voi locui la căminul de fete, până îmi voi putea permite un apartament.

Adam o privi încruntat şi se bucură oarecum pentru că reuşi să-i susţină privirea.

- Foarte bine, zise el, într-un sfârşit. Dar ştii că e cam greu să-ţi găseşti de lucru în perioada asta a anului, când toţii elevii au vacanţă, nu? Când o văzu că nu spune nimic, adăugă: ei bine, dacă asta vrei...

- E exact ceea ce vreau. Si se duse grăbită în camera ei ca să-şi ia cele două valize pe care le aşezase lângă pat. Aruncă o privire camerei pe care o ocupase temporar şi i se păru că fără lucrurile ei e goală şi fără viaţă. Dar nu îngădui emoţiilor să o subjuge şi se grăbi să coboare bagajul pe terasa unde o aştepta Adam.

- Deci, pleci? Bess o privi cu ochi umezi, cocoţată pe o scară de unde dădea jos ornamentele de la petrecere.

- Da, plec. Nu mă îndoiesc că eşti bucuroasă că în sfârşit scapi de mine.

- Ba cred că te va surprinde dacă-ţi voi spune că-mi va lipsi compania ta, spuse femeia îngândurată. Ne-ar plăcea să mai stai, să ştii. De ce nu pleci după Anul Nou?

- Mulţumesc, dar i-am spus deja lui Adam că vreau să plec.

- Si chiar aşa e? Chiar vrei să pleci?

-Am vrut să plec de când am ajuns aici, sau poate că nu ţi-ai dat seama. Dar, oricum, unde e Adam? Jody se uită în jur, încercând să dea de bărbat.

- Chiar aici, spuse el, venind pe la spatele ei şi luând valizele în mână. Bess, vrei să vii şi tu?

- Nu, mai bine mă ocup de ornamentele astea şi apoi trebuie să ud florile.

- Bine. N-o să stau mult. Si se duse spre maşina parcată în faţa curţii.

- Ei bine, la revedere, Bess. Mulţumesc pentru tot, îi întinse Jody o mână.

Bess i-o luă şi i-o strânse cu putere.

- La revedere, Jody. Dacă simţi vreodată nevoia să te întorci, să ştii că aici vei fi întotdeauna binevenită - de data asta ca oaspete. Dar chiar dacă nu se va întâmpla asta, mi-ar plăcea să ne dai un telefon sau să ne scrii câteva rânduri ca să ne spui cum îţi merge.

- Nu promit nimic, dar dacă voi putea să fac asta, o voi face. Si mulţumesc încă o dată. Se duse spre Adam clipind des ca să alunge lacrimile, pentru că nici în ruptul capului n-avea de gând să le arate cât de rău îi părea că pleacă.

Când urcă în maşină, Adam îi întinse o batistă.

- Ce e asta? N-am nevoie de ea!

- Ba cred că ai nasul puţin înfundat. O fi de la baia de azi-dimineaţă.

Cum?

Acum îndrăznea să mai şi râdă de ea? Luă enervată batista, suflă nasul şi se întoarse cu faţa la geam şi aşa rămase tot restul drumului.

Camera mare pe care o primise la căminul de fete era

drăguţă, dar nici pe departe la fel ca cea pe care o părăsise. Si mai află că trebuia să o împartă cu încă trei fete. Dar se gândi că era mai bine decât nimic. Se întoarse la Adam, care o aştepta în hol.

- îţi place? întrebă el.

- Da, replică ea, fără să ezite.

El dădu din cap a aprobare, apoi scoase din buzunar un plic mare şi alb pe care i-l dădu.

- Ce e asta? întrebă ea suspicioasă.

- Sunt câţiva bani de care sunt sigur că vei avea nevoie.

- Ceva ce-mi datorezi tu, de data asta? întrebă ea sarcastic.

- Consideră-i o recompensă, dacă vrei. Eu cred că o meriţi.

- Stii ceva? Nu vreau banii tăi şi n-am nevoie de ei! Nu sunt pe deplin neajutorată!

- Ia-i! spuse el pe o voce cu care nu te puteai certa. Nu ştii cât o să stai fără slujbă.

Ea râse.

- Ei bine, asta sigur trebuie să o iau în consideraţie!

Dar el nu mai spuse nimic, doar îi luă mâna, îi aşeză plicul în palmă şi-i strânse degetele.

- La revedere, Jody.

Cu tristeţe, îl privi când se îndepărta de ea.

în zilele următoare, Jody a căutat prin ziare o slujbă care să i se potrivească din punct de vedere financiar şi care să corespundă şi calificărilor ei, dar totul fu în zadar. Pentru unele n-avea experienţa necesară, pe altele nu le dorea.

Crăciunul veni şi plecă. Majoritatea fetelor de la cămin s-au dus acasă, să-l petreacă alături de familiile lor, şi astfel Jody rămase aproape singură, fără nimic de făcut şi fără nimeni în apropiere cu care să mai schimbe o vorbă. îşi aminti de felul în care petrecea cu unchiul şi mătuşa sa sărbătorile de iarnă. Petrecerile se ţineau lanţ şi printre invitaţi se numărau doar persoane din elita societăţii. Jody ajunse să se întrebe chiar dacă nu cumva atunci când trăia cu unchii ei, se simţea mai singură decât în căminul de fete.

Pe la jumătatea lunii ianuarie, Jody obţinu, în cele din urmă, o slujbă la unul dintre cele mai luxoase localuri de servit ceai.

Un timp, i-a plăcut să fie chelneriţă. Personalul se purta drăguţ cu ea şi localul era destul de frumos, cu ferestre mari, prin care se vedeau piaţa, trecătorii şi munţii din apropiere.

Pe măsura trecerii timpului, evolua şi relaţia ei cu Lee Hodges, una din cele trei colege de cameră. Cheryl şi Anne erau tăcute, dar Lee s-a dovedit mai apropiată de firea ei, şi deşi nu planificase să-şi facă o prietenă, pur şi simplu se întâmplase.

Lee era incredibilă. Semăna cu vechea Jody. Stia întotdeauna unde au loc cele mai tari petreceri şi rareori se urca în pat înainte de ora unu.

Porţile căminului se închideau în fiecare seară la ora unsprezece, dar Lee ştia pe de rost scara de serviciu, aşa că nu era deloc o problemă pentru ea.

- Dacă mă prinde, ăsta mi-ar fi sfârşitul, îi spuse ea într-o

zi lui Jody. Dar cât timp o să meargă aşa, o să dau ce e mai bun din mine. E distractiv. Ar trebui să încerci şi tu o dată. De ce nu vii sâmbătă cu mine? O să fie o petrecere beton la Awahuri.

- Awahuri? repetă Jody. Dar asta e la ceva distanţă de oraş. Cum ajungi până acolo?

- Cu maşina. Eric are una veche şi încăpem cu toţii în ea. Dar ce contează, atâta timp cât ne duce unde vrem? Ei, ce zici? Vrei să vii?

- Cred că da. A cui e petrecerea?

Lee dădu din umeri. Stătea cu picioarele încrucişate şi muşca dintr-un măr.

- Nu ştiu. Parcă e o petrecere de logodnă. Ce contează dacă sunt mulţi tipi drăguţi acolo?

Jody nu se putu abţine să nu râdă. Când se uita la Lee, parcă se privea pe ea cu un an în urmă. I se părea că trecuse atât de mult de atunci.

N-avea nici un chef să meargă la petrecere, dar nici să rămână singură în cămin, unde putea gândi şi unde depresia o acapara de fiecare dată. Nu-i făcea deloc plăcere să lucreze la restaurant. Nu-i plăcea să servească lumea, pentru că nimănui nu-i păsa de ea. începea să fie nemulţumită şi să se gândească din nou la Adam. Aşa că, poate că o petrecere nu era un lucru atât de rău.

Aşa cum prevăzuse Lee, era una unde se dansa şi se mânca bine. Jody veni pregătită să se distreze, dar era sigură că ceva se va întâmpla şi avea să-i strice cheful. Si aşa se şi

petrecu, pentru că pe ring nu era loc de dans şi cum intră acolo, se şi simţi purtată din braţe în braţe, încercând să danseze.

Oare ce i se părea atât de distractiv pe vremuri?

După o oră, se sătură de înghesuială şi încercă să scape de pe ring. Găsi drumul spre ieşire şi se duse în curtea localului, ca să respire aer curat. Ce bine era când nu respira fumul dinăuntru!

Pacea şi liniştea de afară îi aminteau de Riverview. Cât de mult îi lipseau locurile acelea! Dar nu mai trebuia să se gândească la trecut.Se trezi alergând grăbită înăuntru.

-Jody! Te-am căutat peste tot! auzi ca prin vis vocea lui Lee.

Se întoarse şi o văzu pe fată ţinând de braţ un tânăr pe care Jody nu-l cunoştea şi pe care nici nu dorea să-l cunoască.

- Lee, ştii cumva cât e ceasul? întrebă ea.

- Ce?

- Ceasul! repetă Jody, mai tare.

- Oh, nu-ţi bate capul cu asta! zise fata cu nepăsare. Te distrezi?

- Da, sigur, o linişti Jody.

- Oh! Super! Noi mergem să dansăm. Nu-i aşa Warren?

-Wayne, o corectă tânărul.

- Mă rog, nu contează, atâta timp cât ştii să te mişti pe ring. Pe mai târziu, Jody.

- Dar... Lee... zise fata, însă nu mai reuşi să adauge şi altceva pentru că tânăra se pierdu în mulţimea de pe ring. Se

uită la ceas şi văzu că e două şi jumătate şi ceva îi spunea că nu vor reuşi să plece de acolo mai devreme de cinci. Dacă n-ar fi fost atât de departe de oraş, ar fi plecat pe jos, dar cum distanţa era considerabilă, n-avea ceva mai bun de făcut decât să aştepte în maşină.

La cinci şi un sfert, fetele au ajuns la cămin. Lee a urcat prima pe scara de serviciu, urmată de Jody.

-Te descurci? o întrebă Lee, când se apropiau de ultimele trepte.

- Da, până acum, zise fata, ridicând capul. Apoi scoase un ţipăt scurt pentru că îi alunecă piciorul pe o treaptă şi se dezechilibră. Se prinse în cele din urmă de o fereastră deschisă şi, cu picioarele în aer, încercă să ajungă din nou la scară. Dar era mai greu decât îşi putea imagina şi simţea că pierde toată puterea din mâini.

-Jody, repede, dă-mi mâna! Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi o dată mâna! Lee se aplecase cât putuse, încercând să prindă în întuneric mâna fetei.

-Nu pot... să te prind... Si apoi, dintr-o dată, mâna îi cedă şi simţi cum cade în gol, senzaţia aceea oribilă pe care o simţi când visezi. Dar când se trezi, îşi dădu seama că nu era un vis.

După câteva momente, timp în care nu reuşi să-şi mişte corpul, realiză că era realitate ceea ce i se întâmplase. Si nu visa nici bărbaţii îmbrăcaţi în alb care se mişcau repede pe lângă ea şi nici fetele adunate pe scările căminului, care o priveau îngrozite. Spera ca cineva să-i spună şi lui Adam ce i se întâmplase. Dar ştia că dacă nimeni nu o va face, raportul din ziare nu-l va ţine departe de spital. Dar nu dorea să-i vadă pe Roseann şi pe unchiul Perry. Deloc.

Simţi, dintr-o dată, cum mâna îi e strânsă cu putere. Era Lee. Ultimul lucru pe care-l văzu fu privirea ei îndurerată care îi apărea în minte din nou şi din nou, până când totul deveni o ceaţă deasă...

O mână ruptă şi fractură de bazin! Ei bine, asta înseamnă

că-mi iau adio de la slujba mea, îşi zise fata în întunericul camerei de spital pe care o mai împărţea cu încă trei pacienţi. Dar cred că ar trebui să fiu mulţumită că sunt în viaţă, se gândi ea.

Gândul îi fugi la ce-i spusese Lee când o vizitase cu câteva ore în urmă. I se ceruse să plece din cămin. Si lui Lee. Acum, nu avea nici serviciu, şi nici unde să locuiască. Ce avea să facă oare?

- Pleacă şi Cheryl, o informă Lee. Dar asta când reueşte să găsească un apartament aproape de oraş. Ce o să faci când o să pleci de aici?

Jody dădu din umeri.

- Când o să te externeze? Ai vreo idee?

- Cred că atunci când voi putea merge, bănuiesc. Mi-am sucit glezna când am căzut şi se pare că mi s-a rupt şi un cartilagiu şi nu prea pot mişca piciorul.

Lee oftă.

- Nici nu ştii cât m-am speriat când ai alunecat. Iar când ai căzut, ţipătul tău mi-a îngheţat sângele în vene. Mă bucur foarte mult că eşti bine.

- Bine? Mă simt de parcă a trecut un buldozer peste mine şi ştiu că mă voi simţi cu mult mai rău când o să văd raportul în ziar.

- Oh, nu va scrie nimeni nimic, o asigură Lee.

- Serios?

- Nu. Nu-ţi aminteşti? Când am ajuns la tine, cu câteva minute înainte să vină ambulanţa, mi-ai spus să am grijă să nu

afle nimeni, mai ales un tip pe nume Adam. Apoi ai leşinat.

- Oh, slavă Domnului! zise Jody.

- N-ai fost prea coerentă, dar i-am spus directoarei căminului şi ea a fost de acord să se păstree tăcerea asupra accidentului. Mai ales că n-ar fi adus nimic bun.

- Dar ce ştii despre... Adam? Jody îşi ţinu respiraţia.

- Cine? Ah, el. Ei bine, directoarea a ezitat puţin dacă să-l anunţe sau nu, dar văzând că nu ţi-e rudă şi că medicii spun că o să te faci bine, a ajuns la concluzia că e mai bine să nu-i spună şi să rămână la alegerea ta dacă vrei să-l informezi sau nu. Lee mai zise ceva, dar Jody era cu gândurile aiurea. Jody!

- Ce e?

- Te-am întrebat cine e tipul ăsta - Adam?

- Oh, e... doar un prieten - ei bine, mai mult sau mai puţin o cunoştinţă, să zicem.

Lee o privi suspicioasă:

- Cred că e un iubit, nu? Apoi, continuă: apropo, Cheryl a zis că o să vină să te viziteze mâine, în pauza ei de masă.

- Pauza ei de masă? Dar orele de vizită nu sunt decât până la două.

- Da, dar a zis ceva cum că şi-ar schimba ora de masă. Aşa e când eşti privilegiat.

- Da, bravo ei! Ce-ai de gând să faci acum, în privinţa cazării?

- Ei bine, am plătit până lunea viitoare. După asta, s-ar putea să mă mut cu sora mea şi soţul ei, până găsesc un apartament unde să locuiesc. Ce zici, închiriem împreună o

locuinţă?

- Mă tem că n-ar fi cea mai inspirată idee, zise Jody, începând să râdă. Dar o să mă mai gândesc. însă nu-i trebuia mult să-şi dea seama că răspunsul ei trebuia să fie nu. Pur şi simplu n-avea cum să meargă.

Orele continuau să curgă şi camera de spital îi amintea de săptămâna pe care o petrecuse la pat după accidentul în care murise Brent. Astfel că starea ei psihică se înrăutăţi. Vina morţii băiatului o apăsa din ce în ce mai tare şi se gândea cu groază la ce va face în continuare.

Aşa cum o anunţase Lee, fata primi o vizită marţi, de la Cheryl.

- Bună! Cum te mai simţi? o întrebă fata.

- Sătulă până peste cap de persoana mea.

- Atunci, sper că îţi place să citeşti. Ti-am cumpărat câteva reviste. Cheryl le puse pe etajera de lângă pat.

- Mulţumesc, mă plictisesc de moarte aici. Mi-a spus Lee că o să vii azi. A fost drăguţ din partea ta că ţi-ai schimbat pentru mine pauza de masă. Aşază-te pe pat.

- N-a fost nici o problemă. Seful este foarte indulgent cu noi şi ne lasă să ne schimbăm ora de masă dacă vrem să mergem la coafor, la cumpărături sau oriunde avem nevoie. Ei bine, ia spune-mi, petrecerea a meritat toate astea?

- Asta e povestea vieţii mele. O aventură urmată de alta şi de fiecare dată un final dezastruos. Doar că în alte circumstanţe, rareori s-a întâmplat să mă rănesc. Acum, se pare că a venit şi rândul meu. Aşa îmi trebuie.

- Si ce-o să faci acum? în legătură cu slujba şi locuinţa?

- Lee m-a întrebat aceleşi lucru şi nu pot spune decât că habar n-am ce-o să fac. Nici măcar nu vreau să mă gândesc.

- Ei bine, eu îmi caut un apartament şi cred că până te vor externa din spital o să-l găsesc deja, aşa că te invit să stai la mine până reuşeşti să închiriezi ceva, se oferi fata.

- Mulţumesc, Cheryl. Doar gândul că n-aveam unde să locuiesc mă punea la pământ. Dar principala mea problemă e ce vreau să fac cu viaţa mea. Ce vreau de la viaţă? Dar se opri când văzu prin uşa transparentă că cineva îmbrăcat în negru se apropia de camera ei. Oh, nu! Exact asta îmi trebuia. O călugăriţă care să-mi ţină morală.

- A mai venit înainte să te viziteze? întrebă Cheryl când aceasta se opri să vorbească şi cu celelalte trei paciente.

- Da, ieri după-amiază, oftă Jody. M-am prefăcut că dorm. Sper că a înţeles aluzia şi o să mă lase în pace.

- Am sentimentul că nu se va întâmpla aşa, zise Cheryl râzând.

Si aşa s-a şi întâmplat. Cheryl se dădu jos din pat şi o salută:

- Bună ziua, soră!

- Cheryl, draga mea, a trecut mult timp de când nu te-am mai văzut! Te-ai făcut o adevărată doamnă. Abia te-am recunoscut! Cum te descurci?

- Bine, soră, mulţumesc, îi răspunse fata zâmbind, după care se întoarse la Jody. Soră, mi-ar plăcea să cunoşti o prietenă de-a mea, Jody Linton. Jody, ea e sora Clare, care mi-

a fost profesoară la colegiu. Era una dintre cele mai severe de acolo şi nu se putea glumi cu ea, nu-i aşa, soră?

- Da, dar nu eram atât de severă cât trebuia. Bună, Jody. Am trecut şi ieri pe aici, dar îmi amintesc că dormeai.

Jody încercă să silabisească ceva, dar nu reuşi. Cheryl înţelese şi spuse repede.

- Poate îi poţi spune ceva ca s-o ajuţi, soră.

- O s-o ajut cu siguranţă, dacă-mi stă în putere. Călugăriţa se aşeză pe scaunul pe care Cheryl i-l aduse şi fata îşi reluă locul pe pat.

îi explică repede situaţia fetei şi insistă mai ales pe faptul că nu putea să găsească o slujbă din cauza lipsei de calificări. Sora Clare ascultă cu atenţie, după care sugeră câteva posturi, dar nici unul nu era pe placul lui Jody.

- Nu, mi-ar plăcea o slujbă unde aş dori să fiu de folos cuiva. O slujbă grea şi solicitantă, care să-mi capteze întreaga atenţie. Vreau să simt că trăiesc pentru un scop şi nu pur şi simplu ca să consum oxigen... Si se opri când văzu privirea neîncrezătoare a femeii. Oare ce gândea? Că e şi ea una din adolescentele fără căpătâi cu care are de-a face zilnic? Sau îşi dăduse oare seama că cerea o astfel de slujbă pentru a nu se mai gândi la cineva? La... un bărbat? Ei bine, zise fata, cred că nu aveţi nimic de genul ăsta pentru mine.

- Din contră, veni repede replica sorei. Avem nevoie la mănăstire de o femeie care să se ocupe de copii, pentru că nu există suficiente măicuţe. Dacă te simţi în stare să iubeşti copiii mici, atunci, cred că ar trebui să încerci cu asta. Ce zici?

Jody nu putu face altceva decât să facă ochii mari. Copii! încercă să se abţină să nu râdă. Ce naiba ştia ea despre copii?

-Ei, ce zici? întrebă Cheryl, voioasă. Cred că e o idee grozavă.

-Da, poate că ţie ţi se pare aşa, şi fata o şi văzu pe Cheryl cu un cârd de copii agăţat de fustă. Dar eu n-am experienţă în domeniul ăsta.

-Ai putea învăţa, spuse fata. Nu-i aşa, soră?

-Cu siguranţă. Nu e chiar o grădiniţă, ci mai degrabă un loc unde sunt aduşi copiii ai căror mame lucrează cu jumătate de normă. Sunt sigură că te-ai descurca. în plus, fata căreia îi vei lua locul va mai lucra o perioadă la noi şi te va putea învăţa ce trebuie să faci. Ah, şi ţi se dă şi o locuinţă, care e în apropierea grădiniţei. E destul de încăpătoare, dacă vrei să o împarţi cu o prietenă.

Jody se lumină la faţă.

- Oh, Cheryl, ce zici? E destul de aproape de oraş, nu-i aşa?

-Aşa e, zise Cheryl râzând. Dar n-ai zis dacă accepţi sau nu slujba.

Jody ezită o secundă.

- Mi-ar plăcea să încerc, soră, zise ea, întorcându-se spre călugăriţă. Vă promit că o să încerc din răsputeri să iasă bine şi că o să-mi concentrez toată atenţia asupra a ceea ce voi avea de făcut.

- Nici nu mă îndoiesc că va fi altfel. O să discut asta şi cu sora Gabrielle şi o să-ţi fac o nouă vizită mâine.

- Crezi că...? începu Jody neliniştită.

- Sunt sigură că sora Gabrielle va fi încântată. Când te pui pe picioare, poate o să te aducă Cheryl într-o vizită.

- Aşa o să fac, fu Cheryl de acord. O s-o placi, o asigură ea pe Jody. E o dulceaţă de femeie.

Cheryl avusese dreptate. Jody chiar o plăcu pe sora Gabrielle şi-i plăcu şi mănăstirea pe lângă care îşi dădu seama că trecuse de nenumărate ori, dar în care nu intrase niciodată.

Grădina mănăstrii era plină de flori şi dădea un aer de linişte şi pace.

Iar interiorul te surprindea în mod plăcut.

Totul strălucea de curăţenie şi era ordonat în aşa fel încât să creeze spaţiu şi să nu încurce pe nimeni.

Si atmosfera de acolo o impresionă în mod plăcut. Măicuţele care le vedeau pe ea şi pe Cheryl le salutau binevoitoare şi le zâmbeau cu blândeţe. Si deşi îşi dădea seama că o astfel de societate o va face să se îndepărteze de la plăcerile vieţii, Jody se simţi relaxată şi împăcată cu sine.

- Cred că o să-mi placă aici, îi şopti ea lui Cheryl şi pentru că era atât de răvăşită sufleteşte şi mental, mănăstirea îi acordă un timp de relaxare şi de cugetare de care avea mare nevoie.

Capitolul 8

Cu ajutorul lui Natalie Herb, Jody căpătă repede încredere în forţele proprii în ceea ce priveşte îngrijirea copiilor. N-avusese niciodată probleme de comunicare cu adulţii, dar cu micuţii nu prea ştia ce să vorbească. însă a fost suficient de atentă încât să memoreze ce făcea Natalie, ştiind cu siguranţă că mai târziu avea să-i fie de folos.

Si nu i-a trebuit mult timp să înţeleagă că micuţii sunt mai deştepţi decât se aşteptase ea. Deseori, în cursul după-amiezii, când mamele veneau şi-i luau acasă pe copilaşi, se ducea la şcoala mănăstirii, ca s-o ajute pe sora Maria la clasa de începători. Aceştia aveau vârste cuprinse între cinci şi şapte ani şi în special băieţii, erau foare gălăgioşi.

Primele săptămâni au trecut repede şi Jody găsi că munca extenuantă şi extrem de solicitantă era mai mult decât sperase că va primi.

A fost extrem de fericită când Cheryl s-a mutat cu ea în apartamentul oferit de mănăstire.

- Cred c-aş înnebuni dacă n-aş avea cu cine să schimb o vorbă, îi zise ea lui Cheryl într-o noapte.

- Vrei să spui că micuţii te înnebunesc? Deci, zise ea după ce se mai gândi puţin, până la urmă nu e exact ceea ce-ţi doreai?

Jody ezită puţin.

- De fapt, nu prea e ceea ce mă gândeam dar... Mă extenuează din punct de vedere psihic. Trebuie să vorbesc mereu, ca să reuşesc să mă fac înţeleasă. Trebuie să mă

gândesc mereu cum să le spun unele lucruri ca să-i amuz şi să-i distrez cu jocuri şi cântecele. Nu mă înţelege greşit, sunt nişte copii foarte drăguţi, dar până la un punct. Doar ideea de a avea şi eu copii mă scoate din minţi.

- Ei, haide, nu se poate să fie toţi atât de răi! spuse Cheryl.

- Poate că ai dreptate dar eu n-o să am niciodată copiii mei, şi cred că e mai bine aşa. Cred că aş ajunge să-i înec. Nu sunt genul care să se sacrifice.

Adormind, se gândi la Adam şi la Shona şi se întrebă dacă s-au logodit oficial sau dacă nu cumva erau deja căsătoriţi.

Cu siguranţă, ei vor avea copii. Adam era genul care adora copiii şi dacă erau deja căsătoriţi, poate chiar aşteptau unul.

Apoi încercă să-şi imagineze cum vor arăta copiii lor. Băieţii vor fi bruneţi şi cu pielea închisă la culoare, ca el, iar fetiţele vor avea părul blond al Shonei şi chipul ei angelic.

Dar ai ei, cum vor arăta oare? Cu siguranţă, nu vor avea chip de îngeri şi nu vor fi curaţi. Ba mai degrabă, vor fi nişte drăcuşori care îi vor da mereu bătaie de cap. Zâmbi. Din cauza copiilor ălora, trebuie să mă gândesc la toate prostiile astea. Ce va urma oare? Halucinaţii? Oftă.

- Ştii, Cheryl? După cum se anunţă acum lucrurile, se pare că în curând voi intra la mănăstire. A fost un gând spus cu voce tare, care le-a surprins pe amândouă, într-una din după-amieze.

Cheryl izbucni în râs. I se părea amuzant, dar când văzu privirea serioasă a fetei, se opri brusc:

- Doar nu vorbeşti serios!

- Ba sigur că sunt serioasă! spuse fata, hotărâtă. Mi se pare o idee minunată, chiar dacă vine din partea mea.

Cheryl era încă uimită.

- Cred că nu ştii ce spui. Nu se poate să intri într-o mănăstire doar pentru că ţi se pare o idee bună!

- Stiu asta!

- Atunci, nu mai spune prostii.

- Dar nu glumesc! Vorbesc serios!

Cheryl o privi câteva clipe, apoi vorbi cu calmul ei specific:

- Jody, crede-mă, nu ştii ce spui! Poate că te porţi aşa pentru că eşti plictisită şi n-ai găsit încă o activitate care să-ţi facă plăcere. De ce nu încerci să faci ceea ce-ţi place? Fă ceva în timpul serii, ceva care să te relaxeze şi să te facă să nu te mai gândeşti la munca de peste zi. Stii să croşetezi? Au trecut câteva secunde până să-şi dea seama dacă Cheryl vorbea sau nu serios.

- Să croşetez? izbucni ea, în cele din urmă. Oh, Doamne, dă-mi putere! spuse ea, făcând un gest disperat spre cer.

închise televizorul şi se duse spre prietena sa, încercând să-i explice cu mult calm cum stau lucrurile.

- Dacă doar privindu-te cum îţi încurci aţele alea cu andrelele mă face să-mi pierd minţile, gândeşte-te cum ar fi să fac eu lucrul ăsta!

Cheryl o privi nedumerită, apoi izbucni în râs şi râse până îi dădură lacrimile.

- Ei bine, am crezut că toată energia mi-am consumat-o cu micuţii ăia, zise Jody. Mă bucur că m-am înşelat. Dar ce am

spus de ţi se pare atât de amuzant?

în cele din urmă, Cheryl fu în stare să vorbească.

- Ştii că atunci când fetele intră la mănăstire, trebuie să facă tot felul de jurăminte şi promisiuni pentru o viaţă liniştită. Doar gândul că vei reacţiona astfel de fiecare dată când ţi se va da ceva de genul ăsta de făcut, e amuzant. Nu te-ai simţi deloc bine la mănăstire şi mai mult ai avea de suferit. Si tu, şi măicuţele.

Jody se mai gândi puţin cu seriozitate la ceea ce i se spusese, apoi izbucni şi ea în râs.

- Cred că a fost o idee deplasată, zise ea, aşezându-se pe un fotoliu. Dar întotdeauna mi-au plăcut ideile trăsnite. Chiar crezi că aş deveni un caz pierdut?

- Nu sunt în măsură să spun că ideea asta este deplasată sau ridicolă, spuse Cheryl. Dar sunt mai multe lucruri implicate când vorbeşti despre aşa ceva. Trebuie să ştii multe despre religie, să fii botezată, să fii testată, şi, mai important decât toate, trebuie să fii acceptată de către toate membrele mănăstirii. Si, crede-mă, lucrurile astea durează foarte mult. Si în plus, chiar dacă te acceptă, nu poţi deveni călugăriţă peste noapte. Va trebui să petreci câţiva ani ca novice într-o mănăstire din Wellington. Iar când ţi se va sfârşi timpul pe care-l vei petrece acolo, abia atunci vei şti cu siguranţă dacă vrei sau nu să devii călugăriţă.

Jody se înveseli imediat.

- Ei, dar toate astea se compensează.

- Cum aşa?

- Până când voi ajunge călugăriţă, voi fi atât de bătrână, încât abia de voi mai avea putere să mai aprind un chibrit, aşa că nu va mai fi nici un pericol în ceea ce priveşte comportamentul meu.

- Uite ce e, de ce nu vorbeşti cu sora Gabrielle? Va fi încântată să te sfătuiască.

- După cum am mai zis, a fost o idee deplasată, spuse fata, convinsă. Pur şi simplu, nu sunt făcută să mă sacrific pentru alţii. Nu ştiu cum de mi-a trecut prin cap aşa ceva. Copiii ăia îmi fac mai mult rău decât cred eu. Oftă. Si în plus, sora Gabrielle n-ar face altceva decât să-mi repete ce mi-ai spus şi tu. Nu-i aşa?

- Nu, ea va fi mult mai reţinută.

- Cum adică?

- Probabil că va ghici imediat motivul care te face să te gândeşti la un asemenea lucru şi ţi-ar spune direct: mănăstirea este doar pentru cei care sunt ferm convinşi că au vocaţie şi nu pentru fete care au suferit din dragoste şi cred că ăsta e un fel de a scăpa de lumea de afară.

Jody tresări. Cu ochii strălucind de emoţie, întrebă:

- Ce crezi tu că ştii?

- Nu e ăsta adevăratul motiv?

- Nu!

- Atunci îmi cer scuze, spuse Cheryl. A fost doar un gând de-al meu. Aşa mi s-a părut.

Jody nu mai zise nimic, doar se gândi, privind aiurea, câtă dreptate avea colega ei. Nu dorea să se căsătorească

niciodată şi, dacă intra la mănăstire, lucrul ăsta îi oferea şi ceva permanent de făcut. Dar, cu toate astea, îşi dădea bine seama că n-avea să ajungă nicăieri cu ideea asta, dar se hotărî să se gândească bine la ea, înainte s-o abandoneze cu totul.

- Dacă nu-ţi place să croşetezi, ar trebui să ieşi mai mult în oraş. La film, sau la plimbare, spuse Cheryl.

Fata nu spuse nimic, iar Cheryl continuă:

- Eu şi colegii mei de serviciu mergem la o petrecere, sâmbăta asta. Ti-ar plăcea să vii şi tu?

- Sunt sătulă de petreceri.

- Vor fi mai mulţi bărbaţi invitaţi. Ti-aş putea aranja o întâlnire.

- Sunt sătulă şi de bărbaţi. Si nu te mai purta cu mine de parcă aş fi un copil, izbucni ea când văzu că Cheryl se strâmba la tot ce spunea ea.

- Cine e? Tipul ăsta pentru care te macini atât?

- Văd că încă mai aiurezi.

- Nu prea cred. Ce s-a întâmplat, Jody? N-a fost aşa cum te aşteptai? De obicei, aşa se întâmplă. Dar să ştii că bărbaţii în general nu merită...

- N-a fost aşa cum mă aşteptam! i-o tăie Jody. Eu sunt cea care se poartă cum nu trebuie şi n-am nevoie de un bărbat ca el să-mi spună unde greşesc.

- Povesteşte-mi, zise Cheryl, concentrându-şi întreaga atenţie asupra ei. O să te simţi mai bine dacă o să spui ce te doare. Si mâine nu ţi se va mai părea atât de dureros.

Fata ezită puţin, dar până la urmă cedă şi-i povesti prietenei sale întreaga poveste. Si, surprinzător, chiar începea să se simtă mai bine.

- Sunt aproape trei luni de când am plecat de la Riverview şi nu l-am mai văzut pe Adam, şi mi se pare că a trecut o veşnicie de atunci. Ce va fi în următorii ani? Iadul pe pământ?

- Jody, zise Cheryl, luând-o de mână. Va mai fi altcineva. întotdeauna este.

- Nu înţelegi? E singurul bărbat pentru care am simţit ceva şi cu ajutorul lui am învăţat o mulţime de lucruri. Poate, cine ştie, va mai fi şi altcineva într-o zi. Dar ştiu sigur că n-am să simt pentru el ce simt pentru Adam. Dădu din nou drumul la televizor. Mă duc să fac nişte cafea, zise în cele din urmă, şi plecă în bucătărie.

Povestea lui Jody o lăsă fără cuvinte pe Cheryl. Nu ştia că era o fată atât de sensibilă, care sufără atât de mult din dragoste. N-avea cum să-i dea sfaturi, pentru că era lipsită de experienţă. Bineînţeles, putea să-şi dea cu părerea. Dar şi asta era destul de dificil, pentru că nu voia să irite o persoană atât de dificilă precum Jody.

Până sâmbăta următoare, Cheryl reuşi s-o convingă pe fată să meargă cu ea la petrecerea dată de câteva dintre colegele ei de serviciu.

- Va fi distractiv! Si nu e una dintre petrecerile alea zgomotoase la care vin doar alcoolici. Se va dansa, vom juca cărţi şi vom discuta lucruri serioase. îţi garantez că te vei simţi excelent.

Ca să-i facă pe plac colegei sale, Jody cedă.

De ce nu? îşi zise ea. Să dansezi pe muzică veche, să joci jocuri prosteşti şi să vorbeşti tâmpenii nu poate fi mai rău decât să stau singură aici şi să vorbesc cu pereţii.

Cei doi băieţi care au venit să le ia erau cu mult deasupra celor care veniseră pentru petrecerea unde o luase Lee. Si maşina era mai bună. Cheryl i-i prezentă ca pe Corey şi Alec, iar Jody se trezi mai târziu cuplată cu Alec, lucru care nu o deranja deloc. Amândoi băieţii erau amuzanţi şi fermecători.

îmbrăcaţi cu gust, discutau doar lucruri care meritau să fie luate în seamă şi, din când în când mai făceau câte o remarcă amuzantă. Iar Jody se simţea uşurată că petrecerea nu avea să fie chiar aşa cum crezuse ea şi era de părere că-i va fi uşor să se distreze.

Se bucura acum că-şi rezervase timp să se aranjeze. Nu făcuse nimic special, doar o rochiţă drăguţă şi un machiaj discret.

Când petrecerea era aproape pe sfârşite, lui Jody nu-i părea rău că venise. Nu se mai simţise de mult atât de bine. Cheryl avusese dreptate. Colegii ei de serviciu erau o companie plăcută, iar ea o invidia pe fată.

Totul decurgea firesc. Jocul de cărţi nu plictisea pe nimeni, nici măcar pe Jody, muzica era destul de antrenantă şi băieţii dansau destul de bine, iar gustărie erau excelente.

-Te distrezi? o întrebă Cheryl pe Jody, în timp ce lua o înghiţitură de prăjitură.

- în mod surprinător, da, zise Jody, cu ochii la Alec care

discuta ceva cu un alt băiat.

-Mă bucur, răspunse Cheryl şi văzând unde privea, zise: să ştii că n-a vrut în ruptul capului să te cunoască. îi era teamă ca nu cumva să faci o pasiune pentru el, aşa cum se întâmplă de obicei cu fetele care îi ies în cale şi să ai apoi de suferit. Aşa e firea lui. Se plictiseşte repede şi nu iese mai mult de o lună cu aceeaşi fată. Am încercat cu toţii să-l facem să-şi schimbe atitudinea, dar a fost în zadar. Vrea doar să se distreze şi nu-i plac fetele serioase.

- Oh, ce flatant! fu remarca dispreţuitoare a lui Jody. Si ce-a trebuit să faci ca să-l convingi să-mi fie partener? L-ai mituit? L-ai ameninţat? S-au l-aţi torturat cu toţii până a cedat?

- Nu fi prostuţă! zise Cheryl repede, mustrându-se în gând că uitase cât de orgolioasă e Jody şi de talentul ei înnăscut de a trage repede concluzii greşite. Recunosc că mi-a luat ceva timp ca să-l conving, dar îţi spun asta pentru că acum câteva minute mi-a spus că dacă toate prietenele mele sunt ca tine, ar trebui să fac o listă şi să i-o dau imediat. Cred că l-ai lăsat să te conducă acasă, nu? întrebă fata urmărind reacţia lui Jody.

Jody tăcu un moment. Apoi adăugă:

- Nu cred ce mi-ai spus, dar l-am lăsat să mă conducă acasă pentru că m-am gândit că tu şi Corey aţi vrea să rămâneţi singuri.

-Da? Ei bine, oricum nu mai contează acum, nu-i aşa?

Jody o privi nedumerită.

- Plouă. N-ai auzit? A plouat cu găleata în ultima jumătate de oră.

- Oh, nu! zise fata uitându-se cu atenţie pe fereastră. Dar n-a fost nici un nor pe cer toată ziua!

- Cu siguranţă, nu tebuie să-ţi reamintesc că aici suntem în Palmerstone, unde putem îngheţa vara şi ne putem bronza iarna. Deci s-a zis cu plimbarea ta sub clar de lună din seara asta. Dar înveseleşte-te. Dacă te crezi norocoasă şi eu, personal, cred că aşa e,

Alec s-ar putea să facă ce n-a mai făcut de mult timp, adică să te invite în oraş. I-ai făcut o impresie destul de bună. Si ce-aş mai râde dacă l-ai refuza, aşa cum face el cu celelalte fete!

- Oh, lasă-mă-n pace! spuse Jody, sătulă de ironia ei. Se ridică în picioare şi Alec întoarse instantaneu capul spre ea.

- Hei, unde pleci? protestă el, cu mâna pe talia ei.

Dintr-o dată, simţi că ia foc când văzu cât de lejer o atinge.

- Mă duc în centrul pieţei să stau în cap pentru că mi se pare că mi s-a scurs creierul în tălpi! şi spunând asta, îi smulse mâna de pe ea.

- Ce-ai spus?

- M-ai auzit! Noapte bună!

- Jody, o auzi ea pe Cheryl şi îşi dădu seama că toţi cei din încăpere ştiau ce se întâmplă. De obicei îi plăcea să atragă atenţia în felul ăsta, dar nu şi de data asta. însă acum era prea târziu.

M-au acceptat, m-au făcut să mă simt bine, şi acum le

întorc spatele. Nu mă pot schimba şi mă urăsc pentru lucrul ăsta. Roseann avea dreptate. O să ajung să mă distrug singură, îşi spunea ea.

- Jody! se mai auzi încă o dată strigată când era pe cale să iasă din casă. Alec o prinse de umeri şi o întoarse spre el. Unde crezi că pleci?

Ea stătu ţeapănă şi tăcută.

- Ti-am spus, zise ea într-un târziu, îndepărtând de pe faţă o şuviţă rebelă. Acum, dă-mi drumul!

- Dar afară toarnă!

- Si? N-a murit nimeni din cauza unei ploi.

- Ei, haide, fii serioasă şi spune-mi ce te-a deranjat.

- Tu m-ai deranjat, dacă ţii neapărat să ştii!

- Eu? Dar ce ţi-am făcut? făcu Alec ochii mari de uimire.

- Niciodată în viaţa mea n-am mai fost în poziţia umilitoare în care un băiat trebuie convins şi forţat să iasă cu mine!

Alec înţelese şi se îmbujoră.

- Sper că seara asta n-a fost chiar un chin pentru tine! Probabil te vei bucura să afli că nu te forţează nimeni să mă duci acasă. O plimbare prin ploaie e exact ce-mi trebuie ca să-mi revin!

Alec reacţionă cu delicateţe şi închise uşa din faţa ei.

- Oh, nu, n-o să faci asta! Mai întâi o să asculţi ce am de zis. Si-i repetă exact ceea ce-i spusese şi Cheryl, dar ea abia de-l auzi.

Chiar îl credea şi cu siguranţă că şi ea ar fi procedat la fel, dar simplul fapt că toată situaţia asta îi amintea de Adam o

irita la culme.

Nu mai stătu să asculte şi restul explicaţiilor, pur şi simplu trecu pe lângă Alec şi ieşi afară din casă, în ploaie.

După un moment de ezitare, se duse şi Alec după ea.

- Nu e nevoie să ne udăm amândoi. Pot să merg şi singură spre casă. Cunosc drumul.

- Eu nu mai înţeleg nimic, să ştii. Cheryl m-a avertizat că eşti cam nebună, dar nebună de legat era descrierea perfectă. O urma cu mâinile în buzunare. Si să ştii că nici nu-mi pasă dacă ajungi bine acasă, sau dacă o să ajungi acasă, ce mijloc de transport alegi sau ce-ţi mai trece prin cap să faci pe drum. Singurul lucru pe care vreau să-l aud de la tine e că mă înţelegi şi că eşti de acord cu tot ce ţi-am povestit şi că nu te-ai enervat din cauza mea, zise el, pe nerăsuflate.

- Te înţeleg şi te cred. Si nu prea am fost enervată de atitudinea ta, recită Jody ca un robot.

- Te rog să fii serioasă!

- Sunt!

- Cred că glumeşti! exclamă Alec, exasperat.

- Nu glumesc.

- Atunci, ce naiba facem mergând prin ploaie? se opri el blocat.

- îmi place ploaia! se opri şi Jody.

Si preţ de câteva clipe, rămaseră amândoi privindu-se.

- Atunci, de ce te-ai purtat aşa cu mine?

- Nu ştiu, dădu ea nepăsătoare din umeri. Cum să-i spună că-i amintea de Adam?

- Oh, înţeleg. îţi place să te iei de băieţi, să-i acuzi de tot felul de lucruri ca să ieşi în evidenţă!

- Nu mai ţipa la mine! strigă Jody acoperindu-şi urechile. Mereu ţipi! Eşti la fel ca el!

- Ca cine?

- Nu contează! Oh, Alec, îmi pare rău, zise ea, aproape umilă. Ia uite, suntem uzi până la piele!

- Si la ce te aşteptai? Să fim arşi de soare?

- Mă ierţi? îl întrebă Jody, rugătoare.

- E-n regulă, stai liniştită, zise el, oftând. Doar că în fiecare zi sunt obişnuit să am de-a face cu oameni raţionali, ca mine. Cred că persoanele care se comportă ca tine nu trebuie trase la răspundere pentru acţiunile lor. Păcat, pentru că aş vrea să te strâng de gât.

Jody nu găsi nimic bun de zis, aşa că adăugă:

- Da, cred că aşa ar reacţiona oricine! Cu siguranţă, şi colegii tăi.

Alec se apropie de ea.

- Bineînţeles că n-ar reacţiona aşa. De ce s-o facă?

- Pentru că am plecat aşa de la petrecere. De-asta.

- Habar n-au ce se petrecea. Erau prea ocupaţi cu ceea ce făceau, spuse el luând-o în braţe. Credeau că ne jucam. Si cunoscându-mă pe mine, nici nu e de mirare că ai plecat.

- Deci, tu nu crezi că sunt o brută, o fată insensibilă, o scorpie? Ceea ce şi sunt?

- Cei de acolo te plac şi trebuie să recunosc că şi eu simt la fel.

Jody se uită la el, cu ochi strălucitori.

- Chiar... crezi asta? Chiar mă placi?

El se aplecă şi o sărută.

- Convinsă?

Ea dădu din cap, afirmativ.

- Eşti mulţumită, acum?

Mulţumire? Oare asta era când îţi amorţea corpul de plăcere?

- Da. Si ca să-ţi demonstrez, o să mă duc să stau în cap în mijlocul pieţei, zise fugind de lângă el.

- Oh, nu, strigă Alec.

- Oh, haide, nu ne putem uda mai mult de atât. Haide, e o idee bună.

- Oh, nu! strigă el exasperat, dar fugi imediat după ea. O prinse de mână şi alergară împreună spre piaţă.

- Oamenii vor crede că suntem nebuni! îi spuse ea în şoaptă, când aşteptau să treacă un autobuz.

Ploaia era deasă şi caldă şi era plăcută s-o simţi cum cade şiroaie pe piele.

- Nu sunt prea departe de adevăr, zise Alec cu ironie.

- Oh, nu ştiu. Mie îmi place la nebunie. Ţie nu?

- Oh, bineînţeles!

- Ei bine, cred că noi ne distrăm mai mult decât cei care sunt acum în maşini şi care încearcă în zadar să nu se ude. Hai s-o scurtăm pe aici, zise ea strecurându-se printre maşinile care aşteptau la semafor. Ajunseră în piaţa centrală, aproape de cele şase fântâni arteziene.

- Dacă sari, o să am grijă să nu mai ieşi de acolo! o avertiză Alec.

- Eşti nebun? Crezi că o să-mi ud una dintre cele mai bune rochii? întrebă fata râzând.

- După noaptea asta, nimic din ce vei face nu mă va mai surprinde.

- Aşa e. Să mergem. Următoarea oprire este ceasul din turn.

- De ce? întrebă Alec urmând-o.

- O să vezi.

Si au traversat imediat drumul ca să treacă printr-o grădină publică.

- Acum, o să-ţi arăt. Trebuie să fac asta pe iarbă, pentru că nu e atât de tare ca betonul.

- Doar n-o să...

- Chiar nu credeai că o s-o fac, nu-i aşa? Jody puse capul pe pământ, se sprijini în mâini şi îşi ridică picioarele, în poziţie dreaptă. Cum e? întrebă ea.

- Remarcabil, veni replica.

Un moment, i se păru că are halucinaţii şi nu pentru că tot sângele îi venea în cap. Nu era vocea lui Alec. Clipi de câteva ori, ca să vadă mai bine. Pantofii şi pantalonii, nu erau nici ei ai lui Alec. încercă să se concentreze să rămână dreaptă, dar căzu, lovindu-se la spate. încercă să-şi recapete suflul, se rostogoli şi se ridică.

Auzi paşii pe ciment care se opriră brusc. Nu i se păruse. Chiar auzise vocea lui Adam, iar paşii aceia erau ai lui Alec.

încercase s-o ajute, dar fusese oprit. Cu siguranţă, de către Adam.

Si în acel moment simţi nevoia să fugă, să se ascundă de privirea tolerantă şi surprinzător de calmă.

- Ha! Ha! îl salută ea. Oh, Dumnezeule, te rog, crapă pământul şi înghite-mă! gândi. Privirea lui îi cerceta amănunţit îmbrăcămintea, coafura şi bijuteriile. Nu-i făcea nici o plăcere să fie adulmecată astfel.

- Mi-am dat seama că tu că eşti nebuna care alerga printre maşini, sărind gardurile grădinii publice, doar ca să stea în cap în centrul pieţei. Cine altcineva ar mai fi făcut una ca asta?

Jody deschise gura să spună ceva, dar privirea îi fugi la Alec, care privea surprins scena în care se întreba dacă să intervină sau nu.

- Bănuiesc că tu eşti escorta lui Jody, nu? întrebă Adam senin.

- Da, domnule.

- Nu-l amesteca pe Alec în asta! interveni Jody.

- Taci din gură, Jody. Apoi i se adresă din nouă băiatului: ştiu că Jody e incapabilă să gândească sau să facă ceva cu viaţa ei, dar dacă ai fost de acord s-o scoţi în oraş, trebuie să fi ştiut că eşti responsabil şi pentru viaţa ei, nu?

- Alec nu trebuie să-ţi dea ţie socoteală, izbucni fata. Si nici eu. Si pentru curiozitatea ta, a fost ideea mea.

- Fireşte! Nici o clipă n-am afirmat altceva. Ce fiinţă întreagă la minte ar coace un asemenea plan, nu mai spun să-l mai şi pună în aplicare! Tu eşti singura expertă care s-ar

putea ocupa de aşa ceva.

- N-a fost un plan pus la cale, iar eu nu sunt nebună! îl contrazise
ea.

Doar ne distram, dar unii găsesc distracţia ca pe un prilej de a-ţi exterioriza nebunia.

Adam dădu nepăsător din umeri.

- N-ai de gând să ne faci cunoştinţă? întrebă el.

- Acesta e Alec. Si încercă să ascundă faptul că habar n-avea care-i era numele de familie, dar Adam îşi dădu imediat seama cum stăteau lucrurile.

- Numele meu e Alec Johnson, completă repede băiatul. Avem o maşină cu care să ajungem acasă. Dar se pare că am avut ghinionul de a fi prinşi de ploaie. Si pentru că era imposibil să ne udăm mai mult, am decis că ar fi mai bine să ne plimbăm.

- După felul în care arăţi şi după ora la care eşti afară, bănuiesc că nu mai stai la cămin, nu-i aşa? Din nou, Adam i se adresă lui Jody.

- Bănuieşti bine. Sunt flatată.

-Am crezut că o să iei legătura cu mine sau cu Bess, ca să ne spui cum îţi mai merge, unde lucrezi.

Unde lucra! Nici moartă nu voia să-i spună lucrul ăsta şi să-i provoace un râs isteric!

- Hai să nu ne mai minţim singuri! Nici unul dintre noi n-a intenţionat să intre în viaţa celuilalt, dar fiindcă lucrurile s-au petrecut aşa cum s-au petrecut, hai să uităm toate astea.

Vorbea convingătoare, dar îşi ferea privirea, ca Adam să nu-şi dea seama de ceea ce simţea cu adevărat.

-Asta e ceea ce crezi sau ceea ce vrei să crezi?

Cu un efort, care parcă i-a smuls ceva din inimă, răspunse:

- Da, ăsta e adevărul. Noapte bună, Adam. Si la revedere. Hai să mergem, Alec.

Spre iritarea ei, Alec n-o urmă imediat şi când se uită după el, văzu că rămăsese să mai schimbe câteva cuvinte cu Adam.

- Ce ţi-a spus? îl întrebă ea pe băiat când acesta i se alătură, în cele din urmă.

- Mi-a spus să am mai mare grijă de tine pe viitor, răspunse el zâmbind.

Si a sugerat că-ţi trebuie cineva ferm care să te strunească.

- Ce să spun, ştie dictatorul cine trebuie să aibă grijă de mine! Cine se crede?

- Tu să-mi spui! îi sugeră Alec.

- Ce i-ai spus? Te-ai luat de el, sper.

- Nu, i-am dat dreptate.

- I-ai dat dreptate?

- întru totul!

- Trădătorule!

- în seara asta m-ai luat pe nepregătite, dar pe viitor o să am grijă să te ţin din scurt!

- O să ai grijă să... Nu crezi că mergi cam departe? întrebă Jody, calmându-se. Nimeni nu-mi spune ce să fac şi că trebuie să mă ţină din scurt!

- Poate doar Adam şi cum îl mai cheamă?

- Nu, nici măcar el! Si se numeşte Adam Slade.

-Adam Slade! repetă el gânditor. El e tipul cu care mă confundai?

- Te confundam cu el? Ce tot spui acolo?

- Acum câteva ore, îmi spuneai să nu mai strig la tine pentru că semăn cu "el". Despre Adam Slade era vorba?

Jody nu zise nimic.

- Ei bine, poate uneori îmi trebuie cineva care să mă strunească şi care să-mi spună unde ar fi bine să mă opresc. Dar nu mereu, continuă ea, încercând să evite subiectul.

El nu mai spuse nimic şi merseră în tăcere până la apartamentul
ei.

- îl placi mult pe tipul ăsta, nu? întrebă el când îi spuse noapte bună.

Fata trase aer în piept.

- Uneori, da. De cele mai multe ori da, mai bine zis.

-Mmm, a fost tot ce a mai zis despre asta. Crezi că te-aş mai putea vedea?

- Da, dacă vrei să-ţi asumi riscul de a ieşi cu o smintită. Curând după ce lumea mă cunoaşte, îşi doreşte să nu-mi fi ieşit vreodată în cale.

- Vrei să te distrezi, nu-i aşa? Ei bine, şi eu. Acum ştiu că eşti blocată pe tipul ăsta, Adam Slade. Ei bine, în timpul cât stai să te gândeşti la el, eu voi fi în siguranţă şi poate că uneori chiar te voi face să uiţi de el.

Ea se grăbi să intre.

- Stai puţin, n-am vrut să sune chiar aşa.

- Dar cum ai vrut să sune? Ce te face să crezi că dacă nu mă voi mai gândi la Adam îmi voi concentra atenţia asupra ta? Nu mi se pare că eşti un tip ieşit din comun.

- Bine, recunosc, uneori sunt cam îngâmfat şi vorbeşte gura făra mine. Dar, ia spune-mi, n-ai vrea să-mi povesteşti ce s-a înâmplat?

- Nu s-a întâmplat nimic. E logodit cu o altă fată. Asta e tot.

- Dar e cam în vârstă pentru tine, nu crezi? sugeră el.

- Si logodnica asta a lui are mai multe calităţi ca mine. E uşor de dominat, e blândă şi e frumoasă ca un înger. Si mai ales, cred că e înnebunită după copii.

- Ce mai descriere! exclamă Alec.

- Da, nu-i aşa?

- Dar nu oricărui bărbat..., şi se opri pentru că se auzi o maşină care oprea în faţa blocului. Ei, se pare că Cheryl şi Corey s-au întors la ţanc să mă ia şi pe mine acasă. Ascultă, când ne putem vedea din nou? Vineri e bine? Vin să te iau în jur de opt.

- Unde mergem?

- Vedem noi.

- Bine. Si se ridică pe vârfuri să-l sărute pe obraz.

- Mulţumesc pentru seara asta. îmi pare rău că ne-am udat.

- Dar te-ai distrat?

- Da, pentru prima oară de mult timp.

- Râse. Si eu la fel, zise el. Dar ai un mod ciudat de a te distra. Somn uşor, Jody.

Capitolul 9

Până la sfârşitul săptămânii următoare, răbdarea lui Jody atinse apogeul. Se pare că micuţii înţelegeau când adultul care se ocupă de ei are probleme şi încercau să facă situaţia şi mai insuportabilă.

A încercat să facă exact ce o învăţase Natalie, să vorbească mult, să-i ţină ocupaţi cu tot felul de jocuri. Dar nimic n-a mers, ba lucrurile chiar se înrăutăţeau în prezenţa ei. Nu ştia cum să se mai descurce, dar ştia cu siguranţă că dacă va continua astfel, va ceda nervos.

Joi, a reuşit să termine programul cu o oră mai devreme, mai ales pentru că sora Maria n-a mai solicitat-o la clasa de începători. Era fericită că va avea o oră doar pentru ea, aşa că s-a dus acasă unde s-a schimbat într-o rochiţă de vară şi a plecat în oraş să se plimbe.

A intrat din magazin în magazin, acordându-şi destul timp să vadă tot ce-i atrăgea atenţia. După o jumătate de oră, deja se simţea relaxată. Si pe când se plimba aşa liniştită, neluând prea bine aminte la ce se uită şi pe unde merge, se izbi de o femeie cu nenumărate sacoşe în mână.

- Oh, îmi cer mii de scuze, zise ea, adunând de pe jos câteva fructe.

-Jody! Tu eşti, Jody?

Socată să audă vocea Roseannei, fata abia se abţinu să nu scape portocalele din mână. S-a zis cu buna ei dispoziţie!

Se ridică şi puse portocalele înapoi în plasa femeii.

- Eşti tu, Jody! Oh, Dumnezeule! Nu te-aş fi recunoscut nici

într-o mie de ani! exclamă ea.

Si nici Jody n-ar fi cunoscut-o pe ea. Era prea fericită că o vede. Machiajul, pieptănătura şi îmbrăcămintea erau la fel de impecabile ca odinioară, dar asta nu era tot. Trăsăturile ei nu mai erau la fel de rigide şi se mai îngrăşase puţin. Dar o prindea bine. Poate pentru că a scăpat de mine, îşi spuse fata.

- Bună, Roseann, zise ea cu voce tare.

- Ei, cu siguranţă te-ai schimbat! Dar nu doar uimirea i se putea citi în glas, ci şi bucuria de a o revedea pe fată. Uite ce e, ajută-mă să duc pachetele astea la maşină şi apoi putem bea o cafea pe undeva, şi mai putem vorbi.

Poate un chestionar, se gândi Jody, când Roseann îi puse câteva pachete în braţe, înainte ca ea să accepte. O urmă resemnată spre parcare, luându-şi adio de la după-amiaza liniştită.

Când pungile au fost puse în maşină, femeia sugeră o cafenea cochetă unde puteau vorbi în linişte.

- Ei bine? începu Roseann curioasă, când se aşezară la una dintre mese.

Jody nu zise nimic. Trecuse mult timp de când ea şi unchiul Perry o dăduseră pe mâna lui Adam Slade. Iar ceea ce simţise atunci se mai diminuase. Dar atitudinea de azi a femeii o enerva la culme. De parcă ar fi fost două vechi prietene care aveau în sfârşit norocul să se întâlnească şi să mai schimbe o vorbă.

- Bănuiesc că vrei să afli cum de umblu aiurea prin oraş şi nu mai sunt în ghearele lui Adam Slade, care aproape m-a

omorât la ferma aia blestemată a lui? începu Jody, enervată.

- Da, aş vrea să ştiu şi asta, dar bănuiesc că domnul Slade te-a lăsat să pleci, zise Roseann cu blândeţe.

- Cum? Vrei să spui că nu crezi că am fugit de acolo?

- Am crezut că te-ai schimbat, aşa că nu m-am gândit la asta.

- Oh, sunt aproape aceeaşi. Adam a fost bucuros că m-a lăsat să plec, într-un sfârşit.

- Cunoscându-te pe tine, cred că aşa a fost, dar cunoscându-l şi pe el, nu cred că ţi-ar fi dat drumul atât de repede. Si sunt sigură că ţi-a dat drumul doar fiindcă aşa a vrut el.

- Eşti foarte isteaţă şi surprinzător de sigură pe tine. Oh, dar ce contează? Important e că acum sunt liberă. Vorbind de schimbări, şi tu te-ai schimbat mult, din câte văd. Ţi-a priit viaţa fără Jody. Ce mai face unchiul Perry? E sănătos şi la fel de nepăsător ca întotdeauna?

Roseann se îmbujoră.

- Dacă ai de gând să mă insulţi şi să fii sarcastică, atunci nu cred că mai avem de ce să mai continuăm discuţia asta!

- Dar nu tu ai început toate astea? Sunt simple întrebări. Ce ai vrea să ne spunem după tot ce s-a petrecut între noi? Ia spune-mi, ce mai face unchiul Perry?

- E bine. I-a luat un timp să-şi revină din vina de a te fi predat lui Adam Slade, dar a depăşit momentul şi acum e mai sănătos ca niciodată.

- Mai bea?

- Nu prea. Câte un pahar, la diferite ocazii.

Jody dădu din cap. Se pare că Roseann nu era singura căreia îi priise plecarea ei.

- I-ar face foarte bine dacă ai veni să-l vezi. Nu doar că l-ai ajuta să uite ce ţi-a făcut, dar chiar i-ar plăcea să te vadă.

Fata îngustă ochii:

- Glumeşti, nu?

- N-aş glumi cu un asemenea lucru!

- Vrei să spui că i-ar plăcea... Nu, nu pot să cred aşa ceva. Si, în plus, de ce ai fi atât de preocupată de fericirea sau nefericirea unchiului? Si de ce şi-ar dori atât de mult să-l vizitez? Nu ţi-e teamă că voi... ?

- Nu. Nu mă tem de tine, Jody, i-o tăie femeia. Nici de tine, nici de altcineva. Si în ceea ce ne priveşte pe mine şi pe unchiul tău, tu nu mai eşti sub răspunderea noastră, pentru că nu mai locuieşti la noi. Dar sunt sigură că o vizită de-a ta i-ar face mult bine lui Perry. Si în ciuda a ceea ce crezi, mă interesează foarte mult fericirea şi nefericirea lui, termină ea cu calm.

- O! Asta da schimbare! spuse fata, sceptică.

- Ceea ce cere să schimbăm subiectul. Trebuie să-ţi spun că-ţi stă mult mai bine cu părul natural şi cu rochiţa asta veselă decât cu hainele pe care le purtai înainte. Si cu toate astea, mi se pare că eşti cam tristă. S-a ntâmplat ceva?

- Dacă s-a întâmplat ceva? repetă fata. Si începu să râdă, întrebând-se dacă era ceva mai ciudat decât situaţia de faţă.

- Poate din cauza vreunui iubit? insistă Roseann.

- Si tu ai fi aşa dacă ar trebui să ai grijă de douăzeci de copii în fiecare zi, răspunse fata, devenind serioasă.

- Copii?

- Da, am grijă de copii. Si-i povesti câte ceva despre munca pe care o făcea.

- Tu! Ai grijă de copii! Si râsul ei umplu toată cafeneaua. E incredibil. Si toate astea într-o mănăstire! Abia aştept să văd reacţia lui Perry când o să afle. O să râdă cel puţin o oră.

Dar pe măsură ce Roseann se amuza la culme, fata se simţea din ce în ce mai enervată.

- Stii, ca să ne amuzăm mai mult, chiar o să-i spun că vrei să te şi călugăreşti, adăugă Roaseann, care abia mai putea să respire de râs.

Cu un impuls necontrolat, Jody se ridică şi îşi împinse scaunul. Luă poşeta şi îşi privi mătuşa cu demnitate.

- De ce ca să ne amuzăm? Poţi să-i spui că ăsta e adevărul. Da, asta te-a şocat, nu-i aşa?

Si nu mă îndoiesc că după ce îţi va trece şocul, îi vei putea povesti unchiului şi vă veţi amuza împreună.

Când ieşi din cafenea, Jody avea imaginea mătuşii în minte. Nu ştia ce o lovise. Cel puţin, acum avea cu ce să-şi ocupe viaţa.

Ceea ce-i dădea putere să facă faţă zilei următoare era faptul că e ultima din săptămână şi că la ora opt seara avea să ia cina cu Alec.

Totul a decurs bine, spre surprinderea ei, dar copiii din grupa pregătitoare a sorei Maria i-au dat bătăi de cap.

A încercat să-i înveţe un joc cu mingea, şi aproape că-i potolise şi-i făcuse să urmeze instrucţiunile, când unul dintre ei a scăpat obiectul din mână şi toţi ceilalţi i-au urmat exemplul. Mingile s-au împrăştiat peste tot prin curte, iar Jody se trezi cu sora Maria care o bătea uşor pe umăr.

- Draga mea, adună jucăriile şi vino la mine să vorbim puţin. O să le dau eu drumul copiilor.

După ce micuţii fură trimişi acasă, Jody începu să adune mingile. Era clar ce avea de gând să-i spună. Că nu era pregătită pentru o asemenea slujbă. Dar ea spusese încă de la început lucrul ăsta. Adună toate jucăriile şi când le puse în cutie, văzu că mai lipsea una. Se uită mai bine în jur şi o văzu într-un copac. Bine că nu era atât de înalt şi era destul de rezistent. îşi dădu jos sandalele şi se căţără ca o felină până la minge. O împinse cu degetul şi când o urmări cu privirea să vadă dacă nu cumva se opreşte pe altă ramură, simţi că o ia cu ameţeală. Dar cu siguranţă că nu avea halucinaţii când vedea că un bărbat o prinsese.

Supărată foc, abia a reuşit să coboare din copac. S-a încălţat cu sandalele şi cu degete tremurătoare a luat mingea din mâna lui Adam şi a pus-o înapoi în cutie. îl privi în ochi.

- Cum naiba m-ai găsit aici?

- Instinct. Pur instinct, veni replica lui.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Stii prea bine la ce mă refer! Cine ţi-a spus? Si de ce ai venit? Am crezut că ţi-a fost clar că nu mai vreau să am nimic de-a face cu tine!

Se dădu înapoi când ridică mâna spre părul ei ca să-i culeagă o frunzuliţă dintre nişte fire rebele.

O servi cu o ţigară, dar ea refuză, aşa că îşi aprinse doar el una.

- Cum e să munceşti aici? Trebuie să recunosc că am fost şocat când am aflat una ca asta. îţi place?

- La nebunie!

- Te-am privit de la poartă un timp şi am văzut cât de neastâmpăraţi sunt copiii.

- Fireşte, sunt momente când îmi vine să-i strâng de gât, zise ea. Dar asta nu explică felul în care ai aflat unde să mă găseşti.

- M-a sunat mătuşa ta aseară. S-a gândit că dacă încă nu ştiu, poate că mă interesează unde lucrezi şi pentru că aveam drum în oraş azi, m-am gândit să trec să te văd. Mătuşa ta mi-a mai spus că te gândeşti să te călugăreşti, sfârşi el.

- Trebuia să-mi dau seama că ea şi-a vârât coada aici! spuse fata scrâşnind din dinţi.

- E destul de surprinzător să aflu cu ce te ocupi, adăugă el, dar când a venit vorba de intenţia ta de a intra într-o mănăstire... Mi se pare cam imposibilă.

- Imposibilă? De ce? strigă ea, enervată de reacţia lui. Era de-ajuns că fusese trădată de propria mătuşă şi că Adam o căutase şi, mai mult, o privise şi probabil că se amuzase când văzuse că nu poate să-i strunească pe copii. Roseann găseşte treaba asta amuzantă, tu imposibilă. Ce legătură are cu voi? Eu trebuie să-mi dau cu părerea asupra unui asemenea lucru

şi mie mi se pare o idee destul de interesantă.

Adam o privi uimit, aşa cum făcuse şi Roseann.

- Vrei să spui că tu chiar...

- Da, m-am gândit destul de serios la treaba asta şi e destul să ştii atât. Fără să mai adauge ceva, luă cutia cu mingi şi se îndreptă spre şcoală.

-Jody! Adam veni lângă ea şi o prinse de braţ. Stiu că eşti în stare să faci o mulţime de năzbâtii. Mi-am dat seama de asta în puţinul timp cât ai stat cu mine. Si ştii că asta e doar una din ideile tale nebuneşti, aşa că eu te sfătuiesc să...

- Ti-am mai spus. M-am gândit serios la situaţia asta şi decizia va fi a mea, în totalitate.

El o scutură puţin de umeri.

- Mai bine spune-mi exact ce ai de gând să faci, pentru că vorbele astea nu sunt deloc concrete.

- Ia mai lasă-mă în pace! Cine te crezi?

- Stii ceva? Lasă pentru altul atitudinea asta pe care vrei s-o afişezi, pentru că nu-ţi merge cu mine. Chiar nu-ţi dai seama că e o decizie serioasă? Nu trebuie să glumeşti cu lucrurile astea.

Jody refuză să răspundă.

- Jody, trebuie să fii foarte sigură pe tine când accepţi să ai o asemenea viaţă. Te crezi oare pregătită să-ţi sacrifici restul vieţii pentru o cauză...

- Jody, aici erai! Draga mea, îmi pare rău, dar va trebui să amânăm discuţia noastră pentru altă zi, spuse sora Maria. Si când privi mai atent, nu-i scăpă nici un detaliu din înfăţişarea

fetei. Părul ciufulit, hainele şifonate, mâinile lui Adam pe umerii ei, şi mai ales nervozitatea din ochi. Ei, dar poate că nu va mai fi nevoie de o altă discuţie.

Acum înţeleg că el e cel care e răspunzător de comportamentul tău schimbător.

Chiar şi faţa lui Adam suferi o schimbare de expresie. îşi retrase mâinile de pe umerii fetei, dar acum era prea târziu. Ce încurcătură groaznică! La cererea sorei, Jody îl prezentă pe Adam, după care cele două se îndepărtară puţin, dar Adam tot le auzi.

- Sper că v-aţi rezolvat problemele şi că luni vei veni cu forţe proaspete. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândoi.

- Spune-mi dacă greşesc, dar nu mi se pare un lucru potrivit, pe care o măicuţă să-l spună unei viitoare novice, îi zise Adam fetei, după ce sora Maria plecă. De ce ai minţit? întrebă el curios.

- N-am minţit! I-am spus şi lui Roseann şi ţi-am spus şi ţie că m-am gândit serios la lucrul ăsta. Dar am ajuns la concluzia că nu mi se potriveşte. Ce vină am eu că voi v-aţi făcut atâtea probleme, fără să fie necesar?

- Pentru mine, să susţii o minciună e la fel ca a spune una. Si te-am mai întrebat şi dacă îţi place slujba. Dacă sora a zis că ai toane şi că nu eşti mereu pe aceeaşi lungime de undă cu elevii, nu se poate s-o "adori". Care e tipul din spatele poveştii ăsteia? Nu cred că e tinerelul ăla, pentru că vă cunoaşteţi de puţin timp. Cel puţin, aşa mi-a spus el.

- Nu l-am mai văzut pe Alec de sâmbăta trecută, de când l-

am cunoscut. Iar sora îşi imaginează tot felul de lucruri. Copiii sunt destul de gălăgioşi încât să obosească pe oricine, mai ales dacă nu eşti obişnuit să ai de-a face cu ei.

Dar cred că o să-i dau pe brazdă. îşi dorea să n-o mai privească aşa scrutător.

- Mătuşa ta mi-a spus că arătai de parcă ai face prea multe lucruri şi că ţi-ar prinde bine o vacanţă.

- Oh, o să supravieţuiesc. Aşa sunt eu, îţi aminteşti? Si, în plus, copiii nu se pot purta mai urât decât te-ai purtat tu cu mine şi am supravieţuit. Nu-i aşa? sfârşi ea.

La un moment dat, Adam plecă şi după ce-l conduse, Jody simţi că poate respira din nou. Era atât de furioasă pe Roseann. Dacă ar fi avut-o în faţa ochilor, ar fi strâns-o de gât. încercă să uite tot ce se întâmplase în decursul zilei şi să se înveselească atunci când soneria anunţă venirea lui Alec.

Jody fu surprinsă luni seara, când sună telefonul, iar Cheryl îi spuse că e pentru ea. De obicei, colega ei primea sau dădea telefoane, dar crezând că e Alec, se grăbi să răspundă.

- E o femeie, îi zise Cheryl, tăindu-i elanul.

Putea fi doar Roseann!

- Bună, zise fata, fără să-şi ascundă lipsa de entuziasm.

- Bună. Jody?

Aproape că scăpă receptorul din mână. Era Bess. Probabil că aflase numărul ei de la mănăstire. Dar de ce o suna?

- Da, eu sunt, spuse, încercând să se calmeze.

- în sfârşit, dau de tine! Ce bine că ne-a sunat mătuşa ta ca să ne spună unde eşti!

- Nu înţeleg de ce toată lumea e atât de interesată să afle unde sunt şi ce fac.

- Ei bine, Shona n-are cum să-ţi trimită invitaţia pentru logodnă dacă nu-ţi ştie adresa, nu-i aşa?

- Logodnă? Jody simţi cum îi zvâcneşte sângele în tâmple.

Dar am crezut că a avut loc cu multe luni în urmă. Doar a fost anunţată oficial la petrecerea din decembrie, dată de ziua ta.

- Aşa e, dar Shona a vrut să aştepte să treacă sărbătorile de iarnă ca să se logodească oficial, pentru că nu vor o logodnă lungă. Au de gând să se căsătorească de Paşte.

- Mi-e groază să mă gândesc că toată lumea s-a deranjat atât ca să primesc invitaţia asta. Nu ştiam că sunt atât de dorită la acest eveniment.

- Bineînţeles că doream să-ţi ştim adresa şi din alte motive. Am sunat la căminul de fete şi am aflat de accidentul pe care l-ai suferit. Adam a fost furios pentru că n-am fost anunţaţi în momentul în care s-a întâmplat. A pierdut mult timp în oraş, încercând să dea de tine. Si când în sfârşit te-a găsit, stăteai în cap în mijlocul pieţei, într-o ploaie torenţială.

Jody încercă să se abţină să nu trântească receptorul în furcă.

- Ce fac eu, mă priveşte doar pe mine! Si dacă am nevoie de cineva care să "dea de mine" o să vă anunţ.

- încearcă să înţelegi, Jody, că e firesc să ne îngrijorăm pentru tine, mai ales după ce am aflat că ai suferit un accident, îi explică Bess, calmă. Dar haide să nu ne certăm din

cauza asta. Eu te-am sunat pentru petrecere. Ţi-ar plăcea să vii? Se ţine la Barrie, sâmbăta asta.

- Nu, îmi pare rău, dar nu pot să ajung. I-a ajuns să audă o dată despre logodna dintre Adam şi Shona. N-avea nici o intenţie să-i şi vadă împreună.

- Stiu că e poate cam târziu să-ţi spun asta, dar adevărul e că Barrie nu are destui oameni pentru pregătiri. Eu le dau o mână de ajutor şi pentru că tu te-ai descurcat de minune la petrecerea mea din decembrie, m-am gândit să te chem.

- îmi pare rău, dar răspunsul e nu.

- Ai alte planuri pentru sâmbătă?

- Nu...

- Atunci, lasă-mă să-ţi spun cum o să facem. Gândeşte-te la ce ţi-am spus şi sâmbătă o să-i spun lui Adam să trimită pe cineva după tine. Dacă te răzgândeşti şi vrei să rămâi la petrecere, ia-ţi câteva schimburi şi o rochie. Oh, şi ia-ţi şi costumul de baie. Sper că o să vii. La revedere, spuse în cele din urmă, şi închise.

- îţi vine să crezi? Ce fac acum? întrebă fata când Cheryl intră din nou în cameră şi află ce se discutase la telefon.

- Mmm, dacă aş fi fost în locul tău, i-aş fi spus că merg la munte, să schiez.

- La munte? Dar nu e zăpadă! Nu-mi eşti deloc de ajutor! izbucni fata.

- Scorneşte şi tu o poveste fantastică şi aşa vor înţelege că ai alte motive pentru care nu vrei să vii şi nu te vor mai bate la cap.

Jody se gândi puţin, apoi spuse:

- E cam târziu pentru asta acum... Dar nu ştiu ce să fac.

- Uite ce e. Ori vrei să mergi, ori nu. Ce alegi?

- Câte puţin din fiecare. Asta e problema.

Impacientată, Cheryl îşi luă prietena de mână şi o privi în ochi.

- îl vrei pe tipul ăsta? Atunci du-te şi pune mâna pe el! Nu-ţi stă în fire să laşi ceva să-ţi scape!

- Dar n-a fost niciodată al meu, ca să-l las să scape!

-Ăsta e un detaliu şi nu-mi amintesc să-ţi fi stat vreodată detaliile în cale. Acum, haide, adună-te! Dacă-l vrei, luptă pentru el! Ce ai de pierdut?

Capitolul 10

Aşa că, sâmbătă după-amiază, Jody se pomeni că lucrează cot la cot cu Bess şi cu alte câteva femei care flecăreau încontinuu, dar care nu-i prea dădeau atenţie.

Abia aştepta momentul când îl va vedea. îşi storcea creierul să găsească ceva inspirat să-i spună, dar, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât elimina mai multe variante. Era uşor pentru Cheryl să spună că trebuie să lupte ca să-l aibă. Dar ce ştia ea? Fusese a vreodată într-o astfel de situaţie? Oricum, întâmplarea a făcut ca, până la petrecere, Jody să nu-l vadă deloc pe Adam.

Mai târziu, în cursul după-amiezii, se duse să facă un duş în baia luxoasă a lui Barrie şi apoi în camera Shonei, ca să se îmbrace. Se privea în oglindă să vadă cum îi stă rochia, când Shona intră în cameră.

-Oh, bună, se opri ea, văzând-o pe Jody. îmi cer scuze, n-am ştiut că nu eşti gata.

-Acum sunt. Tocmai ieşeam.

- Nu e nici o grabă, serios. Veneam să-mi iau costumul de baie. Stiu că atunci când îmi va trebui nu-l voi găsi, aşa că mai bine încep să-l caut de pe acum. Arăţi foarte bine, adăugă ea.

- Mulţumesc. Si tu la fel. Shona purta auriu şi alb şi hainele îi veneau ca turnate.

- Crezi? fata îşi aranjă cu degete tremurătoare rochia.

- Sigur că da. Altfel n-aş fi zis nimic.

- Atunci, mă bucur, zise ea încet. Stii, mi-ar fi plăcut să fim prietene.

- Prietene! Jody izbucni într-un râs zgomotos.

- Da, dar dacă nu vrei... dacă nu crezi că...

- După tot ce ţi-am spus şi tot ce ţi-am făcut?

- Tot ce ai făcut m-a ajutat să nu fac cea mai mare greşeală a vieţii mele.

- Si ce fel de dezastru am prevenit?

- Căsătoria mea cu Adam, desigur. Dacă n-ai fi fost tu, amândoi am fi făcut cea mai mare greşeală a vieţii noastre. Ne-am fi căsătorit pentru sentimentul de prietenie care ne lega şi nicidecum din dragoste. în momentul în care înţelese ce spunea Shona, simţi că îi ia foc ceafa. Parcă o mână invizibilă îi aplicase o lovitură fatală.

- Jody, s-a întâmplat ceva? Te-ai albit dintr-o dată la faţă. Vocea Shonei venea de foarte departe.

- Cine... cine este... cine e logodnicul tău? întrebă Jody, încercând să se adune.

- Mâna dreaptă a tatei, Ross Birchell.

- Dar în noaptea în care am dat petrecerea pentru Bess, tatăl tău...

- Oh, ştiu, izbucni Shona în râs. Băuse prea mult. Mereu a sperat că într-o zi eu şi Adam ne vom căsători. Si toţi din părţile astea credeau că mă voi căsători cu unul din fraţii Slade. Dar deşi sunt foarte ataşată de Adam şi am ţinut mult la Brent, eu îl iubesc pe Ross. N-am vrut să fie aşa. M-am luptat cu sentimentele mele. Am vrut să cred că ceea ce simţeam pentru Adam era dragoste.

- Dar de ce?

- Pentru că nemaifiind îndrăgostită înainte, sentimentul ăsta mă speria şi voiam să mă agăţ de ceea ce înţelegeam. Oh, ştiu că mă consideri prostuţă, laşă şi slabă, şi cred că ai dreptate.

- Dar ce au spus părinţii tăi despre asta? Mai ales tatăl tău, care probabil suferă pentru că n-o să te căsătoreşti cu Adam?

- Oh, a acceptat situaţia. De fapt, chiar îl place pe Ross. întotdeauna l-a admirat şi l-a respectat şi e chiar mulţumit că l-am ales pe el. Singurul lucru care-l supără e că Ross a cumpărat o fermă în Eketahunt şi nu va pierde doar o fiică, ci şi un excelent administrator. Dar, în timp, se va obişnui cu ideea.

- Mă bucur, şi te felicit din suflet. Sper să fiţi amândoi fericiţi.

- Mulţumesc, Jody, ştiu că o spui din suflet.

- Shona, despre Brent...

Chiar atunci, vocea doamnei Barrie o întrerupse:

- Shona! Ti-au venit invitaţii!

- Oh, Dumnezeule! Deja? Trebuie să-mi caut mai târziu costumul.

După ce Shona ieşi din cameră, Jody se aşeză pe pat şi încercă să-şi pună ordine în gânduri. Deci din noaptea aia, Adam o lăsase să facă ce-i trecea prin minte ca să afle ce vrea de fapt de la el.

Obrajii erau roşii şi sângele îi clocotea de furie. Câtă umilinţă! Tot timpul... tot timpul o lăsase să creadă că Shona... începu, încet, să se calmeze.

Ieşi din dormitor şi se alătură celorlalţi invitaţi. îl căuta cu ochii pe Adam, dar nu reuşi să vadă nimic. O ochi pe Bess şi se duse lângă ea.

- Nu l-am văzut pe Adam de când am venit. Unde e?

- S-a dus să caute un lac unde să înoate cu toţii, mai târziu. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Te superi dacă te rog să te duci să vezi ce e cu el?

- Deloc.

-Adu-l repede aici. Petrecerea e în toi.

Lacul Totara nu era departe de ferma lui Barrie. Era înconjurat de verdeaţă şi de locuri special amenajate pentru picnic.

Se opri când îl văzu pe Adam în faţa ei, cu mâinile în buzunare. Era aplecat şi gânditor.

Jody se apropie încet pe la spatele lui şi-l împinse în apă.

- Hei! ţipătul lui se auzi tare. La fel şi plesnetul apei.

- Ei, ce zici de asta? Te crezi mai tare ca mine dacă ai căzut într-un lac şi nu într-o băltoacă plină de noroi? Si mai e şi lumină afară. Of, trebuia să te uiţi pe unde mergi... zise ea râzând.

-Jody, să vezi ce-ţi sting eu luminile când o să te prind! strigă el.

- Haide, mai repede, Shona mai are nevoie de o domnişoară de onoare. De una udă!

A fost un moment de tăcere, după care Adam izbucni, în timp ce se ducea la fund:

-Jody, nu ştiu să înot!

- Atunci, îneacă-te, ca să scap de tine! îi strigă ea. Dar el nu era de văzut. Nici nu-l putea zări în apa limpede. Oh, se preface atât de bine! se gândi ea şi aşteptă.

Trecură câteva minute şi Adam tot nu ieşea afară. începea să se îngrijoreze. După alte câteva minute, începu să-l strige:

- Adam! Adam!

Nici un răspuns!

- Adam, la naiba, răspunde-mi! Adam! Stiu că te prosteşti şi dacă nu te-ai înecat până acum, o să te înec eu!

Tot nici un răspuns!

Disperată, Jody se descălţă de pantofii argintii şi sări în apă. înotă pe la fundul lacului, de-a lungul şi de-a latul lui, dar nu dădu de Adam. Nemaiputând rămâne sub apă, ieşi la suprafaţă să respire şi să se odihnească.

Scotea apă pe gură şi respira cu greu, când simţi cum o cuprind două mâini de talie. Se zbătu cât putu, dar fără folos.

- Nu te mai zbate şi nu mă mai zgâria, îi şopti la ureche o voce. Parcă ai gheare de pisică.

Adam! răsuflă ea uşurată. Nu se înecase. Trăia! Dar bucuria de a-l vedea în viaţă se risipi repede, pentru că-şi dădu seama că încă o dată fusese păcălită.

Se întoarse spre el şi începu să-l lovească.

- Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc! Mai bine te-ai fi înecat!

Fără să mai spună un cuvânt, înotă cu ea în braţe, o scoase din apă şi o întinse pe iarbă, sub un copac, timp în care ea tot se mai lupta să scape şi să-l lovească.

O lăsă să se zbată în continuare, iar când obosi, îi spuse:

- O să... o să plec! Si o să te las aici! Si sper... să nu te mai văd niciodată!

El râse din nou.

- în poziţia asta, nu eşti în stare să te deplasezi.

- Tu... !

- Ah! Ah! Asta ai meritat şi nu e cazul să dai vina pe mine! N-o să te schimbi niciodată!

- Parcă stabilisem lucrul ăsta cu câteva luni în urmă! izbucni fata, respirând greoi. Am ajuns la concluzia că sunt un caz pierdut. îţi aminteşti?

- Da, şi că ai nevoie de o mână fermă care să te strunească. Mâna mea!

- Pe naiba!

- Si primul lucru pe care o să-l înveţi e că domnişoarele nu înjură.

- Domnişoară pe naiba!

- Acum poţi s-o mai spui, dar cu timpul, o să te învăţ eu cum stă treaba.

- Am mai fost la mâna ta timp de trei luni şi unde am ajuns? Nicăieri!

- Dar viitorul va fi diferit.

- Ce va fi diferit? Ai încercat cu mine tot ce s-a putut şi degeaba.

- Vrei să spui că tu, cu imaginaţia ta care depăşeşte toate limitele, nu te-ai gândit şi la asta?

O sărută delicat pe buze.

- Nu! sări ea ca arsă.

- Nu? repetă el. Dar ce zici de asta? şi o mai sărută o dată. Dar de asta? şi încă o dată. Ei bine?

- Nu!

- Cât timp îmi trebuie ca să te fac să te răzgândeşti? întrebă el, oftând. Dacă o să ne certăm aici toată noaptea, tot o să ajungi să fii de acord să te căsătoreşti cu mine, dar vei răci şi nu vreau o mireasă cu guturai.

Deschise gura şi Adam înţelese că voia să înjure din nou. De data asta, sărutul lui n-a mai fost deloc unul blând, dar lui Jody i-a plăcut la nebunie.

- Ei, acum ce zici?

- Va trebui să te descurci mai bine de atât! Si de data asta, ea fu cea care îl sărută. încet, pe îndelete.

- Te iubesc, iubito, şopti el, după o vreme. Căsătoreşte-te cu mine şi nu te schimba niciodată!

- N-ar trebui să spui asemenea lucruri. S-ar putea să blestemi ziua în care le-ai rostit.

- Nu există nici un "s-ar putea", spuse el cu hotărâre. După un timp, Adam spuse:

- Haide, trebuie să ne întoarcem. Nu putem sta cu hainele astea ude toată noaptea.

- Oh, chiar trebuie? protestă Jody.

- Da, iubito, trebuie. Nu mai e mult şi ceilalţi vor veni să înoate. în drum spre fermă, Jody îl întrebă dintr-o dată:

- Adam, oare ce va spune mătuşa ta când o să afle?

- Cred că mătuşa Bess a bănuit tot timpul că aşa se vor sfârşi lucrurile.

- Foarte perspicace, trebuie să recunosc. Nu are nimic împotrivă? Când am venit aici prima oară cu Brent, am avut impresia că mă place puţin, dar după ce i-am cauzat moartea, lucrurile s-au schimbat între noi. Aducând vorba de Brent, fata simţi că se aşterne o răceală între ei.

- Jody... începu Adam.

- Da?

- Trebuie să-ţi spun ceva. Ceva ce am vrut să-ţi spun de mult timp.

- Da, ce e? Instinctul îi spunea că era ceva care avea legătură cu Brent.

- Nu te întrista. N-ai făcut nimic rău. De data sta eu sunt cel care a geşit faţă de tine. Hai să intrăm şi să ne schimbăm mai întâi. Când eşti gata, aşteaptă-mă pe terasă.

Dar Adam fu cel care aşteptă.

- E despre Brent, nu-i aşa? întrebă ea, imediat ce-l zări.

- Ai dreptul să ştii asta şi aveai dreptul s-o ştii cu mult mai devreme. Nu ţi-am spus-o pentru că am vrut să suferi din cauza morţii lui.

Jody nu zise nimic. Era prea speriată.

- în noaptea când ne-am cunoscut, eu şi Brent sărbătoream ziua mea de naştere...

- Da, ştiu, Brent mi-a spus asta.

- Si nu ţi-a mai spus că la scurt timp după asta am mers la spital?

Jody dădu din cap în semn că nu.

- Ei bine, am fost. Cu câteva săptămâni în urmă, Brent s-a

simţit rău şi am fost la spital să facă nişte analize. Nu ştia pentru ce sunt. Doar eu ştiam. Mi s-a spus că Brent avea leucemie.

- Leucemie! şopti Jody, îngrozită. Dar... dar nu pot să cred! Părea atât de sănătos!

- Si în tot timpul ăsta, el murea. Chiar dacă nu murea în accident, mă îndoiesc că azi ar mai fi trăit.

- Si cu toate astea...

- Si cu toate astea te-am lăsat să suferi că ai omorât un băiat tânăr şi sănătos. îmi pare rău.

- îţi pare rău! închise ochii şi îşi aminti nenumăratele nopţi nedormite pentru că o chinuiau amintirile accidentului. Dacă ai şti prin ce am trecut gândindu-mă cu disperare la câtă suferinţă am provocat pe când eu v-am scăpat de un chin, de o moarte mizerabilă şi chinuitoare.

- Aşa e, dar dacă te-aş fi lăsat atunci să pleci, acum n-ai mai fi gândit aşa.

- Dar de ce? De ce nu mi-ai spus mai devreme?

- Poate că gelozia era unul din motive.

- Gelozia?

- Da, din cauză că n-am contribuit prea mult la fericirea lui şi tu mi-ai spus foarte clar lucrurile astea în noaptea aia.

- Da, atunci am fost crudă , dar ţi-am explicat deja că vorbeam prostii. Trebuia să te mint.

- Da, dar în unele privinţe, ai avut dreptate. Stiam că eşti un copil dificil, dar m-am gândit că dacă asta îl face fericit, să-l las să iasă cu tine. Pe de altă parte, mă temeam ca nu cumva

să-l faci nefericit. Aveam de gând să fac ceva ca să opresc toate astea, dar când să acţionez, era mort.

Se aşternu tăcerea. Jody traversă terasa şi îşi puse mâinile pe balustradă.

- Cred că m-ai urât de moarte.

- Atunci, cred că da.

- Stii că aşa e, şi aşa a fost şi cu Bess.

- Nu, lui Bess i-am spus despre boala lui Brent la scurt timp după ce ai venit aici. Din momentul acela, cred că-ţi mulţumea în secret pentru că ştia cât de fericit a fost Brent după ce te-a cunoscut pe tine.

- Dar de ce n-a făcut tratament? întrebă ea încă nevenindu-i să creadă.

- Nici un tratament nu l-ar fi ajutat la nesfârşit. Aşa că am crezut că e mai bine să nu ştie. Si el ar fi preferat asta.

Dintr-o dată, Jody simţi că i se ia o piatră de pe inimă.

- Asta înseamnă că mă ierţi cu adevărat pentru ce am făcut? Făcu o pauză. într-un fel, cred că Brent m-a iertat. Dar tu?

- Trebuie să existe iertare reciprocă. Te iubesc, Jody, şi pentru mine, asta e suficient.

- Si pentru mine, şopti ea, privindu-l.

- Eşti sigură, Jody?

- Da, deşi ar trebui să nu te plac. Dar am suferit mult în lunile când n-ai fost lângă mine.

- Da, dar ai şi trăit nişte experienţe inedite.

- Da, unele care îmi erau necesare.

- Cum ar fi cunoaşterea vieţii religioase?

- Nu glumi cu lucrurile astea! Chiar a fost o perioadă când m-am gândit serios la situaţia asta.

- Dar nu glumesc, spuse el, cu seriozitate. însă vocaţia este a celor care se nasc cu ea.

- Oh, ştiu că n-am aşa ceva. Si ştiu că nu sunt în stare să mă dedic nici unui lucru care să dureze.

- Nici măcar căsătoriei? Când o să devii soţia mea, ştii ce se va întâmpla, nu? Eşti pregătită să-mi dedici mie viaţa ta şi să renunţi la libertate?

- Libertate! Ce libertate? întrebă ea, râzând uşor. Se duse spre el şi-i înconjură gâtul cu mâinile. Dacă definiţia ta de libertate înseamnă să trăiesc viaţa pe care am trăit-o după ce am plecat de la Riverview, atunci n-o vreau.

- Si ai prefera să trăieşti la ţară pentru tot restul vieţii tale? N-o să te mai poţi duce în oraş oricând ai chef.

- N-are nici un efect, să ştii. Degeaba te chinui să mă faci să mă răzgândesc. Mai bine ţi-ai accepta soarta, pentru că de mine nu vei mai scăpa.

- Sunt serios, Jody.

- Si eu la fel, îşi şopti ea. Oh, Adam, de ce? De ce m-ai lăsat să cred că erai îndrăgostit de Shona? Nici nu suportam gândul că voi doi aţi fi putut să vă căsătoriţi. Din cauza asta am încercat să-mi iau o slujbă unde să-mi consum toată energia. Dar de fiecare dată când priveam copiii aceia, parcă mi-i imaginam că sunt ai voştri.

- Mmm, cu toate astea, nu reuşesc să-mi imaginez o

călugăriţă stând în cap în mijlocul pieţei din Palmerstone. Nu cred că ar fi un lucru văzut cu ochi buni, zise el amuzat.

încruntându-se, Jody fu cea care încercă să se retragă din braţele lui, dar mai mult ca el să nu-i dea drumul.

- Parcă tu trebuia să fii cel serios!

- Dar sunt. Crezi că mie mi-au plăcut lunile în care ai fost plecată? Mai ales când am aflat că nu mai locuieşti la cămin şi habar n-veam unde să te găsesc? Crezi că mi-a făcut plăcere să-mi fac griji pentru tine?

- Atunci, de ce m-ai lăsat să plec? îi căută ea privirea. Cred că eşti la fel ca Roseann. Credeai că dacă mă laşi să plec, voi redeveni vechea Jody, cu vechile obiceiuri şi prieteni.

- într-o zi, o să dai de bucluc cu imaginaţia asta a ta. Trebuia să-ţi dau drumul. Avem încredere că până la urmă îţi vei da seama de sentimentele pe care ţi le port.

- Vrei să spui că ...

- Da, din prima noapte când ai venit aici, am ştiut că te voi iubi, dar trebuia să fiu sigur că şi tu îmi vei răspunde la sentimente.

Ea îl luă în braţe.

- Te iubesc, Adam! N-am mai iubit pe nimeni, niciodată! Dar mi-ai spus cândva că ţi-e milă de cel care se va îndrăgosti de mine.

- Păi să ştii că la vremea aia chiar îmi părea rău de prostul care te va iubi. Făceai cele mai aiurite lucruri şi deşi ele m-au făcut să mă îndrăgostesc de tine, mă enervau la culme.

- Ia spune-mi, sincer, crezi că mai e vreo şansă pentru

mine?

Adam văzu că era serioasă, aşa că şi răspunsul lui fu pe măsură:

- Cu o mână fermă care să te strunească, s-ar putea să răzbeşti în viaţă.

îşi lipi obrazul de al lui, şi-l strânse mai tare în braţe.

Era mai fericită decât crezuse vreodată că ar putea fi. Se priveau în ochi, fericiţi şi împliniţi. Să-l iubească pe Adam şi să fie iubită de acesta, era tot ce-i trebuia ca să se simtă împlinită. Dar chiar şi aşa, Jody, rămânea tot Jody.

- Of, tu şi obsesia ta de a mă comanda. După câte văd, n-o să ne prea înţelegem!

Sfârşit